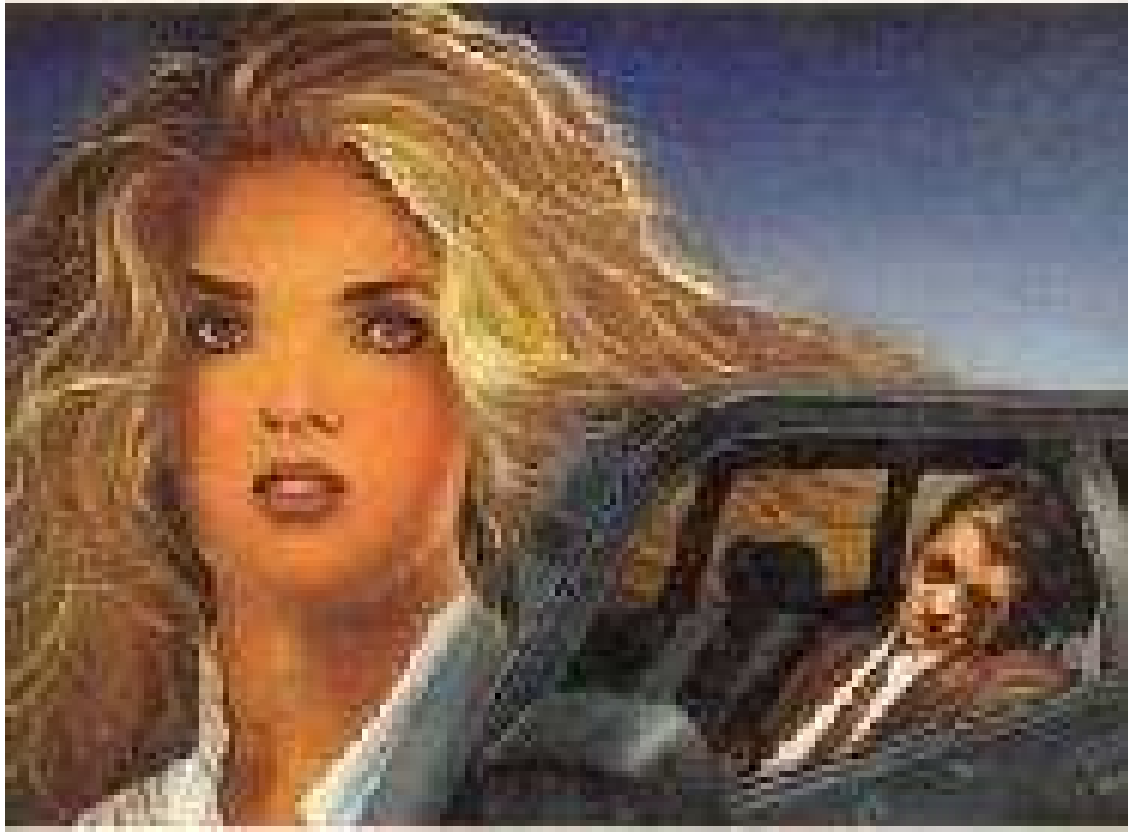

**ERLE STANLEY
GARDNER**

© MEREDITH COLLO ESETE

Erle Stanley Gardner: The Case of the Fabulous Fake
1969

Translation: Palkó Ágnes
1994

Erle Stanley Gardner

A meseszép csaló esete

Előszó

Perry Mason-könyveimet éveken át a bírósági orvostan kiemelkedő alakjainak dedikáltam. Ezek az emberek többnyire törvényszéki orvosok voltak (a betegségek és sérülések szakértői), akik azzal, hogy megállapítják a halál okát, segítenek elítélni a bűnöst és megvédeni az ártatlant.

A halál oka mindig orvosi kérdés. A halál módja azonban sohasem orvosi kérdés. Például, ha a halál oka egy golyó, amely áthaladt a fejen, a halál módja lehet öngyilkosság, véletlen baleset vagy bűncselekmény.

Jack Cadman, aki a kaliforniai Santa Anában az Orange megyei seriffi hivatal bűnügyi laboratóriumának az igazgatója, igazi szakértő a halál módjának megállapításában.

Az egyik korai esete egy nő halála volt, akit hátba lőttek. Két főgyanúsított volt, a férj, és annak egyik barátja. Cadman elkérte a ruhájukat, amit viseltek a lövés estéjén. A barát pulóverében mikroszkopikus méretű hús- és vérnyomokat fedezett fel, a férfi beismerő vallomást tett, és az esetet bírósági tárgyalás nélkül megoldották. Nem sokkal ezután egy közismert bérencet holtan találtak egy pajtában. Összezúzott feje úgy nézett ki, mintha egy ló megrúgta volna. Jack Cadman megvizsgálta a férfi haját és fejbőrét, és apró porszemcséket és faszálkákat talált. Elkezdtek keresni egy nagy, kétszer négy hüvelyk átmérőjű fahasábot, ami Jack szerint „...három láb hosszú lehet”. Meg is találták, és a laboratóriumi vizsgálat egyértelműen kimutatta a hajszálak nyomát a fadarabban. A hajszálak és az áldozat vérének mikroszkopikus méretű maradványai bizonyították, hogy ez volt a gyilkos fegyver.

Megtalálták a gyanúsítottat; az indíték rablás volt, és a végeredmény: újabb beismerő vallomás.

Jack Cadman nemzetközi hírnévre tett szert, mikor kidolgozta a Cadman-Johns elnevezésű módszert, mely arra szolgál, hogy kimutassa a vérben lévő alkoholt, gázkromatográf segítségével. Ez a módszer talán mindmáig a legpontosabb. A tesztet tizenöt perc alatt el lehet végezni, míg más módszereknél ez az idő egy órától-négy óráig terjed. Cadmant gyakran meghívják előadónak tudományos összejövetelekre és egyetemekre, egész Nyugaton.

Nemrégiben költözött be egy modern, jól felszerelt bűnügyi laboratóriumba, ami igazi látványosság, és jól illusztrálja, mi mindennel tudja a tudomány bizonyítani a bűnöző és a bűncselekmény színhelyének a kapcsolatát.

„A bűnözés problémájának a megoldása a tudomány kell hogy legyen” – mondta Cadman, miközben szemrevételezte sztereoszkópikus mikroszkópjait, refraktométerét, vákuumberendezésekkel felszerelt kutatóasztalait, és egy tucat más, bűnüldözésre használatos eszközt. – „Az úrkor-szakban élünk, de a bűnüldözés nem tartott lépést a többi tudományos felfedezéssel a második világháború óta. Mihelyt az amerikaiak hajlandóak megfelelő figyelmet és fontosságot szentelni a dolognak, a „megoldott” és „elítelt” ügyek jelenlegi kb. 10%-át talán 90%-ra is felemelhetnénk. Ha egy bűnözőnek nem éri meg bűncselekményt elkövetni, kétszer-háromszor is meggondolja, hogy valóban elkövesse-e. Ha majd tudni fogja, hogy kilenc az egyhez az esélye, hogy elkapják és börtönbe zárják, a bűnözés sokat fog veszteni a vonzerejéből. De amíg ez nem így van, miért ne folytatnák a bűnözést? Hiszen elég jövedelmező szakma!”

Így hát, ezt a könyvem a törvénytudományok kiemelkedő alakjának dedikálom:
JACK CADMAN-nek aki az Orange megyei seriffi hivatal bűnügyi laboratóriumának
igazgatója
Santa Ana, Kalifornia

Szereposztás:

PERRY MASON – általában ügyfelei érdekében nagyon makacs szokott lenni, de ezúttal hagyja, hogy egy csinos lány addig beszéljen neki, míg inkább férfiként viselkedik, semmint neves ügyvédként.

DELLA STREET – a bizalmas titkárnő éles szemével nagyon nőies megállapítást tesz az új ügyfélről.

GERTIE – Mason gyógyíthatatlanul romantikus telefonközpontosa, aki maga is észrevesz egyet s mást.

PAUL DRAKE – Mason kedvenc magánnyomozója, aki ezúttal is szívesen nyomoz a titokzatos ügyfél után.

DIANA DOUGLAS – csinos, megfoghatatlan, és nagy bajban van, de esküszik, hogy nem sikkasztott, és nem is gyilkolt.

STELLA GRIMES – Paul Drake egyik nyomozója, aki ragyogóan követi Mason utasításait, mindenestre megfelelő fehéreneművel felszerelve.

MORAY CASSEL – zsaroló és strici, aki egy lépéssel túlmegy a határon, ezért meghal.

HOMER GAGE – második ember egy kissé gyanús importcégnél, nagy a hangja, de rejtegetnivalója is van.

FRANKLIN GAGE – Homer nagybátyja, a vállalat főnöke, aki meg akarja védeni a cégét és a munkatársait is.

BILL ARDLEY – nyomozó a gyilkossági csoportnál, aki emberére akad Stella Grimesban és Masonban.

CHARLES JEROME ELLIOTT BÍRÓ – mindent megtesz, hogy Masonre rákényszerítse a szigorú tárgyalótermi előírásokat.

RALPH GURLOCK FLOYD – a megbízott ügyész azt hiszi, a vád megdönthetetlen: Mason ügyfelének volt indítéka, lehetősége... és fegyvere.

JOYCE BAFFIN – Diana barátnője, úgy tűnik, az egyetlen, aki nem tartja őt csalónak.

1. fejezet

Perry Mason felpillantott az asztaláról, mikor bizalmas titkárnője, Della Street benyitott az ajtón, ami a fogadószobából nyílt.

– Tessék, Della.

– Van egy fiatal hölgy a külső irodában, aki nem akarja megmondani a nevét.

– Akkor nem fogadom – jelentette ki Mason.

– Tudom, mi a véleménye ezekről a dolgokról – mondta Della –, de azt hiszem, valami érdekes oka lehet, hogy ez a fiatal nő nem akarja megadni nekünk a nevét.

– Miféle oka? – kérdezte Mason. Della Street elmosolyodott.

– Úgy gondolom, érdekes lenne kideríteni.

– Szőke vagy barna?

– Szőke. A retikülje mellett egy degeszre tömött fekete táskát szorongat.

– Hány éves? – kérdezte Mason.

– Nem több huszonkettő-huszonháromnál. Mason összevonta a szemöldökét.

– Biztos benne, hogy elmúlt huszonegy? Della a fejét rázta.

– Ezt nem lehet megállapítani a fogaiból.

– És a kezéről?

– Egy nőnek a kezéről sem lehet túl sokat megállapítani, amíg el nem múlt harminc – magyarázta Della.

– Rendben van – egyezett bele Mason –, hozza be, megnézzük.

Della Street megfordult, kiment a külső irodába, és hamarosan visszatért egy fiatal nővel, aki remegő izgalomban, miközben az asztalhoz közeledett, és azt kérdezte:

– Mr. Mason? Mason mosolygott.

– Nincs miért idegeskednie. Végül is ügyvéd vagyok, és ha bajban van, talán tudok segíteni.

A lány leült az asztal túloldalára, és elkezdte:

– Mr. Mason... én... nekem... nekem el kell majd tűnnöm, és nem akarom, hogy a szüleim valaha is rám találjanak.

Mason elgondolkozva vette szemügyre.

– Miért kell eltűnnie? – kérdezte. – A szokásos okból?

– Mi a szokásos ok?

Mason mosolygott, és a fejét rázta.

– Ne maga tegyen fel kérdéseket nekem. Hadd kérdezzek én. Miért akar eltűnni?

– Megvan rá az okom – felelte a lány. – Nem hiszem, hogy fontos lenne most belemenni a részletekbe, de el akarok tűnni.

– És azt akarja, hogy segítsek? – nézett rá csodálkozva a férfi.

– Azt akarom, hogy maga olyan helyzetben legyen, hogy szükség esetén összekötő kapocsként szolgálhasson a régi életemmel. De addig nem, amíg engedélyt nem adok rá, és azt nem mondom, hogy tegye meg, vagy amíg úgy nem alakulnak a körülmények, hogy feltétlenül kapcsolatba kell lépnem a szüleimmel.

Della Street asztalán megszólalt a telefon, és ő beleszólt:

– Halló... igen, Gertie... Most rögtön?... Annyira fontos?... Jól van, máris kimegyek.

Jelentőségteljesen Perry Masonre nézett, és azt mondta:

– Ha megbocsátanak egy pillanatra – és kisetett a külső irodába.

Mason különösen nézett látogatójára.

– Azt kéri tőlem, hogy vakon higgyek magának.

– Nem így van ez minden ügyfelével?

– Nem egészen. Általában tudom, kivel van dolgom, és hogy állnak az ügyek.

– És általában azzal bízzák meg, hogy olyan embereket védjen, akiket bűncselekménnyel vádolnak?

– Elég gyakran.

– És honnan tudja, hogy az ügyfele igazat mond?

Mason elmosolyodott.

– Van benne valami – ismerte el.

– Vakon megbízik bennük? – kérdezte a nő.

– Nem teljesen – felelte Mason. – Bárkinek, akit bűncselekménnyel vádolnak, akár bűnös, akár ártatlan, joga van a védelemre. Joga van a bírósági tárgyalásra. Én megpróbálok jogi képviselést nyújtani nekik.

– De igyekszik ezt a képviselést olyan hatékonyan végezni, hogy bebizonyítsa az ügyfele ártatlanságát.

Mason egy pillanatra elgondolkozott, majd óvatosan megválogatva a szavait, így szólt:

– Igyekszem hatékonyan képviselni az ügyfeleimet. Ez minden.

Della Street bukkant fel a külső iroda ajtajában, odaintett Masonnek, és a jogi könyvtárba vezető ajtóhoz sétált.

– Meg kell bocsátania egy percre. Úgy tűnik, valami nagyon fontos dolog jött közbe, ami azonnali intézkedést igényel.

– Természetesen – mondta a lány.

Mason megpördült a forgószékében, felállt, megkerülte az asztalt, bátorítóan rámosolygott látogatójára.

– Biztosan csak egy perc az egész – és benyitott a könyvtárba. – Mi ez a nagy izgalom? – kérdezte Della Streettől, amint bezárta maga mögött az ajtót.

– Gertie, a telefonközpontos – mondta Della.

– Mi van vele?

– Nem tudom. Ismeri Gertie-t, gyógyíthatatlan romantikus. Adjon neki egy gombot, és ő minden alkalommal varr hozzá egy kabátot. Néha az az érzésem, a gombot is csak elképzelem. Mason bólintott.

– Észrevett valamit a látogatónkon, vagy legalábbis úgy gondolja, hogy észrevett, és talán jobb lenne, ha beszélne vele.

– Maga nem tudja elmondani, miről van szó?

– Dehogynem – felelte Della –, de én nem tudom úgy értékelni, amit Gertie elmond, mint maga – meglehetősen érdekes a sztori.

– Rendben van – mondta Mason –, nézzük meg, mi az.

Karon fogta Dellát, és átkísérte azon az ajtón, ami a jogi könyvtárból az előszobába vezetett.

Gertie a telefon mellett ült, a szék szélén, szeme tágra nyílt az izgalomtól, álla eszeveszett tempóban rágta a rágógumit, ezzel is kifejezve belső nyugtalanságát.

Gertie kíváncsisága kielégíthetetlen volt. Mindig mindent tudni akart Mason ügyfeleiről, és elég gyakran elképzelte a környezetüket, ami időnként meglepően pontosnak bizonyult.

Gertie meglehetősen túlsúlyos volt, és mindig éppen diétázott: „a jövő héttől”, vagy „a nyaralás után”, vagy „mihelyt visszajövök a szabadságomról”.

Annak ellenére, hogy az irodában nem tartózkodott senki, Gertie odaintette magához Mr. Masont, és olyan halkán beszélt, hogy alig lehetett meghallani.

– Az a fiatal nő, aki bement magához – suttogta titokzatosan.

– Igen, igen – sürgette Mason. – Mi van vele, Gertie? Észrevett valamit rajta?

– Még hogy észrevettem-e!? – kiáltotta Gertie, és szemmel láthatóan élvezte, hogy egy pillanatra ő került a figyelem középpontjába. – De még mennyire!

– Akkor – szólt közbe Della türelmetlenül – mondd el Mr. Masonnek, Gertie. Hiszen az a lány odabent vár.

Gertie vett egy mély lélegzetet, és belekezdett a mondandójába.

– Észrevette azt a fekete táskát, amit magával hord, és amit olyan erősen szorongat?

– Azt nem vettem észre, hogy erősen szorongatná – szólt Mason –, de valóban van nála egy fekete táska, és egy kézitáska is.

– Ez egy kozmetikumoknak készült, egynapos utazásokra való táska – magyarázta Della. – Az ilyen táskákban, mikor kinyitjuk, van egy tükör a fedél belső részén.

– És kozmetikumok, krémek és hajkefék vannak benne? – kérdezte Mason.

– De ebben a táskában nem az van – jelentette ki Gertie indulatosan. – Ez tele van, ki van tömve százdolláros bankjegyekkel, szépen bekötegelve.

– Micsoda! – kiáltott fel Mason.

Gertie ünnepélyesen bólintott, láthatólag nagyon élvezte Mason meglepődését.

– Honnan tudod, Gertie? – kérdezte Della. – Azt is mondd el.

– Hát – mondta Gertie –, ki akart venni valamit a táskából, vagy bele akart tenni valamit. Szóval kinyitotta, de ahogy kinyitotta, azzal rögtön magára vonta a figyelmemet.

– Hogyan? – kérdezte Mason.

– Megfordult a széken, háttal nekem, hogy ne lássam, mit csinál.

Mason mosolygott, és megjegyezte:

– És abban a pillanatban maga nyújtogatni kezdte a nyakát, hogy lássa, mit akar elrejteni.

– Hát, gondolom, mindenkiben van némi természetes kíváncsiság, és különben is, Mr. Mason, maga akarta, hogy figyeljem meg az ügyfeleket, akik jönnek magához.

– Csak úgy mondtam – mentegetőzött Mason – Ne izgassa magát, Gertie. Mit látott?

– Szóval, amit ő nem vett észre – mondta Gertie –, amint hátat fordított, és kinyitotta a táska fedelét, a tükör egy bizonyos szögben úgy mutatta a táska belsejét, hogy beleláttam.

– Mondja el pontosan, mit látott.

– Az egész táska – mondta Gertie hatásosan – egyetlen kupac százdolláros bankjegy, mind szépen kötegekbe csomagolva, ahogy a bankból kijönnek.

– És maga ezt látta a tükörből?

– Igen.

– Hol ült?

– Itt az asztalomnál, a telefon mellett.

– És hol volt a fiatal hölgy?

– Ott ült.

– Az iroda másik végében – jegyezte meg Mason.

– Igen. De láttam, amit láttam.
– Azt mondja, háttal fordult magának?
– Igen, tüntetően.
– És aztán kinyitotta a táskát?
– Igen.
– És mikor a táska teteje körülbelül negyvenöt fokos szögben volt nyitva, maga látta a táska tartalmát?
– Így volt.
– Na most, abban a helyzetben tartotta a fedelet, hogy maga továbbra is belelásson, vagy pedig teljesen kinyitotta?
Gertie egy pillanatig gondolkodott, és így válaszolt:
– Ha jól belegondolok, azt hiszem, teljesen kinyitotta, de annyira megijedtem attól, amit láttam, hogy nem is jöttem rá, hogy jobban is kinyitotta, amíg maga meg nem kérdezte.
Akkor a tükrös fedelet egy bizonyos ideig negyvenöt fokos szögben tartotta, hogy maga láthassa a tartalmát?
– Azt hiszem, így lehetett, Mr. Mason – adta meg magát Gertie. – Nem is gondolkodtam ezen, amíg... Te jó ég, maga így szokta kikérdezni az embereket!
– Nem akarom magát kikérdezni – mondta Mason –, csak ki akarom deríteni, mi történt. Be kell látnia, ha a lány kinyitotta a táska tetejét, és aztán olyan szögben tartotta a tükröt, hogy maga láthassa, ami benne van, akkor valószínűleg éppen azt szerette volna, hogy maga lássa, mi van a táskában, nem pedig el akarta rejtteni.
– Erre nem is gondoltam – vallotta be Gertie.
– Én viszont ezen gondolkodom – szólta Mason töprengve. Pár pillanat múlva folytatta:
– Honnan tudta, hogy százdolláros bankjegyek voltak, Gertie? Ilyen távolságból nem lehet látni a feliratot.
– Hát... úgy néztek ki, mint a százdollárosok, mind egyforma és...
– De ötvendollárosok is lehettek? – kérdezte Mason, mikor Gertie habozott. – Vagy húszdollárosok?
– Szóval, nekem határozottan az volt az érzésem, hogy százasok voltak, Mr. Mason.
– És ugyanazzal az erővel – mondta Mason –, az iroda túlsó végéből, tükörben nézve, azok a bankjegyek egydollárosok is lehettek?
– Ó, én biztos vagyok benne, hogy nem egydollárosok.
– Mitől olyan biztos?
– Csak attól, ahogy kinéztek.
– Köszönöm, Gertie – mondta Mason. – Örülök, hogy szólt erről. Nagyon helyesen tette.
Gertie arca felderült.
– Ó, azt hittem, elfuseráltam a dolgot, maga úgy tette fel azokat a kérdéseket.
– Én csak igyekszem tisztázni a dolgot – nyugtatta meg Mason. – Felejtse el, Gertie.
– Felejtsem el! – kiáltott Gertie. – Mr. Mason, az a nő... szóval, bele fogja rángatni magát valamibe. Nem olyan, mint a többi ügyfél.
Az ügyvéd megveregette Gertie vállát.
– Maga rendes lány, Gertie. Csak tartsa rajta a szemét az ügyfeleken, akik bejönnek, és ha bármi szokatlant lát, szóljon.
Mason bólintott Della Streetnek, és bementek a könyvtárba.
– Mit gondol, főnök? – kérdezte Della.
– Azt hiszem, Gertie valóban látta a táska tartalmát, és az tele van pakolva készpénzzel. De hogy százasokkal vagy egydollárosokkal, azt csak találgatni lehet. Nem hiszem, hogy Gertie látta volna a százdolláros feliratot abból a távolságból, a tükörben.
– Gertie-nek csodálatos a képzelőereje – állapította meg Della.
Mason elgondolkozva bólintott.
– De a fontos az – mondta –, mennyi ideig tartották azt a tükröt negyvenöt fokos szögben. Hogy a mi titokzatos ügyfelünk akarta-e, hogy Gertie lássa, mi van a táskájában, és elmondja nekünk, vagy egyszerűen csak kivett valamit, és Gertie gyors szemének sikerült egy pillantást vetni a táska belsejébe. Ezt el kell ismernie Gertie-ről: egy tized másodperc alatt többet meglát, mint a legtöbb ember öt perc alatt.

Della nevetett.

– És aztán az agyában működik egy teljesen önálló számítógépes rendszer, ami mindent megszoroz kettővel, amit Gertie látott.

– Négyzetre emeli – nevetett Mason. – No, menjünk vissza, és nézzük meg az ügyfelünket.

Mason és Della visszatértek az irodába.

– Sajnálom, hogy megvárakoztattuk – szót Mason. – Nos, nézzük csak, hol is tartottunk? Ügyvédet akar, aki képviseli magát, ha erre szüksége lenne?

– Így van.

– De nem akarja, hogy bárki is megtudja, ki maga.

– Okom van erre, Mr. Mason.

– Feltételezem, hogy van rá oka – helyeselt Mason –, de számomra ez nem kielégítő válasz. Tegyük fel, maga kapcsolatba akar lépni velem, hogy tegyek meg valamit magának. Honnan fogom tudni, hogy ugyanazzal az emberrel beszélek, aki felkért engem?

– Megegyezünk egy kódban – felelte a lány.

– Jól van – mondta Mason. – Mit javasol?

– A méreteim.

– Igen?

– Harminchat, huszonnégy, harminchat.

Az ügyvéd arcán mosoly futott át, de rögtön újra elkomolyodott.

– Ez nem valami nagy kód – jegyezte meg Mason.

– De ha megadom magának a méreteimet a saját hangomon a telefonban – felismeri a hangomat, nem?

– Nem vagyok benne biztos – mondta Mason. – Lehet. Néha telefonon keresztül nagyon nehéz azonosítani a hangokat. Mit kell csinálnom? Vagyis, mit gondol, mit kell esetleg csinálnom, ha ügy döntök, hogy képviselem, és maga felhív engem telefonon?

– Védjen meg – felelte a nő.

– Mitől?

– Az isten szerelmére, nem tudom. De akik meg akarnak találni engem, nagyon-nagyon találékony emberek. Nem fognak azzal bajlódni, hogy magándetektívet fogadjanak, mikor megvádolhatnak valami bűncselekménnyel, és rám uszítják a rendőrséget. Ettől félek. Tudja, Mr. Mason – folytatta sietve –, nem áll módomban elmondani magának mindent, de vannak bizonyos emberek... azaz van egy bizonyos személy, aki meg akar vádolni, vagy lehet, hogy meg akar találni engem. Az a személy ördögien ravasz. Semmi sem állíthatja meg.

– Nem olyan könnyű megtalálni valakit, aki szándékosan eltűnik – állította Mason.

– Tudom – mondta a lány –, és az a másik is tudja. Nem fogja arra pazarolni az idejét és a pénzét hogy napi ötven dollárért magándetektívet fogadjon. Megvádol valami bűntettel, és a rendőrséggel fog kerestetni.

– És akkor? – kérdezte Mason.

– Akkor meg kell védenem magam.

– Úgy gondolja, hogy valóban megpróbálkozik valami kieszelt váddal?

– Lehet. Bármivel megpróbálkozhat.

– Nagyon könnyen sebezhetővé teszi saját magát ezzel – mondta Mason. – Kivéve, ha maga tényleg elkövetett valamit.

A lány tiltakozott.

– De én nem követtem el semmit.

– Mit gondol, mivel fogja megvádolni magát?

– Istenem, nem tudom. Talán gyilkossággal. Az a férfi teljesen gátlástalan.

Mason komolyan nézett a lány szemébe.

– Vagy talán sikkasztással? – kérdezte. A lány arcát hirtelen pír öntötte el.

– Szóval? – kérdezte Mason.

– Még ezt is megteheti – válaszolta –, de erre nem gondoltam.

– Ez logikusabbnak tűnik – jegyezte meg Mason, szándékosan közömbös hangon. – Ha gyilkossággal vádolná magát, ahhoz holttestet is fel kellene mutatnia. De ha sikkasztással vádolja, elég megesküdni arra, hogy egy nagyobb pénzösszeg hiányzik.

– Igen – mondta elgondolkodva a lány, majd lassan hozzátette: –, értem.

– És mit gondol? – kérdezte Mason.

– Előleget akartam adni magának, hogy hajlandó legyen az ügyvédemként fellépni, és megmenteni, ha telefonálnék... akármit is kérek.

– Mennyi előlegre gondolt?

– Háromszáz dollár elég lenne?

– Azt hiszem, hogy az megfelelő előleg lesz – mondta Mason. – Persze, ha tanácsot kér tőlem, és a helyzet bonyolulttá válik, esetleg többet fogok kérni.

A lány kinyitotta a kezításkáját, óvatosan úgy tartva, hogy Mason ne lássa, mi van benne, és kivett hat ötvendolláros bankjegyet.

– Magának adjam, vagy a könyvelőjének? – kérdezte.

– A titkárnőm majd ad nyugtát – mondta Mason. – Ezek az ötvenesek egészen ropogósnak látszanak.

A lány idegesen felnevetett.

– Hát, készültem. Általában nem hordok magamnál ekkora összeget. Ezt magának vettem ki... a bankomból.

– Itt a központban? – kérdezte Mason közömbösen, egy gyors pillantást vetve Della Streetre.

– Nem, nem itt. Istenem, dehogy.

– Értem. – Mason felvette az ötveneseket, és közömbösen forgatta az ujjai közt. – Mégis, mit akar, mit tegyek magáért? – kérdezte.

– Talán semmit. Ne értsen félre, Mr. Mason. Maga csak olyan nekem, mint a szélirányba kivetett horgony. Ha minden rendben megy, sosem hall rólam többé. Kisétálok az irodájából és az életéből.

– És ha nem megy minden rendben? – kérdezte Mason.

– Akkor még hallani fog rólam.

– És mit fogok hallani?

– Nem tudom. Segítséget fogok kérni magától.

– Miféle segítséget?

– Nem tudom, talán tanácsot egy szorult helyzetben.

– Nem engedhetek meg magának egy ilyen alapon nyugvó kapcsolatot egy ügyféllel – mondta Mason.

– Úgy érti, anyagilag?

– Részben.

– Majd amikor segítséget kérek magától, megbeszéljük a további díjazását. Tudom, hogy becsületes lesz velem, és természetesen én sem kérek magától olyat, ami becstelen, méltánytalan vagy igazságtalan.

– Vagy törvénytelen? – kérdezte Mason felcsillanó szemmel.

A lány már majdnem kimondta: – Vagy törvénytelen – de hirtelen észbe kapott, egy pillanatig habozott, majd így szólt:

– Maga úgysem tenne semmi törvénytelen, akkor minek pazaroljuk az időnket arra, hogy ilyesmiről beszéljünk?

– Tehát akkor felveszi velem a kapcsolatot, ha szüksége lesz rám?

– Pontosan.

– Munkaidőben ebben az irodában elérhet. Esténként pedig a Drake-nyomozóirodán keresztül, akiknek itt van az irodájuk ugyanezen az emeleten.

– Láttam a feliratot az ajtón, mikor kiszálltam a liftből – mondta a lány.

– Nekik huszonnégy órás telefonügyeletük van – mondta Mason –, és bármilyen veszélyhelyzetben, mármint valódi veszély esetén, rendszerint tudják, hol lehet engem megtalálni.

Della Street átnyújtott egy névjegykártyát a lánynak.

– Itt vannak a számok – közölte. – A nappali és az esti is.

– Köszönöm, Miss Street. Mason odafordult Dellához.

– Della, írjon egy nyugtát háromszáz dollár készpénzben kifizetett előlegről. Jó lesz, ha egyszerűen a 36-24-36-os kódszámra állítjuk ki?

A lány megrázta a fejét.

– Nem akarok semmiféle nyugtát.

Kézitáskájának a fülét a karjára akasztotta, felkapta a fekete kozmetikai táskát, rámosolygott Della Streetre, és azt mondta:

– Köszönöm, hogy fogadott, Mr. Mason – és ezzel kiment.

Mason csak ült, és nézte, amint becsukódik az ajtó. Amikor a kilincs kattant, azt mondta Dellának:

– Tudja, igazán jól játszott.

– Milyen értelemben?

– Mikor azt mondta, hogy sosem látjuk többet.

– Úgy gondolja, hogy színjáték volt?

– Tízet teszek egy ellen – mondta Mason –, hogy öt napon belül ez a lány fel fog hívni minket, és komoly nehézségei lesznek... amiket előre látni lehet.

– Nem fogadok – felelte Della. – Nem érdemes magával fogadni. De mondok magának valamit. Azok a számok nem az ő méretei. Ő inkább harminckettő, huszonnégy, harminchat.

– Tömés? – gondolkodott el Mason.

– Nem olyan sok – válaszolt Della. – Használ egy kicsit, de nem olyan sokat.

– Most, hogy említi, Della, már értem, mit akar mondani. Tehát van egy ügyfelünk, aki kezdettől fogva hazudik nekünk.

– Hamis színek alatt hajózik – mosolygott Della Street.

Mason elgondolkozva mondta:

– „A meghamisított mérőszalag esete.”

– Reméljük, nem lesz belőle „A költséges ügyfél esete” – mondta Della. – Nekem gyanúsak a kitömött sztorik, a kitömött költség számlák és a kitömött ügyfelek.

– Megtalálta a gyenge oldalamat – szölt Mason. – Alaposabban ki kellett volna faggatnom, és leállítani a sztoriját. Mindegy, most már késő. Megyünk tovább a hamis méretekkel.

2. fejezet

Kilenc óra tíz perckor Mason belépett az irodájába a folyosó felől, üdvözlésképpen rámosolygott Della Streetre, és megkérdezte:

– Van valami a külső irodában, Della? A lány a fejét rázta, és azt felelte:

– Gertie.

– Hát Gertie-nek az a dolga, hogy ott legyen.

– Gertie ott van, a helyén – mondta Della. – De olyan izgatott, fel-le járkál izgalmában.

– Mi izgatta fel Gertie-t?

– A maga tegnapi titokzatos vendége. Mason meglepetten húzta fel a szemöldökét.

– Újra hallottunk felőle?

– Gertié hallott.

– Hogyhogy?

Della Mason asztala felé intett. A levelek tetején egy összehajtott újság hevert, az APRÓHIRDETÉSEK résznél kinyitva, és úgy hajtván, hogy legfelül az úgynevezett „Személyes hirdetések” rovata volt.

Mason odasétált az asztalhoz, leült a forgószékbe, felkapta az újságot, végigfuttatta tekintetét a személyes hirdetések hasábjain, és végül észrevette a margón megjelölt hirdetést:

KÉSZ VAGYOK MEGKÖTNI AZ ÜZLETET KÉSZPÉNZ ALAPON, NEM CSEKKEL, HANEM AZONNALI KÉSZPÉNZZEL. KERESSEN MEG A WILLATSON HOTELBEN. 36-24-36

– Hú, a fene vigye el! – mondta Mason. – Gondolja, hogy ez a mi kislányunk?

– Úgy hangzik – felelte Della.

– Az ördögbe is – morogta Mason –, ez van, ha az ember láthatatlanban felvállal egy ügyet. Ez a kislány belekeveredett valamibe, és bajba fog kerülni, ez olyan biztos, mint hogy itt ülök. És ha bajba kerül, minket fog keresni, hogy húzzuk ki.

Mason habozott egy percig, aztán a telefon felé intett a hüvelykujjával.

– Paul Drake-et, Della!

Della feltárcsázta Paul Drake titkos telefonszámát, és egy pillanat múlva beleszólt a kagylóba:

– Egy perc, Paul, Perry akar magával beszélni. Odanyújtotta a telefont Masonnek.

– Szia, Paul – mondta Mason –, nagyon elfoglalt vagy, vagy át tudsz jönni hozzám egy percre?

– Sosem vagyok túl elfoglalt, ha új üzletet szagolok, futva jövök.

– Akkor gyere futva – mondta Mason, és letette a telefont.

Della Street megkérdezte:

– Etikus dolog elmondani Paulnak...?

– Nem etikus, ha bármit is mondok neki – felelte Mason –, ebben a stádiumban nem, legalábbis aszerint, ahogy én értelmezem az etikát. De ki kell derítenem valamit, mivel akar találkozni ez a lány, és mi ez az egész.

– Van valami ötlete? – kérdezte Della. Mason azt felelte:

– Szerintem San Franciscóból jött.

– Miért?

– Egyrészt abból gondolom, ahogy öltözik, másrészt a napszakkból, amikor érkezett.

Felszállt egy repülőgépre, valahol lerakta a csomagját, talán a Willatson Hotelben, fogott egy taxit, és feljött ide... És valószínűleg még mielőtt idejött, elintézte azt a hirdetést. Ha jól emlékszem, egykét napba beletelik, míg egy ilyen megjelenik... ha jól gondolom, akkor telefonon foglalt szobát a Willatson Hotelben.

– És akkor? – kérdezte Della.

– Akkor egy kicsivel többet meg fogunk tudni a mi titokzatos ügyfelünkről, többet, mint a méretei.

Az iroda folyosóra nyíló ajtaján Paul Drake megbeszélte jele koppant. Della kinyitotta az ajtót.

– Hello, Paul – üdvözölte. – Hogy van a gyomra?

– Köszönöm, szépségem, jobban. Nem kényszerítettek, hogy egész éjszakákon át az íróasztalnál üljek, és elázott hamburgereket egyek. Már hat napja egyfolytában rendszeren vacsoráztam, friss, főtt ételt.

– Ilyen rosszul megy az üzlet? – kérdezte Mason.

– Pocsékul.

– Talán segíthetünk – mondta Mason. – De ez nem valami nagy ügy, csak rutinmunka.

– Ki az ügyfél? – érdeklődött Drake.

– Én.

– Ó, ó.

– Ki akar deríteni valamit egy ügyfeléről – mondta Della.

Drake helyet foglalt a párnás bőrfotelben, felrakta lábát a gömbölyű karfára, elővett egy noteszt és egy töltőtollat, és azt mondta:

– Beszélj. Mason elkezdte.

– Azt hiszem, cserbenhagytam egy ügyfelemet, Paul.

– Hogyhogy?

Mason habozott, óvatosan kezdett beszélni.

– Nem mondhatom el neked a részleteket anélkül, hogy meg ne sérteném az etikai szabályokat, Paul. Egy ügyvédnek méltónak kell lennie az ügyfél bizalmára. Minden kijelentés, amit tett, szigorúan bizalmas. Tehát ezt szem előtt tartva, szeretném, ha tudnád, attól tartok, olyan tanácsot adtam egy ügyfelemnek, amelyet nem lett volna szabad.

– Férfi vagy nő? – kérdezte Drake.

– Ez is bizalmas – mondta Mason.

– És hogyan hagytad cserben?

– Nem mondtam el neki olyan dolgokat, amelyeket tudnia kellene, saját érdekében – magyarázta Mason. – Hagytam, hogy ő állítsa fel a diagnózist, és elfogadtam azt.

– Hogyhogy?

– Időnként előfordul, hogy az ügyfél maga akarja felállítani a diagnózist, mintha a beteg elmenne az orvoshoz, és azt mondaná: „Doktor úr, emésztési zavaraim vannak. Adjon valamit emésztési zavarok ellen.” Ha az orvos egyszerűen csak ad valamit emésztési zavarok ellen, akkor hűtlen lesz a hivatásához. Az orvosnak az a dolga, hogy kikérdezze a beteget az emésztésével kapcsolatos tünetei felől. Ha kiderül, hogy a betegnek mellkasi fájdalmai vannak, és időnként a bal karja is fáj, akkor egész másra fog gyanakodni. Csináltat egy EKG-t, és rájön, hogy a betegnek magas a koleszterinszintje. Nem emésztési zavarok ellen ad gyógyszert a betegnek, hanem olyan diétára fogja, amiben nincs zsír, nincs tejtermék, de magas a fehérjetartalma. A beteg jobban lesz. De ha az orvos elfogadta volna a beteg öndiagnózisát, a beteg talán egy éven belül meghalt volna.

– Ez elég alapvető, nem? – szólt közbe Drake.

– Azért beszélek alapvető dolgokról – magyarázta Mason –, mert meg akarom mutatni a helyzetet. Ez az ügyfél idejött, felállította a diagnózist, és felírta a gyógyszert. Sajnos, én elfogadtam az állításait. Nem lett volna szabad. Így hát most, hogy lecsillapítom a lelkiismeretemet, információt akarok.

– Az ügyfeleldről? – kérdezte Drake.

– Különböző dolgokról – felelte Mason. – Nem feltétlenül van közvetlenül közük a helyzethez. Lehet, hogy nem kapcsolódnak közvetlenül az ügyfelemhez. De elég fontosnak tűnnek, úgyhogy aggasztanak.

– Rendben van – mondta Drake. – Most végül a fejedet keresztülnyúlva elérted a másik füledet. Azt akarod, hogy végezzek el neked egy munkát. Te vagy az ügyfelem. A legjobb munkát kapod, amit nyújtani tudok, és kedvezményes áron számítom fel neked. Mit kell tennem?

Mason fogta az összehajtott újságpapírt, és odanyújtotta Drake-nek.

– Az a hirdetés – mondta.

Drake hangosan felolvasta a hirdetést:

KÉSZ VAGYOK MEGKÖTNI AZ ÜZLETET KÉSZPÉNZ ALAPON, NEM CSEKKEL, HANEM AZONNALI KÉSZPÉNZZEL. KERESSEN MEG A WILLATSON HOTELBEN. 36-24-36

Drake felnézett az újságból.

– Ez a hirdetés érdekel?

Mason bólintott.

– Az illetőnek nyilvánvalóan három szobája van – mondta Drake –, ...nem, várj egy kicsit, a harminchatos kétszer szerepel. Lehet, hogy két szoba, a harminchatos és a huszonnégyes, és aztán aki feladta a hirdetést, még egyszer beleírja a harminchatot, hogy mutassa, ez az a szoba, ahol fel kell venni a kapcsolatot.

– Lehet – hagyta rá Mason. Drake ravaszul nézett rá.

– És valami kódszám is lehet. Mason nem szólt semmit.

– Pontosan mit akarsz tőlem? – kérdezte a nyomozó.

– Deríts ki mindent, amit csak tudsz arról, hogy ki adta fel ezt a hirdetést, és kinek szánta az üzenetet.

– Ez lehet, hogy nagy meló lesz, de lehet, hogy elég sima ügy – kezdte Drake. – A Willatson kereskedelmi stílusú szálloda. Ha összejövetelek vannak a városban, körülbelül kilencvenöt százalékos a kihasználtsága. Máskor olyan hatvan-hetven. Mindenképpen túl sok ember lakik ott, hogy csak úgy odamenjünk. Ki tudom deríteni, ki van a harminchatos és a huszonnégyes szobákban. De ez lehet, hogy semmit nem jelent. A legjobb módszer a nyomára akadni a hirdetés feladójának, feladni egy válasz hirdetést az újságban, valami ilyesmit:

AZ ÜZENET NEM VILÁGOS. EL TUD ÉRNI A 676-2211 TELEFONON, HOGY TISZTÁZZUK. NEM SÉTÁLOK BELE SEMMIFÉLE CSAPDÁBA, AKÁRMI IS LEGYEN A CSALI.

Drake kis mozdulatot tett, és folytatta:

– Persze, ez most csak ami elsőre eszembe jutott. Egy kissé óvatosabban kell megfogalmaznom ennél. Óvatosnak kell lennem, de még így is van rá esély, hogy lesz a válaszban valami, ami elriasztja a zsákmányt, és az ügyfeled rájön, hogy valaki külső személy is belekeveredett a dologba.

– Hát – mondta Mason elgondolkozva –, nem tudom, van-e rá ok, hogy egy ilyen helyzet végzetes legyen... Esetleg az ügyfél visszajön hozzám, és akkor én... – hirtelen elhallgatott.

– Mi a baj? – érdeklődött Drake. – Nem tudod felhívni az ügyfeledet a Willatson Hotelben, és...

– Nem mondtam, hogy azt gondolom, az én ügyfelem adta fel ezt a hirdetést – szólt ingerülten Mason. – Lehet, hogy neki szól.

– Más szavakkal, nem tudod, hol érheted el az ügyfeledet?

– Ugyan, ugyan – mondta Mason. – Nem olvastad a Legfelsőbb Bíróság döntéseit mostanában? Mielőtt kérdéseket teszel fel nekem, el kell mondanod az alkotmányos jogaimat, és lehetőséget kell adnod, hogy beszéljek az ügyvédemmel. ...Adtam neked egy munkát. Fogj hozzá!

Drake gondolkozott egy pillanatig, majd azt mondta:

– Van valami ebben az egészben, ami nem tetszik nekem, Perry, de végül is azt mondtad, hogy adtál nekem egy munkát. Az a dolgom, hogy nekilássak. – Drake feltápáskodott a székből. – Mikorra kérsz jelentést? – kérdezte.

– Mihelyt van valami biztos jelentenivaló. Nem számít, ha neked hétköznapiak tűnik, hívj fel.

– Éjjel-nappal? – kérdezte Drake.

– Azért annyira nem sürgős – válaszolta Mason. – Mondjuk, napközben és este.

– Oké – mondta Drake napközben és este. Mi a határ, hány embert állíthatok rá?

– Ne lépd át az ötszáz dollárt, amíg nem szóltál nekem – felelte Mason.

– Az árengedménnyel – mondta Drake – elég sok nyomozást el tudok végezni neked ötszáz dolcsiért. Majd jövök, Perry.

Mason és Della Street figyelték, amint a nyomozó kilépett az ajtón. Akkor Mason sóhajtott egyet, és az asztaláról felvett egy köteg papírt.

– Hát, Della, megtettünk mindent, ami tőlünk telik. Azt hiszem, most hozzákezdhetünk a munkához.

– Hogyan vezessem ezt be a könyvelésbe? – kérdezte Della. – A bevétel háromszáz dollár, a kiadás ötszáz, és még csak az ügyfél nevét sem tudjuk.

– Akkor nevezze Miss Deficitnek – javasolta Mason. – Az is megteszi, amíg jobbat nem találunk.

– Vagy talán – töprengett Della – Miss Átverés is lehetne.

– Nem vert át minket – ellenkezett Mason. – Vagy legalábbis nem tudunk róla, hogy átvert volna. Információra van szükségünk. Ő felállította magának a diagnózist, felírta magának a gyógyszerét, és lehet, hogy mind a kettőben tévedett.

Della Street felkapta a jegyzettömbjét és a ceruzáját.

– Hát – jegyezte meg –, mindenesetre máris kétszáz dollárral kevesebbel kezdjük a napot, mint amikor leült az asztalához.

3. fejezet

Másnap Perry Mason egész napját a bíróságon töltötte, egy fiatal néger fickót védett, akit azzal vádoltak, hogy kirabolt egy zálogházat.

A három szemtanú teljesen határozottan azonosította a vádlottat a rablóval, akit láttak végigrohanni az utcán, beugrani egy parkoló autóba, és örült sebességgel elhajtani.

Mason hiába próbálta megingatni a szemtanúk azonosítását.

Három órakor a helyettes kerületi ügyész befejezte vádbeszédét, és Mason is lehetőséget kapott, hogy szólhasson az esküdtszékhez.

– A közhiedelemmel ellentétben, uraim, a legerősebb bizonyítékaink a közvetett bizonyítékok, és a leggyengébbek éppen a szemtanúk. Van itt egy magas, fiatal, bajszos néger fiú, aki papírzacskót vitt a kezében. A kérdéses helyet egy magas, fiatal, bajszos

néger fiú rabolta ki, aki papírzacskót vitt a kezében. A vád elképzelése szerint a vádlott elmenekült, elrejtette valahol a pénzt, és a papírzacskóba beletett pár doboz cigarettát. Mikor letartóztatták, azt magyarázta, hogy elfogyott a cigarettája, leugrott a közeli automatához, megvette a hat doboz cigarettát, beletette egy papírzacskóba, amit magával vitt, és éppen hazafelé tartott szerény lakásába, mikor a rendőrség letartóztatta. Azt kérdezem önöktől, ha el akarta volna tüntetni a pénzt, hogy elrejtse a bizonyítékokat, akkor vajon miért nem tüntette el a papírzacskót is? Magas, fiatal, bajszos néger férfi, papírzacskóval a kezében – mágnesként vonzotta a rendőröket, néhány perccel a rablás után, mikor a körözést közzétették. Az emberek csak futó pillantással mérik fel a másikat. Csak a szembeszökő vonásokat jegyzi meg. Ebben az esetben azt, hogy magas, fiatal, bajszos néger volt, papírzacskóval. Igazából másra nem is emlékeznek. Aztán később, mikor megpróbálják összeszedni az emlékeiket, hogy a makacskodó rendőröknek még további adatokkal tudjanak szolgálni, bemagyarázzák maguknak, hogy más dolgokra is tisztán emlékeznek. Azután adnak nekik fényképeket, hogy nézzék végig, a rendőrségi archívumból. Megkérlik őket, hogy alaposan vegyék szemügyre a képeket. Addig nézik a képeket, míg végül egy sor ember közül kiválasztják a vádlottat, és azt állítják, hogy őt látták végigrohanni az utcán, papírzacskóval a kezében. Ez az önhipnózis tipikus esete. A vád képviselőjének az a feladata, hogy a vádat minden kétséget kizárólag bizonyítsa. Kérem önöket, hogy mentsek fel a vádlottat.

Mason visszaült a helyére.

A helyettes kerületi ügyész zárszavában a gúnyhoz folyamodott.

– A vádlott kirabolja a boltot. Egy papírzacskóba teszi a pénzt. Három tanú látja, amint végigrohan az utcán. Miután elrejtette a pénzt, megpróbálja az ártatlanság látszatát kelteni azzal, hogy néhány csomag cigarettát tesz a papírzacskóba. Szavahihető tanúk határozottan azonosítják ezt a férfit. Perry Mason, az ország legagyafúrtaabb kérdezője, a legkülönbözőbb keresztkérdésekkel bombázta őket, hogy meggyengítse a tanúvallomásukat, de ők megingathatatlanok maradtak. Ne dőljenek be az ékesszólásnak. Ne hagyják rászedni magukat hamis okfejtéssel. Ne hagyják, hogy eltérítsék önöket igazi meggyőződésüktől. Nyilvánítsák ezt az embert bűnösnek.

Már öt óra is elmúlt, mire a bíró befejezte instrukcióit, és az esküdtszék azonnal visszavonult.

Gyors ítélethozatalra számítottak. De fél hétkor az esküdtszék elvonult vacsorázni, nyolckor jöttek vissza, és újra tanácskozni kezdtek. Kilenc órakor végre megszólalt a csengő, és az esküdtszék bejelentette, hogy ítéletet hoztak.

A bíróságon azonnal elterjedt a hír.

Az esküdtszék bűnösnek találta a vádlottat.

A bíró elfoglalta helyét az emelvényen, a vádlottat elővezették. Minden készen állt, hogy bevonuljanak az esküdtek, amikor egy civil ruhás nyomozó lökte be sietve a tárgyalóterem ajtaját, végigfutott a padok közti folyosón, odalépett az emelvényhez, és valamit súgott a bírónak.

A bíró összevonta a szemöldökét, előrehajolt, és valamit suttogva megbeszéltek. Majd azt mondta a törvényszolgának:

– Kérje meg az esküdteket, hogy várjanak egy pár percet. Kérem mindkét fél képviselőjét, jöjjenek velem az irodába.

A bíró visszavonult az irodájába, nem vette le a talárt, leült az asztal előtt álló forgószékbe, és azt mondta:

– Uraim, meglepő fordulat következett be az ügyben. A rendőrség letartóztatott egy férfit, amint ki akart rabolni egy üzletet. Egy rejtékhelyen pénzt találtak, köztük az egyik százdolláros abból a rablásból származik, amit éppen most tárgyalunk. Biztosan emlékeznek, uraim, hogy a tulajdonos feljegyezte azoknak a százdollárosoknak a sorszámát. A bűnös beismerte a rablást. Ezek szerint a jelenlegi vádlottunk ártatlan.

– Micsoda? – kiáltott fel a helyettes kerületi ügyész.

A bíró bólintott.

– De már meghozták az ítéletet – tört ki az ügyész. – Bűnösnek találták.

– Nem hagyhatjuk, hogy azt az ítéletet a bíróság elé terjesszék – mondta a bíró –, és jogilag is kérdéses a dolog. Mivel már meghozták az ítéletet, nem is tudom fejből

pontosan, mi az ügy jogi státusa. Persze, megtehetem azt is, hogy behívom az esküdtszék, elmagyarázom nekik a körülményeket, és utasítom őket, hogy nyilvánítsák ártatlannak a vádlottat. De most inkább azt hiszem, a legjobb az lesz, ha megmondjuk nekik, a körülmények megváltoztak, és emiatt vissza kell vonni a vádat, mielőtt még bármilyen ítéletet hivatalosan a bíróság elé terjesztenének.

– De természetesen el kell magyarázni nekik, mi történt – szólta Mason.

– Dehogyan! – tiltakozott a helyettes kerületi ügyész.

– Miért ne? – kérdezte a bíró.

– Mert akkor az azonosítási bizonyíték egésze meggyengülne – felelte az ügyészhelyettes, és kérdően nézett a bíróra.

– Ha nem magyarázzuk el, mi a helyzet, ez a tizenkét esküdt elmegy innét, és rossz véleménnyel lesznek a bíróságról és az igazságszolgáltatás egészéről. Sokkal jobb, ha egy kicsit megrendül a bizalmuk az elbizakodott, beképzelt szemtanúknak, mintha az igazságszolgáltatás rendszerében – fejtette ki Mason.

– Szerintem is – mondta a bíró, hátratolta a székét, és felállt. – Uraim, visszatérünk a tárgyalóterembe. Behívom az esküdteket, és mielőtt megkérdezném őket, hoztak-e ítéletet, röviden elmondom nekik, milyen fejlemények következtek be, és feloszlatom az esküdtszék. Akkor ön, helyettes kerületi ügyész úr, kérheti, hogy a vádat ejtsék el. El fogjuk fogadni az indítványt.

A helyettes kerületi ügyész nem nagy örömmel fogadta a bíró döntését. Visszatértek a tárgyalóterembe, és a bíró összefoglalta az esküdtek számára a történeteket.

Mason élvezte a meghökkent ábrázatokat nézni, mikor megértették, mit jelentenek a bíró szavai.

Az ügyvéd azután kezet rázott az esküdtekkel. Az esküdtek, kis habozás után, a vádlottal is kezet fogtak, és Mason azt mondta védencének:

– Menjen haza, borotválja le a bajuszát, és ne is növesse meg soha többé. És ne hordjon papírzacskót.

A vádlott felnevetett:

– Magas, bajszos néger fiú. Magas, néger fiú papírzacskóval, igen, uram.

Hazamegyek, és amint kezembe kaparintok egy borotvát, rögtön megszabadulok a bajuszomtól, és soha többé nem viszek semmit papírzacskóban.

Mason fáradt volt a hosszú tárgyalás után, de azért hazafelé menet benézett az irodába. Della Street hagyott számára egy üzenetet:

Este 8.45. Nem tudtam tovább várni, de megakartam mutatni a hirdetést az esti lapban. Az asztalára tettem.

Mason felkapta az összehajtott újságot, és elolvasta a hirdetést, ami be volt karikázva. A hirdetésben ez állt:

36-24-36. NEM AKAROK CSAPDÁBA ~ KERÜLNI. A SZÁLLODA ELŐTT LESZEK EGY TAXIBAN MA PONTBAN KILENCKOR. OTT MEGTALÁL. KÉREM, TANÚK NÉLKÜL. TUDJA KI.

Mason elgondolkozva tanulmányozta a hirdetést, majd felhívta a Drake-nyomozóiroda számát.

– Perry Mason beszél – mondta. – Bent van Paul Drake?

– Nincs. Mr. Drake egy ügyön dolgozik. Azt mondta, nem tudja, mikor jön vissza.

– Tudja valaki, milyen ügyön dolgozik? – kérdezte Mason.

– Attól tartok, hogy nem – felelte a titkárnő. – Mr. Drake azt mondta, ez különösen bizalmas ügy.

– Köszönöm – mondta Mason. – Azt hiszem, ma este ennél többet nem tehetünk. Letette a telefont, bezárta az irodát, hazament, és mély álomba merült.

4. fejezet

Másnap reggel kilenckor, mikor Perry Mason kilépett a liftből, és a Drake nyomozóiroda felé indult, Paul Drake már az irodájában volt.

A telefonközpontos lány mosolygott, bólintott, és a folyosó vége felé, Drake magánirodája felé intett, majd visszatért a telefonhoz, amelyen éppen beszélt.

Mason végigsétált az apró, nyúlüregekhez hasonló, kamrányi kis irodák sora előtt, amelyekben Drake nyomozói jelentéseket készítettek különböző ügyeikről, majd belépett Drake magánirodájába a folyosó legvégén.

Ez az iroda is kicsi volt, egy asztal állt benne, és egy sor telefonkészülék.

Drake felnézett Masonre, elvigyorodott, ásított, és azt mondta:

– Te és a titokzatos ügyfeled!

– Hogyhogy? – kérdezte Mason.

Drake átnyújtotta neki az újságot a hirdetéssel, amit előző este Della Street otthagyt az asztalán.

– A te műved? – kérdezte az ügyvéd.

– Az enyém – ismerte be Drake.

– Ért valamit?

– Igen is, meg nem is.

– Mi történt?

– Hát, szerencsét kellett próbálnom – ebben a játékban erre is építeni kell. Én vakon játszom. A másik félnél van minden ütőkártya. Na most, a másik fél lehet, hogy már találkozott azzal, akivel akart, de lehet, hogy még nem. Nem tudtam eldönteni, hogy áll a kicsike.

– Várj egy kicsit – szólt közbe Mason. – Azt mondtad, „kicsike”. Miért?

– Mert nőről van szó.

– Folytasd.

– Szóval, lehet, hogy már találkozott az illetővel, lehet, hogy még nem. Aztán volt még egy dilemmám. Vagy ismeri az illetőt személyesen, vagy nem. Az, hogy hirdetéssel próbálkozott, azt jelentette, van rá esély, hogy nem ismeri személyesen. Persze, volt még egy kockázat. Az illető vagy férfi, vagy nő. Ebben a kérdésben egy kicsit be tudtam magam biztosítani, mert magammal vittem az egyik női nyomozómat. Feladtam azt a hirdetést, hogy pontosan kilenckor egy taxiban leszek a hotel bejárata előtt.

Mason közbeszólt:

– Gondolom, más erőfeszítéseket is tettél, hogy megállapítsd, ki ő?

– Persze. Elmentem az újság kiadójába, amelyikben a hirdetés megjelent. Egy ötdollárosért megtudtam, hogy fiatal nő volt, csinos, szőke, kék szemű, egy kicsit félénk. Elmentem a Willatson Szállodába, de ott elpocsékoltam az öt dollárt. Semmi nyomra nem akadtam. Ezért döntöttem így, hogy megkockáztatom, és feladtam a hirdetést a lapban. És a női nyomozómmal odamentünk a szállodába, és beültünk egy taxiba.

– Miért taxiba?

– Hogy ne tudják lenyomozni a rendszámot. Mason jóváhagyólag bólintott.

– Mi történt?

– Pontosán kilenckor elsétált a taxi mellett, de sokan mások is elsétáltak mellette.

Mindenesetre úgy intéztem, hogy ne tudjon igazán jól megnézni egyikünket sem. Rajtam homlokomba húzott kalap és sötét szemüveg volt, a lány pedig felhajtotta a gallérját, és szintén napszemüveget viselt... Igazi romantikus kaland volt. Sokan jártak arra, így először nem tudtuk kiszűrni, de amikor a ház végénél megfordult, és visszafelé indult, észrevettük. Háromszor csinálta meg ezt, de ránk se hederített, nem jelzett, nem ismert fel, nem próbált odajönni, és szóba elegyedni velünk. Csak elsétált mellettünk négyszer. És elég okos volt ahhoz, hogy ne mutasson semmi kíváncsiságot. Ahányszor csak elment a taxi mellett, mindig egyenesen előre nézett.

– És aztán? – kérdezte Mason.

– Aztán – folytatta Drake –, nem akartuk erőltetni a dolgot. Elhajtottunk.

– Nem próbáltátok meg követni?

– Dehogynem. Mögöttem egy kocsiban parkolt az egyik emberem, és mikor a lány másodszor ment el mellettünk, ő is észrevette, mint mi. Amikor mi eljöttünk, jeleztem neki, hogy álljon rá. Miután mi elhajtottunk, visszament a Willat-son Hotelbe. Miss Diana Deering néven jelentkezett be, San Franciscóból jött. A 767-esben lakik.

– Jó munkát végeztél, Paul – szólt elismerően Mason.

– Várj egy kicsit – mondta Drake. – Még nem fejeztem be. Bevetettünk még néhány ötdolláros a liftesfiúk és a telefonközpontos között. A csomagján D. D. kezdőbetűk

vannak. Na most, ha valaki álnevet választ magának, az gyakran úgy csinálja, hogy a saját keresztnévét használja, és-, persze, ha a bőröndön rajta van a monogramja, akkor olyan vezetéknevet választ, aminek a kezdőbetűje megegyezik. Vagyis Diana Deering könnyen lehet Diana... San Franciscóból.

Mason felhúzta a szemöldökét.

– Ezek után – folytatta Drake – utánajártunk egy kicsit. Kiderült, hogy a lány időről időre felhívott egy San Franciscó-i kórházat, hogy egy bizonyos Edgar Douglas nevű beteg felől érdeklődjön. Edgar a San Franciscó-i Escobar Import-Export Vállalatnál dolgozik. Néhány nappal ezelőtt autóbaleset érte, koponyatörést szenvedett, és még mindig eszméletlen. Azután vettük Diana D. kezdőbetűit, és kipróbáltuk a Douglast vezeték- névként. Felhívtuk az Escobart, és Edgar Douglas után érdeklődtünk. Elmondták, hogy baleset történt, akkor Diana Douglas felől kérdezősködtünk. Azt felelték, hogy Edgar nővére, hogy ő is a vállalatnál dolgozik, de annyira letörte a baleset, hogy kapott néhány nap szabadságot, hogy az öccse mellett lehessen. Kaptunk személyleírást róla. Ráillik. Azt is kiderítettük, hogy a családnak nincs több tagja.

– Nem keltettek gyanút? – kérdezte Mason.

– Egyáltalán nem. Azt mondtuk, hogy egy pénzügyi vállalkozás vagyunk, Edgár munkahelyét és hitelképességét akarjuk csak ellenőrizni. Amennyire csak lehet, rutinkérdéseket tettünk fel, méghozzá meglehetősen unatkozó hangon.

– És aztán? – érdeklődött Mason.

– Aztán folytattuk a keresgélést San Franciscóban – folytatta Drake. – Az Escobar vállalat ugyan nem aggódik, de a könyvelésen rutinszerű ellenőrzést tartanak. Ezt többé-kevésbé véletlenül tudtuk meg.

– Mik a kilátásai az öccsének? – kérdezte Mason.

– Valószínűleg rendbe fog jönni, de lehet, hogy két hétig is eltart, amíg magához tér – válaszolta Drake. – A srác éppen valami üzleti útra indult valahová: a bőröndje becsomagolva, elment a benzinkúthoz, megtankolt, és aztán összeütközött egy autóval, ami áthajtott a piroson. Azóta nem tért magához.

– Szóba került, hogy esetleg az ő hibája volt? – faggatta tovább Mason.

– Egyáltalán nem. Nemcsak arról van szó, hogy a másik kocsi, amelyik nekiment, a piroson ment át, és ezt jó néhány szemtanú állítja, de a vezetője alaposan be is volt csípve. A rendőrség bevitte, hogy kijózanodjon, és bíróság elé állítják ittas vezetésért.

Mason néhány percig gondolkozott.

– Miért következik mindebből, hogy Diana otthagyja a súlyosan beteg testvérét, eljön Los Angelesbe, és elkezd hirdetéseket feladni az újságba?

Drake vállat vont, és azt felelte:

– Ha akarod, hogy folytassuk, kiderítjük. Talán valami zsarolásba keveredett a család.

– Azt mondtad, nincs több családtag? – kérdezte Mason.

– Igen. A szülők meghaltak. Diana és az öccse, Edgár alkotják a családot. Diana még nem volt férjnél. Edgár is nőtlen, de az a pletyka járja, hogy most készült bejelenteni az eljegyzését egy gazdag örökség várományosával – de ez csak pletyka.

– Hány éves? – kérdezte Mason.

– Diana?

– Nem, Edgár.

– Elmúlt huszonegy.

– Fiatalabb, mint Diana – mondta Mason elgondolkozva.

– Pár évvel.

– Talán megpróbált egy kicsit anyáskodni felette – tűnődött Mason.

– Úgy lehetett – helyeselt Drake. – Miért nem segítesz egy kicsit?

– Kinek?

– Nekem, és mellel, saját magadnak is – válaszolt Drake. – Ha ismerném Diana ügyét, és hogy miért érdekel téged ennyire, akkor tudnék segíteni mindkettőtöknek. Legalábbis megspórolhatnátok egy kis pénzt.

Mason a fejét rázta.

– Nem tehetem, Paul. A szakmai etika kötelez.

– Akarod, hogy folytassam a munkát? – kérdezte Drake.

– Egy ideig – felelte Mason.
– Akarod, hogy figyeltessem a lányt?
– Tudni szeretném, hová megy, kivel találkozik, de ez elég kényes feladat, mert nem akarom, hogy észrevegye, hogy követik. Ha rájönne, megijedhet, és esetleg olyan lépéseket tesz, ami nem a saját érdekeit szolgálja.

Drake közbeszólt.

– Akkor jobb, ha csak felületesen figyeljük. Ha komolyan követünk valakit, az illető elég gyakran kiszúrja az árnyékát. Nehéz úgy rendesen megfigyelni valakit, és garantálni, hogy semmit ne vegyen észre belőle.

– Akkor inkább csak lazán kövessétek – jegyezte meg Mason.

– Persze – folytatta Drake – ha a pénz nem számít, felvehetek elég embert, hogy...

– Nincs korlátlan költségvetésünk ebben az esetben, Paul. Nem is vagyok benne biztos, hogy feltétlenül tudunk kell, hová megy és mit csinál ez a fiatal hölgy, mindenesetre szeretnék kapcsolatban maradni vele, de nagyon nem szeretném, ha megijedne, és eltűnne.

– Oké – mondta Drake. – Meglátom, mit tudunk tenni. Csak óvatosan fogjuk követni. Mikor jelentsek?

– Mihelyt van valami érdekes – válaszolta Mason, egy pillanatra Drake vállára tette a kezét, és átment a saját irodájába.

5. fejezet

A Willatson Hotel kereskedelmi szálloda volt, amely az „élj és hagyd élni” elv alapján működött. Nagyon kevés figyelmet fordítottak azokra, akik bejöttek az ajtón, átmentek a hallon, és egyenesen a lift felé indultak.

Perry Mason azonban úgy érezte, jobb lesz, ha követi az idegenek szokásos eljárását.

Odament a pulthoz, elkapta a portás pillantását, és azt kérdezte:

– Van önöknél regisztrálva egy bizonyos Miss Diana Deering?

– Egy pillanat. – A portás átnézett egy dossziét, és már mondta is: – 767.

– Bejelentene, kérem?

– Milyen néven?

– Nem ismeri a nevemet – szólt Mason. – Betegbiztosítási ügyben keresem. Mondja meg neki, hogy a 36-24-36-os számmal kapcsolatban keresem.

– Jól van – bólintott a portás, majd felkapta a kagylót, tárcsázta a 767-est, és beleszólt:

– Egy úr van itt, valami számmal kapcsolatban akar beszélni önnel. Azt hiszem,

betegbiztosítási szám... Tessék?... Jól van, átadom az üzenetet. – Odafordult Masonhoz:

– Nincs semmiféle betegbiztosítási ügye. Mondja meg a nevét, vagy...

Mason felemelt hangon szakította félbe a portást:

– Nem mondta meg a számot: 36-24-36.

A kagylóból hirtelen éles hangok hallatszottak. A portás azt mondta:

– Minden rendben van. Látni szeretné önt. Hallotta, amint ön a számot mondta.

Felmehet.

A portás letette a telefont, és unatkozó közönnyel visszatért a könyveléshez.

Mason lifttel felment a hetedik emeletre, és bekopogott a 767-es szobába.

A fiatal nő, aki a hét elején nála járt, gyorsan kinyitotta az ajtót, majd rémülten hátrált vissza.

– Úristen! – kiáltott fel. – Maga!

– Miért ne? – kérdezte Mason.

– Honnan... honnan tudta meg, hol vagyok?... Honnan tudja, ki...?

Ahogy a lány hátrált, Mason beljebb nyomult a szobába. Odasétált egy székhez, és leült.

– Akkor most, a változatosság kedvéért beszéljünk egy kicsit értelmesen – mondta. – Maga valóban Diana?

– Igen.

– Milyen Diana?

– Diana Deering.

– Ennél többet szeretnék – mondta Mason.

– Ez a nevem, Mr. Mason. Kérdezze meg len a pultnál, ha nem hiszi. Ez...

– Ezen a néven jelentkezett be – vágott közbe Mason. – De nem ez a neve. Mit szólna ahhoz, hogy Diana Douglas, San Franciscóból?

A lány tekintetében egy pillanatra rémület tükröződött, majd pír borította el az arcát.

– Arra kértem, hogy az én ügyvédem legyen – mondta. – Segítenie kellene nekem, ahelyett hogy üldöz, hogy megpróbálja kideríteni a múltamat, és együttműködni...

Elhallgatott.

– A rendőrséggel? – kérdezte Mason.

– Nem, nem a rendőrséggel – felelte gyorsan a lány. – Hála az égnek, nem tettem semmi olyat, ami törvényellenes lenne.

– Biztos benne?

– Persze hogy biztos vagyok.

– Figyeljen ide – mondta Mason. – Én ügyvéd vagyok. Az emberek akkor fordulnak hozzám, ha bajban vannak, ha segítenem kell nekik. Maga eljött hozzám, és eltalálta a gyenge pontomat. Nem túl sokat segitettem magának. Sajnálom. Ezért döntöttem úgy, hogy jobb, ha megkeresem, mielőtt még túl késő lesz.

– Tévedésben van, Mr. Mason. Nem vagyok bajban. Én csak megpróbálom... megvédeni egy barátomat.

– De bajban van. Tudják az Escobar Import-Export Vállalatnál, hogy maga hol van?

– Nem tudom... Azt tudják, hogy személyes ügyben vagyok távol.

Mason átnyúlt a lány előtt, és felvette a fekete táskát.

– Azt hagyja békén! – sikoltott Diana, és mindkét kezével belekapaszkodott Mason karjába.

Mason nem eresztette el.

– Tele van pénzzel? – kérdezte.

– Ahhoz magának semmi köze. Most azonnal visszavonom a megbízást. Azért akartam ügyvédet, hogy megvédjen. Maga rosszabb, mint a rendőrség. Engedje el a táskát. Ki van rúgva!

– Honnan vette azt a pénzt, ami ebben a táskában van? – kérdezte Mason.

– Ahhoz magának semmi köze!

– Talán attól a cégtől sikkasztotta, ahol dolgozik? – folytatta az ügyvéd.

– Úristen, dehogy!

– Biztos benne?

– Persze hogy biztos vagyok! Mason megcsóválta a fejét.

– Meglepődne, ha azt mondanám, hogy az Escobar Import-Export Vállalat ellenőrzést rendelt el a könyvelésben?

A lány arca előbb meglepetést, majd megdöbbenést árult el. Szorítása meglazult a férfi karján.

– Miért, de hát miért... úristen... ez nem lehet.

– Ezt az információt kaptam – mondta Mason. – Most pedig, mondjuk, hogy maga beszél egy kicsit, s a változatosság kedvéért az igazat mondja. Mi a munkája az Escobar Import-Export Vállalatnál? Mit csinál?

– Pénztáros és könyvelő vagyok. Én intézem a valutaátváltásokat és a külföldi kifizetéseket. Én... Mr. Mason, biztosan valami félreértés lehet.

– Nézzük a tényeket. Maga odajön az irodámba. Van magánál egy táska, ami tele van pénzzel. Maga...

– Honnan tudta, mi van a táskámban?

– A telefonos lány belepillantott – válaszolt Mason. – Tele volt pénzzel.

– Ó – mondta Diana, és elhallgatott. Mason folytatta:

– Maga felad egy hirdetést az újságban, ami arra utal, hogy egy zsaroló követeléseit akarja teljesíteni, ezért jött. Következtessünk. Álnevet használ. Idejön Los Angelesbe. Hirdetést ad fel. Zsarolóval van dolga. Sok pénz van magánál készpénzben. A vállalat, ahol dolgozik, nyilvánvalóan hiányt sejt a pénztárban. Ellenőrt hívnak.

Diana szóltanul ült. A nyitott ablakon át behallatszott az utca zaja.

– Nos? – kérdezte Mason egy idő után.

– Ez teljesen fantasztikus – ámult el a lány, és elengedte Mason karját. – Semmi... semmit nem tudok tenni.

– Megpróbálok segíteni magának – emlékeztette Mason. Eddig eléggé megnehezítette a dolgomat. Talán ha elmondta volna az igazat, akkor arra fordíthattam volna az időmet, hogy segítek magán, ahelyett hogy maga után kellett nyomoznom... Tehát, sikkasztotta azt a pénzt?

– Istenem, dehogyis!

– Mennyi készpénz van ebben a táskában?

– Ötezer dollár.

– Honnan szerezte?

A lány egy percig hallgatott, majd azt mondta:

– Elmondom az igazat.

Mason hátradőlt a székében, és így szólt:

– Egy kicsit elkésett vele. Nem tudom, mennyi időnk van, de azért csak kezdjen bele.

A lány nekifogott.

– Az egész akkor történt, amikor az öcsém megsérült az autóbalesetben. Miután bevitték a kórházba, bementem a szobájába, hogy összeszedjek neki néhány holmit: borotvát meg olyasmit, amire szüksége lehet a kórházban. Minden bőröndjét becsomagolva találtam, és volt ott egy levél, amelynek a megszólítása csak annyi volt: „KEDVES SZÖKEVÉNY”. A levélben az állt, hogy az írójának már elege van a várakozásból, vagy kap ötezer dollárt kedd estig, vagy lépéseket tesz.

– Hogyan írták a levelet? – kérdezte Mason.

– Géppel. Az egészet, még az aláírást is.

– És az aláírás volt az a 36-24-36?

– Igen.

– És a postai bélyegző?

– Los Angeles.

– És maga erre mit csinált?

– Mr. Mason, az öcsém eszméletlenül feküdt a kórházban. Nem hagyhattam cserben. Feladtam egy hirdetést az újságban, ahogy a levélbeli utasítás szólt, és idejöttem.

– És a pénz?

– A pénz az öcsém lakásában volt egy aktatáskában. Mindent előkészítettem az utazáshoz. Nyilván kocsival akart ideutazni. Volt egy aktatáskája, amiben a pénz volt, egy bőrönd és egy utazótáska.

– És ő honnan vette a pénzt?

– Mr. Mason, én... nem tudom.

– Az öccse ugyanannál a cégnél dolgozik, ahol maga?

– Igen.

– Lehetséges, hogy a cégtől sikkasztotta?

– Mr. Mason, először is Edgar sosem követne el semmi bűncselekményt. Másodszer, nem is tudna hozzáférni a pénzhez. Csak a főnökök ismerik a kombinációt.

– De maga csak ismeri?

– Hogyne. Az én feladatom ellenőrizni a pénztárkönyvet. Nem naponta, de havonta kétszer össze kell adnom a kiadási bizonylatokat, és ellenőrizni, hogy minden megegyezik-e.

– Meséljen egy kicsit még Edgarról – kérte Mason.

– Nagyon fiatal. Másfél évvel fiatalabb, mint én. Ő... a szüleink öt évvel ezelőtt meghaltak. Én igyekeztem segíteni neki, amiben csak tudtam. Nagyon érzékeny, és...

– Mind a ketten az Escobar Import-Export Vállalatnál dolgoznak. Ki kapott ott először állást?

– Én.

– És a vállalat?

– Ahogy a neve is mutatja, exporttal és importtal foglalkozik.

– Milyen cég ez?

– Hogy érti?

– Nagy cég, vagy kicsi...

– Nem, inkább csak olyan egyszemélyes vállalkozás.
– Ki a főnök?
– Mr. Gage... Franklin Gage.
– Hány alkalmazottja van?
– Ő, összesen talán tíz-tizenöt. Az irodában öten dolgoznak főállásban, van egy ellenőr és egy adószakértő.

– Ha jól értem, vannak még mások is, akik nem az irodában dolgoznak?

– Igen, vannak felderítők és beszerzők.

– De azért ott dolgoznak?

– Egy bizonyos értelemben igen.

– Hány éves Franklin Gage?

– Negyvenvalahány. Talán negyvenöt.

– Ő vezeti a vállalatot?

– Igen. Ő a nagyfőnök.

– És ki következik utána?

– Homer.

– Homer Gage?

– Igen.

– A fia?

– Az unokaöccse.

Mason tűnődve összehúzta a szemét.

– Mennyi ideje dolgozott már ott, mikor az öccse belépett?

– Úgy hat hónapja.

– És ő mit csinált ez alatt a hat hónap alatt?

– Semmit. Elküldték az előző munkahelyéről. Valami nőügye volt az irodában és... Ezt most nincs idő elmondani.

– Ki tartotta el?

– Én.

– És aztán hat hónap múlva maga szerzett neki állást annál a vállalatnál, ahol maga is dolgozik... Ki vette fel, Franklin Gage vagy Homer?

– Franklin.

Mason ravaszul pillantott a lányra.

– Homernak nem is szólt róla?

– Én Mr. Gage-nek szóltam. Mr. Franklin Gage-nek.

– Az irodában?

– Nem. Egyik este sokáig bent maradtam, és azt mondta, meghív vacsorázni a cég költségére, mert a munka miatt nem tudtam enni.

– És aztán annak a vacsorának a meghitt hangulatában maga alkalmat talált rá, hogy az öccséről beszéljen, és megkérdezte, nem tudna-e állást adni Edgarnak?

– Igen. Csak a maga előadásában olyan... olyan számítónak tűnik az egész.

Mason egy kézlegyintéssel elintézte ezt a megjegyzést.

– És mit szólt hozzá Homer?

– Nem kérdeztem.

– Nem ezt akarom tudni – felelte Mason. – Azt kérdeztem, mit szólt hozzá?

– Hát – töprengett a lány –, azt hiszem, úgy gondolta, hogy akkor éppen nem volt igazán szükségünk Edgarrá.

– És mi Edgar feladata? Mit csinál?

– Összekötő ember.

– Tehát – folytatta Mason –, Edgarnak nem volt állása egy fél évig, és maga tartotta el.

– Segítettem neki. Kapott munkanélküli támogatást, és ...

– Akkor honnan szerzett – vágott közbe élesen Mason – ötezer dollárt készpénzben?

– Én... én nem tudom.

– Nem magától?

– Nem.

– Van magának ötezer dollárja?

– Én... igen, van, – Több is?

- Egy kicsivel több.
- Hol?
- Takarékbetétben.

Mason átgondolta a helyzetet, és hirtelen azt kérdezte:

- Ez a Homer Gage milyen viszonyban varai magával?
- Baráti.
- Nagyon baráti? – kérdezte Mason.
- Azt hiszem, szeretné.
- Nő?
- Igen.

– Maga találkozott a feleségével?

– Hivatalosan nem. Néhányszor már járt bent az irodában, csekket beváltani meg ilyesmi. Nagyon ravasznak néz ki... tudja, olyan, mint aki érti a csíziót. Azt mondják, kikapós.

– A férje is félrelép?

– Nem tudom. Azt tudom, hogy a házassága nem boldog.

– Láthatja, hogyan néz a többi lányra az irodában. Biztosan meg is szokták beszélni a lányokkal. Nem szokta tovább bent tartani őket?

– Nem tudom. Azt hiszem, talán... de tényleg nem tudom.

– Megcsalja a feleségét?

– Mondtam már, hogy nem tudom.

– Megcsalja a feleségét?

– Jól van, ha ennyire makacskodik, azt hiszem, hogy igen, de tudni nem tudom.

– És magát többször is bent tartotta munkaidőn túl?

A lány habozott, majd halkán felelt:

– Igen. – És gyorsan hozzátette: – Tudja, a mi üzletünk nem olyan, mint a többi. Nagy mennyiségben vásárolunk és adunk el, és a dolgot csak bonyolítja, hogy gyakran készpénzes üzletekről van szó. Ez különösen igaz a keleti árukra. Tudja, például a Hongkongból érkező árukhoz kell egy tanúsítvány az áru eredetéről, és... szóval néha meglehetősen diplomatikusan kell kezelni az ügyeket.

– Szóval néha túlórázik?

– Igen.

– És Homer tartotta bent?

– Igen.

– És aztán elvitte vacsorázni?

– Kétszer.

– És ajánlatot tett?

– Mit ért ezen, Mr. Mason?

– Tudja jól, hogy mit értek.

– Ha azt érti ezen, tett-e nyíltan ajánlatot, akkor azt kell mondanom, hogy nem. De minden férfi tesz ajánlatot. Felmérik az embert. Megvizsgálják. Véletlenül tesznek egy kétértelmű megjegyzést. Elmesélnék valami viccet, ami egy kicsit sikamlós. Nagyon gyorsan kapnak minden kínákozó lehetőségen... Mr. Mason, nem kell elmondanom magának, milyenek a férfiak. Mindig agresszíven figyelnek, és ha egy pici rést találnak, elindulnak, és megpróbálnak betörni.

– És Homer Gage is így viselkedett?

– Így. Nem tett nyíltan ajánlatot, hogy esetleg visszautasítsam, talán még a nagybátyjának is elmondjam, mit művel, és...

– A nagybátyja szereti magát? – kérdezte Mason.

– Igen.

– Nő?

– Özvegy.

– És ő? Ő is ilyen agresszív, férfias módon viselkedik?

– Nem, nem, Mr. Mason. Franklin Gage igazi úriember. Udvarias és figyelmes, és... szóval idősebb, érettebb férfi, velem pedig inkább...

– Mint egy apa? – próbálkozott Mason.

– Nem, nem egészen. Inkább olyan, mint egy nagybácsi, vagy valami ilyesmi.

– De szereti magát?

– Azt hiszem, igen.

– Nagyon?

– Azt hiszem. Tudja, én a munkában elég jól tudok alkalmazkodni, és igyekeztem jól végezni a dolgomat a cégnél. És Mr. Gage, Mr. Franklin Gage, ezt tudja. A maga csendes módján ő nagyon kedves... minden lányhoz az irodában.

– Hányan vannak magán kívül?

– Hárman.

– A nevük? – faggatózott tovább Mason.

– Helen Albert, a gyorsíró. Joyce Baffin titkárnő és gyorsíró, de inkább csak titkárnői munkát végez... Homer Gage-nek. És Ellen Candler, aki a postázást és az iktatást végzi.

– Tegyük fel, hogy valaki pénzt akarna sikkasztani a cégtől. Könnyű dolga lenne?

– Nagyon könnyű... kifejezetten könnyű azoknak, akik ismerik a széf kombinációját. A vállalat nagy összegeket tartalékol készpénzben. Időnként teljesen készpénzes alapon kell lebonyolítani az üzleteinket, bármiféle nyugta nélkül.

– Vesztegetés? – kérdezte Mason.

– Nem hiszem.

– Csempészárú?

– Nem gondolom, hogy erről lenne szó.

– És hogyan vezeti a könyvelést ilyen körülmények között? – kérdezte Mason.

– Hát, elég sokat kell bűvészkednem a készpénzzel, hogy a könyvelés szabályszerű legyen, de időnként vannak olyan tranzakciók, amiket... szóval elég nehéz lenne nyomon követni.

– Tehát a maga öccse könnyen tudott sikkasztani ötezer dollárt, hogy eljöjjön Los Angelesbe, és kifizesse a zsarolót?

– Mr. Mason, mondom, hogy Edgar nem tenne ilyet. Még ha akarta volna, akkor sem tudta volna megtenni. Ő nem ismeri a széf kombinációját.

– Ki ismeri?

– Franklin Gage, Homer Gage, Stewart Gar-land, az adószakértőnk és én.

– Maga ötezer dollárt talált bankjegyekben Edgar lakásában?

– Igen, ezt már kétszer vagy háromszor elmondtam. Ez az igazság.

– De tudja, hogy Edgar nem tudott ennyit félretenni a fizetéséből, mióta dolgozni kezdett?

– Hát, igen.

– Mit gondol, honnan szerezte?

– Az öcsém... szóval, vannak barátai. Ő nagyon szeretetre méltó, vonzó ember, és azt hiszem, vannak barátai, akik kisegítik egy ilyen helyzetben. Én ezt gondoltam.

– Jól van – mondta Mason. – Nézzünk szembe a dolgokkal. Maga alaposan benne van a pácban. Eljött Los Angelesbe, és álnevet használ. Van magánál ötezer dollár. Belekeveredett valami zsarolási ügybe. És mi van akkor, ha az Escobar Import-Export Vállalatnál ötezer dolláros hiány mutatkozik a könyvelésben?

Diana a torkához kapott.

– Most már érti, ugye? – kérdezte Mason. – Egyetlen dolgot tehet. Repüljön vissza San Franciscóba. Menjen be az irodába holnap reggel. Pontosan azt tegye, amit mondok. Ha úgy adódna, hogy az ellenőr közli magával, ötezer dolláros hiány van a kasszában, csak nevéssen, és mondja azt: „Ó, nem, dehogyis”. Mondja azt az ellenőrnek, hogy az öccse a baleset idején éppen valami vállalati ügyön dolgozott, és maga vette ki az ötezer dollárt, hogy Edgar le tudja bonyolítani azt az üzletet. Mondja azt, Edgar kérte, hogy addig ne vezesse be a könyvelésbe, amíg ő nem tudja megbeszélni a dolgot Franklin Gage-dzsel. Edgar úgy gondolta, jó üzletet tud kötni a cég számára, és maga tudott az ötezer dollárról, és tudta, hogy ez a vállalat pénze. Ma délután elmegy egy bankba, és az ötezer dollárt beváltja csekkre, a maga nevére. Mihelyt az öccse magához tér, maga legyen az első mellette, mielőtt még bárki más beszélne vele. Ezt biztosra intézze el. Mint családtagnak, joga van ezt kérni. És aztán használja az eszét.

– De Mr. Mason, ez a dolog itt veszélyessé válhat. Ezt nem lehet elhalasztani. Az a zsaroló... vagy kicsoda... szóval, az a levél az öcsémnél kifejezetten sürgető volt, követelőző, parancsoló hangnemű.

– Mit csinált azzal a levéllel?

– Elégettem.

– Volt egy hirdetés magának az újságban, hogy vegye fel a kapcsolatot egy taxi utasával a...

– Úristen, honnan tudja ezt maga?

– Fontosnak tartjuk, hogy mindig elolvassuk a személyes hirdetéseket. Miért nem ment oda a taxihoz?

– Mert nem tetszett nekem ez az egész. Ketten voltak, egy nő és egy férfi. Este volt, mégis mind a ketten napszemüveget viseltek. Attól félttem, hogy valami csapda. Én... szóval úgy döntöttem, hogy nem megyek bele. Úgy akartam kapcsolatba lépni az illetővel, hogy ne legyenek tanúk.

– Értem – felelte Mason töprengve, majd hirtelen odament a telefonhoz, a központostól kért egy városi vonalat, és felhívta Paul Drake irodáját. – Paul, szükségem van egy női alkalmazottadra. Szőke legyen, huszonkét-huszonhárom éves vagy huszonnégyszáz, és csinos. Jöjjön a Willat-son Hotelbe, a 767-es szobába. Ne hozzon magával semmit, csak egy kézitáskát. Vásárolhat valamit az áruházban, és küldesse el ide. Diana Deering néven fog szerepelni, ez a szoba jelenlegi lakójának a neve.

– Tudom – mondta Drake.

– El fogja játszani Diana Deeringet. Fontos, hogy megismerkedjen a londonerekkel és a portásokkal, amikor szolgálatba lépnek. Tegyen fel kérdéseket. Érdeklődjön a szoba áráról egy hónapra. Bármit csinálhat, amivel magára vonja a figyelmet mint Diana Deering. És nem kell tovább követni az igazi Dianát.

Drake közbevágott:

– Véletlenül éppen itt van egy lány, aki megfelel a leírásnak. Stella Grimesnek hívják. Egyszer már dolgozott az egyik ügyeden, bár nem tudom, hogy találkozott-e vele személyesen. Csak annyi a különbség, hogy egy kicsit idősebb.

– Mennyivel? – kérdezte Mason.

– Micsoda kérdéseid vannak – méltatlankodott Drake.

– Gondolod, hogy elmegy?

– Szerintem el.

– Akkor küldd ide – mondta Mason.

– És velem mi lesz? – kérdezte Diana, mikor Mason letette a telefont.

– Megszerzi a csekket a saját nevére, és visszamegy San Franciscóba.

– És a csomagom?

– Arra várnia kell.

– Hogyan fogom kivinni? Nem nézik meg az embert, ha csomaggal együtt megy el?

– De biztosan – mondta Mason. – Majd megoldjuk.

– Hogyan?

– Kiveszek egy szobát itt a szállodában. Megpróbálok ezen az emeleten. Átvisszük a maga csomagjait abba a szobába. Aztán én kijelentkezem, és elviszem a maga csomagjait. Odamegyek a pulthoz, kifizetem a számlát. Nem fogják tudni, hogy az egyik bőröndömet a 767-esből hoztuk.

– És mi lesz ezzel a lánnyal, aki engem fog alakítani?

– Ő fog beszélni a zsarolóval.

– De ha én beváltom a készpénzt csekkre, akkor mivel fogunk fizetni neki?

– Nem fogunk – felelte Mason. – Az én irodám elvei nem engedik meg, hogy zsarolónak fizessünk.

– De mit fog tenni? Hogyan akarja megúszni a fizetést?

– Nem tudom – válaszolt Mason. – Majd csak adódik valami. Rettentően szeretném, ha az öccse magához térne, és ki tudnánk deríteni, mi ez az egész. Pakolja össze a bőröndjét.

A lány szemét könnyek homályosították el.

– Edgár csodálatos fiú, Mr. Mason. Mason azt mondta:

– Lemegyek egy üzletbe, és veszek egy bőröndöt. Kitömöm valami régi papírral, visszajövök, és bejelentkezem a szállodába. Ha lehet, valahol a hetediken kérek szobát. Várjon meg itt. Ígérje meg, hogy nem megy ki, amíg vissza nem jövök.

– Megígérem.

– És ne vegye fel a telefont – figyelmeztette Mason.

– Én... jól van, ha így akarja.

– Így akarom. – Az ügyvéd elsétált az ajtóig, megfordult és rámosolygott a lányra: – Minden rendben lesz, Diana.

A lány szempillái verdesni kezdtek.

– Maga csodálatos. Bárcsak elmondtam volna magának mindent, amikor először elmentem magához.

– Ezt elmondhatja még egyszer – mondta Mason. – Megelőzhettük volna azt az átkozott ellenőrt. A jelenlegi állás szerint maga meg van löve.

– Hogy érti ezt?

– Találja ki – felelte Mason. – Egy kicsit késésben vagyunk. Maga eljött Los Angelesbe, és álnéven bejelentkezett egy szállodába. Van magánál egy táska ötezer dollárral. És ha a vállalatnál, ahol maga dolgozik, esetleg ötezer dolláros hiányt találnának, és ha az öccse meghalna, magát pedig letartóztatnák, mielőtt beváltja azt a pénzt... találja ki, mi lenne akkor.

A lány szája lassan kinyílt, de Mason kiment. Halkan becsukta maga mögött az ajtót.

6. fejezet

Az ügyvéd lifttel lement a hallba, és elment a két házzal odébb lévő táskaboltba. Kiválasztott egy bőröndöt, kifizette, majd átment az utca túloldalára, egy antikváriumba.

– Kalifornia korai történetével foglalkozó könyveket keresek, különösen az arany felfedezése érdekel – mondta.

Az eladó egy polchoz vezette.

– És vannak könnyű regényeik?

– Igen, elég bő választékunk van.

– Abból is kérek néhányat, a pihenés kedvéért – mondta Mason. – Majd kiválasztok egy párat.

Nemsokára Mason egy ölnyi könyvvel állt meg a kassza előtt. A pénztáros végignézte a címlapra írott árakat, és közölte a végösszeget: 27,85.

– Rendben van – mondta Mason –, én... mi lenne, ha beletenném a bőröndbe?

A pénztáros ekkor figyelt fel a bőröndre, előrehajolt, felkapta, és miután meggyőződött róla, hogy üres, mosolyogva azt mondta:

– Hát persze. Tegye csak nyugodtan bele, ha úgy gondolja.

Mason belerakta a könyveket a bőröndbe, kifizette a számlát, és visszament a Willatson Hotelba. Azt mondta a pultnál:

– Szeretnék megszállni itt, valószínűleg csak egy éjszakára. Kérek egy szobát valahol az ötödik emelet fölött. Nem szeretem az utcai zajokat.

– Adhatom önnek az 1184-est – mondta a portás –, ha csak egy éjszakát tölt nálunk, Mr. ...

– Mason – felelte Perry Mason. – Szeretnék egy kicsit lejjebb lenni. Lehetne, mondjuk, a nyolcadikon?

– Ott minden szoba foglalt.

– És a hetediken?

– A hetediken van egy szoba, a 789-es. Ez egy kicsit nagyobb, mint a többi szobánk, és egy kicsit drágább...

– Ez jó lesz – örült meg Mason. – Kiveszem. Valószínűleg úgyis csak egy éjszakát maradok.

Az ügyvéd kitöltötte a bejelentőlapot, a londinernek adott egy dollárt, amiért felvitte a bőröndjét, és felkísérte a szobájába. Megvárta, míg a fiú eltűnik, majd zsebre vágta a kulcsát, és végigment a folyosón a 767-eshez.

Finoman bekopogott.

Diana Douglas kinyitotta az ajtót.

– Mr. Mason – kezdte a lány –, végiggondoltam, amit mondott. Ez... attól félek, szörnyen nagy bajban vagyok.

– Rendben lesz minden – nyugtatta meg Mason. – Majd én kézbe veszem az ügyet.

– Szüksége lesz... több pénzre, mint amennyit adtam.

– Sajnos – felelte Mason –, annak a pénznek nagy részét arra kellett költenem, hogy maga után nyomozzak, és kiderítsem azokat a hazugságokat, amiket mondott nekem. Jelenleg...

Az ügyvéd elhallgatott, mert valaki halkán megkopogtatta az ajtót.

Diana Douglas kérdően húzta fel a szemöldökét.

Mason átsétált a szobán, és kinyitotta az ajtót. Egy óvatosan figyelő fiatal nővel taláta szemben magát. Szőke, kék szemű lány volt, akiből sugárzott a szakértelem, és az a képesség, hogy bármilyen körülmények között tud vigyázni magára.

A nő elmosolyodott és azt mondta:

– Én megismerem magát, Mr. Mason, de maga talán nem emlékszik rám. Én... szóval Stella Grimes vagyok.

– Jöjjön be, Stella – mondta Mason. Az ügyvéd bezárta az ajtót, és így szólt:

– Stella, ez itt Diana Douglas. Diana Deering néven jelentkezett be a szállodába. Maga veszi át a helyét.

– Ki vagyok én? – kérdezte Stella. – Diana Douglas vagy Diana Deering? Hello, Diana. Örülök, hogy megismertem.

– A szállodában maga Diana Deering – közölte Mason. – Olvassa el ezt a hirdetést, ami megjelent az újságban.

Mason átadott neki egy másolatot arról a hirdetésről, amit Diana adott fel, és ami a 36-24-36-os számmal volt aláírva.

– Értem, Mr. Mason. – Stella gondosan átolvasta a hirdetést, majd ránézett Dianára és Perry Masonre, aztán megkérdezte: – Pontosan mit kell csinálnom?

– Eljätssza, hogy maga Diana Deering. Kivárja, hogy mi történik, és jelentést tesz.

– Miről?

– Mindenről.

– Tudna adni valami fogódzót, hogy mi fog történni? – kérdezte a lány. – Ha jól értem, azért kell itt lennem, hogy kifizessek valamit. Mi van, ha valaki felbukkan, és kéri a pénzt?

– Akkor húzza az időt – felelte Mason.

A lány bólintott. Előhúzott egy névjegyet a táskájából, írt rá valamit.

– Gondolom, nem árt, ha van magánál egy névjegyem, Mr. Mason.

Az ügyvéd átvette a kártyát. A hátuljára az volt írva: „Már láttam ezt a lányt. Én dolgoztam Paul Drake-vel a taxiban tegnap este.”

Mason a zsebébe csúsztotta a névjegykártyát.

– Pontosan – mondta. – Név szerint magát fogom keresni, ha kell, de addig is azt akarom, beszélje meg a portással, hogy ha valaki keresné magát a 36-24-36-os kódszám miatt, akkor kapcsolja. Gondolja, hogy ki tud találni valami hihető történetet?

– Megpróbálom – felelte a lány.

– Milyen csomag van magánál? – kérdezte Mason.

– Csak ezt a kézitáskát hoztam magammal. Azt az utasítást kaptam, hogy ne hozzak többet, nehogy felhívjam magamra a figyelmet.

– Vásárolhat, ha szüksége van valamire, és küldesse el – mondta Mason.

– Van valami elképzelése, mennyi ideig kell itt maradnom?

– Lehet, hogy csak egy napról van szó. Lehet, hogy három-négy nap. Csak üljön le, és helyezze magát kényelembe. Mindjárt visszajövök. Diana, átviszem a maga bőröndjét a 789-esbe – mondta Mason. – Majd később kijelentkezem, magammal viszem, és odaadom magának San Franciscóban. Most egyelőre fogja ezt a kulcsot, menjen át a 789-esbe, és várjon. Vigye magával azt a fekete táskát meg a retiküljét. Pár perc múlva átmegyek magához a 789-esbe. Amíg el nem indulhat a csekkért és aztán a repülőtérre, maradjon ott. Semmilyen körülmények között ne jöjjön vissza ebbe a szobába, és ne próbáljon kijönni a 789-esből, amíg nem szóltam, hogy jöhet.

– Körülbelül mikor lesz ez? – kérdezte Diana.

– Amikor úgy látom, hogy tiszta a levegő.

– És ha a bank bezár, mielőtt még azt mondja, hogy mehetek?

– Akkor magánál kell tartania a pénzt, amíg vissza nem ér San Franciscóba. Majd ott átváltja csekkre, de ne menjen be az irodába addig, amíg nincs magánál a csekk. Holnap, mire kinyit az iroda, ott leszek, hogy segítek. Majd megbeszéljük a részleteket, mielőtt elmegyünk a 789-esből. Most az a fontos, hogy menjen el innen. A lány bólintott, és így szólt:

– Szükségem van egypár dologra a fürdőszobából.

– Inkább engem világosítson fel egy kicsit jobban – kérte Stella Masont. – Mit csináljak, ha valaki felhív ezzel a számmal, azt akarja, hogy találkozzam vele, és vigyek magammal pénzt is?

– Húzza az időt, és értesítse Pault – mondta Mason.

– És ha nem lesz rá időm?

– Csinálja úgy, hogy legyen ideje.

– Tudhatok valamit erről az egészről? – kérdezte a lány.

– Én nem mondhatok magának semmit – felelte Mason.

– Én vagyok az, akit zsarolnak?

– Nem – válaszolt Mason. – Maga csak egy barát, egy angyal, aki elő fogja teremteni a pénzt. De mielőtt ezt megteszi, teljesen biztos akar lenni abban, hogy megkapja, amiért fizet. Maga elég gazdag fiatal hölgy, de kemény, viharedzett, szívós teremtés. Jól kiismeri magát. Fegyvere van?

A lány válaszképpen belenyúlt blúzának V kivágásába, és hirtelen előhúzott egy gyilkos külsejű, rövid csövű revolvért.

– A munkába járó melltartómat vettem fel. Közben Diana kijött a fürdőszobából, a keze piperecikkekkel tele.

– Jó lesz – mondta Mason a detektívlánynak. – Remélem, nem lesz rá szüksége, de örülök, hogy magánál van. Nem tudjuk, kivel van dolgunk.

– Volt már... több kifizetés is? – kérdezte a lány.

– Azt nem tudjuk – mondta Mason. – Most ötezret követelnek. Elképzelhető, hogy egyszer már fizettek a fickónak, és ez... ismeri, a régi történet. A fickó nem akar zsarolni, csak szeretne új életet kezdeni. Eredetileg úgy tervezte, hogy havonta kér úgy ezer dollárt, de ő képtelen ilyesmire. Ha kap ötezret, vesz magának egy kis farmot valahol az isten háta mögött, elfelejti a múltját, és tiszta lapot kezd. Ha ez a helyzet, akkor azt mondja az ügyfelének, hogy többé nem kér pénzt, és ilyesmi... Hiszen ismeri ezeket.

– Ismerem – mosolygott Stella. – Hallottam már eleget.

Mason felvette Diana bőröndjét.

– Ezt most átvisszük a 789-esbe, Diana. Maga hozza a fekete táskát. Feltétlenül kövesse az utasításaimat.

– És San Franciscóban találkozunk?

– Igen. Majd megkeresem. Írja fel a telefonszámát és a címét ide a noteszembe. De addig ne mozduljon ki a 789-es szobából, amíg nem szólok, hogy mehet.

Az ügyvéd odanyújtotta a lánynak nyitott noteszét. Diana elvette, és pontosan leírta az adatokat, amiket Mason kért. Aztán felemelte a fekete táskát, és kezét nyújtott Stellának:

– Köszönöm, nővérkém. Vigyázzon magára, és le ne vegye a melltartóját. – Majd odafordult Perry Masonhoz, és így szólt: – Maga rendes ember. Jó ember... majd én viszem a bőröndömet. Várni fogok. Nálam van a 789-es szoba kulcsa.

Hirtelen arcon csókolta Masont, felkapta a bőröndöt, a fekete táskát és a retiküljét, gyorsan odament az ajtóhoz, kinyitotta és már kint is volt.

Mason leült egy székre, és intett Stellának, hogy ő is üljön le.

– Magam is a sötétben tapogatózom. A zsaroló azt várja, hogy egy férfi fog fizetni. Magának el kell játszani az őrangyal szerepét, aki fizet, és aki esetleg rokona az áldozatnak. Mindenesetre, maga szkeptikus, szívós és... – Elhallgatott, mert valaki kopogott az ajtón. – Ez lehet, hogy ő lesz. Istenem, remélem, Diana odaért a 789-esbe, és nem látták meg. – Odament az ajtóhoz, kinyitotta, és azt kérdezte: – Tessék, mit akar?

A küszöbön egy alacsony, harmincas férfi állt. Fekete haja olajosan csillogott, középen volt elválasztva, és a halántékánál visszakunkorodott. Napszemüveget viselt, jól vasalt

barna nadrágot egy árnyalattal sötétebb színű sportzakóval. Az inge sárgásbarna színű volt, és nyakkendőként drága zsinór díszítette.

– Hogy van? – kérdezte. – Egy hirdetésre jöttem ide, ami az újságban volt. Én... – hirtelen elhallgatott, mert meglátta Stella Grimest.

– Nincs semmi baj – mondta Mason. – Jöjjön be.

A férfi habozott, majd előrenyújtotta szépen manikűrözött kezét. A körme fényesen csillogott, bőre pedig finom volt, látszott, hogy vigyáz rá. „ – Cassel – szólt mosolyogva. – C-A-S-S-E-L. Nem számítottam rá, hogy személyesen átjön, Mr. ...

Mason megrázta Cassel jobb kezét, balját pedig felemelte.

– Ne említsünk neveket, kérem.

– Jól van, ne említsünk – egyezett bele Cassel. Végigmérte Stella Grimest, mint ahogy egy marhakereskedő felbecsül egy elsőrangú üszőt. Homloka ráncba szaladt, majd nyájasan elmosolyodott.

– Mellőzzük a bemutatást – szólalt meg hirtelen Mason.

Cassel azt felelte:

– Ahogy akarja. Mindenesetre a legjobb formánkat nem közönség előtt szoktuk nyújtani, tudja – és tett egy helytelenítő mozdulatot. – Bevallom, lámpalázam van. Lehet, hogy egyáltalán nem jut eszembe a szerepem.

Stella megszólalt:

– Ha akarják, bemegyek a fürdőszobába, és bezárom az ajtót.

– Nem, nem, nem – tiltakozott Cassel. – Menjen ki, kérem. Nagyon szégyenlős vagyok.

Mason felnevetett.

– Stella, nagyon bizalmas dolgokat kell megbeszélnem Mr. Cassellel. Sajnálom, hogy nem tudunk többet beszélgetni, de majd találkozunk egy kicsit később. Én ugyanúgy nem örülök ennek, mint te, de ilyen az élet. Üzleti megbeszélésem van Mr. Cassellel, és azt követően el kell mennem egy kis időre, de fel foglak hívni, mielőtt szabad leszek. De ne várd a hívásomat. Csak kövesd a megérzéseidet.

Stella Grimes egy percig elgondolkozva nézett Masonre, és azt mondta:

– Azt hiszem, értem – majd odafordult Cassel-hez: – Vizontlátásra, Mr. Cassel.

Közömbösen odalépett Perry Masonhoz, csókra nyújtotta a száját, mintha ez a kellemes búcsúzás mindennapos lenne közöttük, és kiment.

– Jó nő – nézett Cassel Masonre. Mason vállat vont.

– Nekem jó.

– Régóta ismeri?

– Nem elég régóta – mosolygott Mason.

– Ezt nem adja be nekem – mondta Cassel.

– Én semmit sem adok magának.

– Ezt mondja még egyszer. – Egy rövid ideig mindketten hallgattak. – Oké – szólt Cassel –, hagyjuk az időhúzást, lássuk az üzletet. Elhozta?

– Mit? – kérdezte Mason.

– Ugyan, ne legyünk ennyire gyanakvóak – mondta Cassel ingerülten. – Nem hiszem, hogy elkövetné azt a hibát, hogy feladjon, de... a fenébe ezzel a hülyeséggel, nézzünk csak körül.

Cassel odalépett a fürdőszobához, kitárta az ajtaját, és szétnézett odabent.

Végignézte a szoba falait, elmozdította a képeket, nincs-e alattuk rejtett mikrofon.

– Ne legyen nevetséges – mondta Mason, mikor végre befejezte.

Cassel gyanakodva nézett rá.

– Nem tetszik nekem, ahogy maga hozzááll a dologhoz.

– Mi a baj a hozzáállással?

– Azt akarja, hogy kijelentéseket tegyek. Nem mondok semmit. Itt vagyok. Maga is itt van. Magának kell lépnie.

– Én vagyok az, akinek gyanakodnia kellene – vélte Mason. – Miért tartott ilyen sokáig, amíg megjelent?

– Más dolgom volt, nem voltam a városban – válaszolt Cassel. – Ahogy visszajöttem, és tudtam időt szakítani, máris itt vagyok. Igaz is, volt egy hirdetés az egyik esti lapban. Tud róla?

– Épp elég nekem azt tudni, hogy egy csomó időt elpazaroltam, miközben egy taxi utasai jól átverték.

– És nem kapott semmi jelzést?

– Nem.

Cassel a fejét rázta.

– Nem tetszik ez nekem. Egyáltalán nem tetszik. Ez azt jelenti, hogy valamilyen harmadik fel is bele akar dumálni az üzletbe.

– Magának nem tetszik – morgott Mason. – Mit gondol, én mit szólok hozzá? Mi a fenét akar csinálni?

Cassel egy percig gondolkodott, ránézett Masonre, elfordult, megint ránézett, és szemöldökét összehúzza azt mondta:

– Olyan ismerős az arca. Nem találkoztunk már valahol?

– Nem hiszem.

– De mégis, maga állandóan, mintha... Várjon csak, várjon... Már láttam valahol a maga fényképét.

– Ez nem lehetetlen – egyezett bele Mason.

– Az ördögbe! – szólalt meg újra Cassel. – Tudom már! A fenébe is, maga ügyvéd. Masonnek hívják.

Mason arckifejezése semmit nem változott, csak a szeme rebbent egyet.

– Igen – felelte – Perry Mason vagyok.

– Mire készül? – kérdezte Cassel. – Erről nem volt szó. Én nem akarok üzletet kötni semmiféle nyavalyás ügyvéddel.

– Nem vagyok nyavalyás ügyvéd – felelte barátságosan mosolyogva. – Én egy kifejezetten különleges, nagyon drága ügyvéd vagyok.

– Azt elhiszem – mondta Cassel, és elindult az ajtó felé. – Mi ez az átkozott ügy, Mason? Maga megőrült? Úgy viselkedik, mintha az egész szoba tele lenne poloskával. Ugyanolyan jól tudja, mint én, hogy ha megpróbál lebuktatni, azzal elvágja az ügyfele torkát. Úgy csinál, mintha zsarolásról lenne szó. Mason nem szólt semmit.

– Ismeri az ajánlatot. Ez üzleti ajánlat. Az ügyfelének nincs választási lehetősége, de a jelenlegi körülmények között nem kaphat semmi védelmet. Az egész megállapodás nem éri meg a felhajtást.

– Ez engem nem tart vissza attól, hogy az ügyfelemet képviseljem – jelentette ki Mason.

– Úgy tűnik, túl alacsony árat kértünk – mondta Cassel, s közben gúnyosan mosolygott. – Ha az ügyfelének van elég pénze, hogy megfizessen egy drága ügyvédet egy ilyen ügyben, akkor mi túl naivak voltunk. Nem magát hibáztatom, hanem saját magunkat. Nem kértünk elég sokat.

– Csak folytassa – mondta Mason –, figyelek. Cassel bosszúsan legyintett.

– Ez nem zsarolás. Ezzel a maga ügyfele tartozik nekünk. Én nem fogok itt vitatkozni magával, Mason, megértette vagy nem?

– Ha a pénzről beszél – válaszolta Mason –, nincs nálam, és ha nálam lenne is, nem fizetném ki azért a javaslatért, amit eddig tett.

– Mi a baja a javaslatommal?

– Maga mondta. Nem ér ennyit ez a megállapodás. Holnap esetleg visszajön, és előlről kezdi az egészet.

– Nem vagyok bolond, hogy ezt tegyem – állította Cassel.

– Miért?

– Hát, nem lenne... etikus. Mason felnevetett. Casselnek elsötétedett az arca.

– Hát figyeljen ide, Mason. Magának állítólag nagy hatalom van a kezében. Mindig magáé az utolsó szó. De amit eddig csinált, az nem tesz jót az ügyfelének. Kapott egy esélyt, hogy olcsón megússza az egészet. De most feljebb mentek a dolgok.

– Ne mondjon ilyet – mondta Mason mert az árak még lejjebb is mehetnek.

– Maga valami bűvészmutatványra készül? – kérdezte Cassel gúnyosan.

– Erről vagyok híres: nyulakat húzok ki a cilinderemből, és akkor jövök ki még egy ásszal, amikor már senki nem várna.

Cassel dühösen elindult az ajtó felé, megfordult és azt mondta:

– Figyeljen ide, Mason. Beszéljünk komolyan. Az ügyfele fizet öt rongyot, és el is felejtettük az egészet.

– És ő mit kap cserébe az öt rongyért?

– Védelmet.

– Biztosítékok?

Cassel arcán meglepetés tükröződött:

– Miféle biztosítékokról beszél? Mason hamar visszanyerte az önuralmát:

– Biztosíték arra, hogy maga megtartja a szavát, hogy az ügyfelem védelmet kap.

– Írjon egy szerződést – egyezett bele Cassel.

– Maga mondta, hogy semmit sem érne.

– A bíróság előtt nem – mondta Cassel –, és akkor sem. ha a megfelelő fél kezd akcióba. De sok ajtót bezárna... azokat, amelyek miatt a maga ügyfele a leginkább aggódik.

– Még meggondolom – bólintott Mason.

– Gondolja csak meg, a francba! De nincs sok ideje gondolkozni. Ez sürgős ügy. Ha lépni akar, akkor gyorsan kell lépnie.

– Hol tudom elérni? – kérdezte Mason.

– Maga sokat kérdez – szólt Cassel.

– Jól van – mondta Mason. – Hol hagyhatom a pénzt, ha úgy döntök, hogy fizetek?

– Figyeljen ide. A maga száma benne van a telefonkönyvben. Magának van egy irodája. Én nem tudom, mit keres itt, a szállodában. Majd egy telefonfülkéből felhívom az irodájában.

– Mikor?

– Majd ha elkészülök – felelte Cassel. Azzal kiment, és bevágta maga mögött az ajtót. A központon keresztül felhívta Drake irodáját.

– Mason vagyok, Paul. Telefonált neked Stella Grimes, hogy küldj egy embert, aki árnyékot tud játszani?

– Nem hallottam felőle – felelte Drake. – Legutóbb a Willatson Hotelban volt, annyit tudok. Nem találkoztatok?

– De igen – mondta Mason. – Volt itt egy fickó, akit követni kellett volna. Megpróbáltam jelt adni neki.

– Ha jelt adtál neki, akkor azt ő vette – mondta Drake. – Ügyes kislány. Volt valami oka, hogy ő maga nem tudta követni az illetőt?

– Csak annyi, hogy a fickó ismeri őt. Egy idegen jobb lett volna.

– Hát, talán nem volt ideje telefonálni. Mi volt az, sürgős?

– Átkozottul.

– Hallani fogsz felőle – jósolta Drake.

Mason letette a telefont, körbesétált a szobában, újra felvette a kagylót, és azt mondta a központosnak:

– A 789-es szobát kérem.

Diana Douglas nem vette fel rögtön a telefont.

– Igen? – szólt bele.

– Sokára vette föl, Diana.

– Nem tudtam, felvegyem-e, vagy sem. Mi újság van? Azt hittem, idejön...

– Közbejött valami – mondta Mason. – Megjelent a másik fél.

– Úgy érte... úgy érte, hogy a zsaroló?

– Igen.

– Mi történt?

– Kicsit eljátszadoztunk, és sajnos, felismert.

– Hogyhogy?

– Rájött, ki vagyok. Eszébe jutott, hogy néha látta a fényképemet az újságokban.

– Ez nagy baj? – kérdezte a lány.

– Lehet, hogy jó – felelte Mason. – Azt hiszem, egy kicsit begyulladt. Csak azt akartam mondani, hogy maradjon, ahol van, amíg nem szólok. Nagyon fontos, hogy fel ne fedezzék.

– Nekem... szóval, nem kellene megvennem a jegyemet San Franciscóba? És a bankok is bezárnak.

– Ezt most nem szabad elkapkodnunk – figyelmeztette Mason. – Még történhet valami. Várjon még egy kicsit, egy óránál nem lesz több, amíg oda tudok menni. Nehogy elhagyja a szobát, amíg nem mondom azt, hogy tiszta a levegő!

7. fejezet

Mason kinyújtózott a Willatson Hotel 767-es szobájában. Akarata ellenére kétpercenként az órájára nézett. Kétszer felkelt, és járkálni kezdett a szobában.

A telefon csengett.

Mason felvette a kagylót.

– Igen?

Diana Douglas hangja hallatszott.

– Mr. Mason, nagyon félek. Nem mehetnék oda magához, és ott várnék magával?

– Semmiképpen – válaszolta Mason. – Maradjon ott, ahol van. Hamarosan megmondom, mit tegyen.

– Mit ért azon, hogy hamarosan? – A lány hangja izgatottan csengett.

– Remélem, néhány percen belül.

– Nagyon ideges vagyok, Mr. Mason, itt ülni egyedül, és nézni a falakat és... attól félek, semmit nem fogunk elérni ezzel az egészszel.

– Sokkal többet elérünk, mint hinné – mondta Mason. – És nagyon fontos, hogy pontosan kövesse az utasításaimat. Maradjon a helyén.

Az ügyvéd letette a kagylót, az ablakhoz lépett, lenézett az utcára, visszament a székhez, leült, majd hirtelen felkelt, és járkálni kezdett.

Az ajtó gombja hirtelen elfordult. Az ajtó kinyílt, és Stella Grimes lépett be.

– Nem járt szerencséivel? – kérdezte Mason.

– De még milyen szerencséivel – örvendezett a lány, és az ágyra dobott egy kartondobozt.

Mason felhúzta a szemöldökét.

– Ruhák – közölte Stella. – Vettem pár dolgot az áruházban, mert gondoltam, lehet, hogy őriznem kell ezt a szobát. Csak összekapkodtam egypár szükséges holmit, és becsomagoltattam, mert nem akartam megvárakoztatni magát.

– Mi történt?

– Hát – kezdte a lány –, megértettem a jelzését. Azt akarta, hogy kövessék.

– Igen.

– Persze engem már látott. Ez megnehezítette a munkát. Azt gondoltam, nem sok esély van arra, hogy itt lakik a szállodában. Úgyhogy lementem a bejáráshoz, beültem egy taxiba, és azt mondtam a sofőrnek, hogy várjon, amíg nem mondom, hogy indulhat. Hát, rettentően simán ment minden, annyira simán, hogy már szinte gyanúsnak tűnt.

– Mi történt?

– Ennek a fickónak saját kocsija van, Cadillac. A kapusnak jókora borraivalót adott, hogy leállíthassa a kocsit a rakodóterületen. Igazán jó borra- való lehetett, mert mikor jött kifelé, a kapus maga volt a megtestesült figyelmesség. Odarohant, és kinyitotta a Cadillac ajtaját, és hajlongva köszönt el Casseltől, mikor elindult.

– És maga követte?

– Igen.

– Felírta a rendszámot?

Stella elővett a zsebéből egy noteszt, és felolvasta a rendszámot: WVM 574.

– Tudta követni? – kérdezte Mason.

– Könnyű volt. A Tallmeyer-házba ment. Egyenesen behajtott a ház alagsorában lévő garázsba, és nem is jött ki.

– És maga mit csinált? – kérdezte Mason. j

– Hagytam, hogy vagy három háztömbnyire túlmenjünk, és amikor kifordult egy kocsi a sarkon, azt mondtam a sofőrnek: „Kövesse azt a kocsit, de nehogy észrevegyék!”

– Jó munka – dicsérte Mason.

– Hát persze, a sofőr lemaradt a nagy forgalomban. Egy lámpánál elveszítettük szem elől. Én megrántottam a vállam, és azt mondtam: „Hát, nincs mit tenni”. Kifizettem a taxit, és egy másikkal jöttem vissza a hotelba. Nem akartam, hogy a sofőr esetleg eláruljon, és titokban figyelmeztesse Casselt. Hiszen eddig azt hiszi, valami, kis buta liba vagyok. Legalábbis remélem.

Mason szólt a telefonközpontosnak:

– Egy városi vonalat kérek – majd megadta a Drake-nyomozóiroda számát.

– Paul bent van? – kérdezte a központostól.

– Épp most jött be, Mr. Mason – felelte a lány, aki megismerte a hangját.

– Kapcsolja, legyen szíves. Drake hangja hallatszott.

– Halló.

– Szia, Paul, itt Perry Mason.

– Hol vagy?

– A Willatson Hotelban, Stella Grimeszal. Most jött vissza.

– Sikerült valamit megtudni?

– Azt hiszem, aranyfővenyre akadunk. Tudni szeretném, kié a WVM 574-es rendszámú Cadillac. És ha a tulajdonos a Tallmeyer-házban lakik, akkor szeretnék megtudni róla minél többet, amennyit csak lehet anélkül, hogy gyanúsak legyünk.

– Della kérdezte, felhívhat-e.

– Inkább ne – felelte Mason. – Majd én telefonálok az irodába időnként, hogy nincs-e valami fontos. Akart valamit mondani?

– Nem hiszem, csak azt, hogy néhány megbeszélte találkozódát lemondta, valami olyan mesével, hogy fontos dologban el kellett utaznod a városból.

– Azt hiszem, épp erről van szó – válaszolta Mason.

– Igeen?

– Igen. Mennyi ideig tart lenyomozni azt a rendszámot?

– Az elég gyorsan megvan.

– Majd visszahívlak – mondta Mason szerezd meg, amilyen hamar csak tudod.

– Hogy dolgozik Stella? – kérdezte Drake.

– Jól – felelte Mason.

– Oké, ha kell még valami, csak hívj. Pénzbe fog kerülni, de mindent megkapsz.

– Rendben – mondta Mason, és letette a telefont.

– Te jó ég, az a fickó jól feldühödött – jegyezte meg Stella. – Maga aztán alaposan megadhatta neki a magáét!

Mason elvigyorodott.

– Honnan tudta, hogy dühös volt, Stella?

– Hát abból, ahogy járt, ahogy kinézett, és ahogy teljesen kitárulkozott.

– Azt hiszem, csalódott – állapította meg Mason. – Nem várt ilyen kemény bánásmódot.

– Fogadok, azt gondolta, inkább a falnak ment volna fejével – jegyezte meg a lány. – Mindenesetre nagyon indulatos volt.

Az ügyvéd az órájára nézett.

– Tartsa a frontot egy percig, Stella. Átmegyek a 789-esbe. Ha bármi történne, ami bonyolítaná a helyzetet, tegye ki a NE ZAVARJANAK táblát a kilincsre. Ha Paul Drake telefonálna, amíg ott vagyok, mondja neki, hogy abban a szobában keressen.

Mason elsétált a 789-es szobáig, és bekopogott. Diana Douglas szélesre tárta az ajtót.

– Ne csináljon ilyet! – figyelmeztette Mason.

– Mit ne csináljak?

– Ne legyen ilyen türelmetlen. Ne nyissa ki az ajtót, amíg nem tudja, ki van kint.

– Nagyon kiborultam – panaszkodott a lány. – Csak ülök itt, és gondolkodom.

Egyszerűen nem bírom már ezt a várakozást, Mr. Mason.

– Jól figyeljen, Diana. Mennyi pénze van?

– Már mondtam, ötezer dollár.

– Nem erre gondoltam. Azt akarom tudni, azon kívül mennyi van.
– Mikor elindultam, kivettem hatszáz dollárt a takarékbetéteimből. Azt akartam, hogy elég legyen magának előlegre, és...
– Tehát amit nekem adott, azt nem abból az ötezerből vette el?
– Nem.
– Nincs semmi elképzelése, mi lehet ez az egész? Azt akarom, hogy most az egyszer legyen őszinte.

A lány lesütötte a szemét.

– Hát, azt hiszem, valami indiszkréció, amit Edgar... szóval, belekeveredett valamibe... Ó, hiszen tudja maga, hogy mennek ezek a piszkos ügyek, valami zaklatás, vagy fényképek, vagy... miért kérdez tőlem ilyeneket, Mr. Mason?

– Azért – mondta Mason –, mert azt hiszem, lehet, hogy rossz nyomot követünk, téves irányban indultunk el. Mondjon el mindent, amit csak tud Edgarról, de fogja rövidre.

– Hát... – kezdte a lány, egy mozdulattal helyet kínálta Masont, és maga is leült az ágy szélére –, Edgár naiv fiú. Nagyon... nem mondanám, hogy gyenge, de könnyen befolyásolható. És azt hiszem, én nem sokat segítettem neki azzal, hogy igyekeztem mindenben megkönnyíteni a dolgát. Azt hiszem, az élet nem ilyen, Mr. Mason. Azt hiszem, egy férfi attól válik férfivá, ha időnként nehézségekkel is szembe kell néznie, és nem attól, ha van valaki, akire fel tud nézni, és aki mindig mindent elsimít, aki leveszi a terhek egy részét a válláról.

– Ezért jöttem – mondta Mason. – Gondolja, hogy van valami olyan Edgar múltjában, ami miatt odament volna magához, és megkérte volna, hogy segítse ki egy nagy összeggel?

– Nem tudom, Mr. Mason.

– Lehet, hogy magához készült menni?

– Lehet, de minden jel arra mutat, hogy ide akart jönni, Los Angelesbe, és maga akart ezzel a 36-24-36-üggyel foglalkozni.

– És maga nem tud semmit erről az ügyről?

– Nem.

– Az öccse szokott szerencsejátékot játszani? – kérdezte Mason.

A lány óvatosan válaszolt.

– Edgar nagyon lobbánékony volt.

– Szokott szerencsejátékot játszani?

– Igen – tört ki a lány. – Nem kell keresztkérdéseket feltennie nekem. Igen, időnként játszott.

– Hol?

– Hol szoktak a férfiak játszani? Néha feltett két dollárt egy lóra. Néha tízet.

– Las Vegas... Reno?

– Egyszer-kétszer elment Las Vegasba.

– Mennyi volt a legtöbb nyereménye?

– Nem tudom. Nem hinném, hogy sokat nyert volna.

– Mennyi volt a legtöbb, amit elveszített?

– Nyolcszáz dollár.

– Honnan tudja?

– Elmondta nekem.

– Miért mondta el magának?

– Mert a nővére vagyok.

– Miért mondta el magának?

– Már mondtam magának – vágott vissza a lány. – A nővére vagyok. Mit akar, nem hiszi el, amit mondtam?

– Miért mondta el magának? – kérdezte újra Mason.

– Jól van – mondta a lány halkán. – Nekem kellett kihúznom a bajból. Csak kétszáz dollárja volt, és nekem kellett kiségitenem a többi hatszázzal. Adott egy csekket Las Vegasban, és... hiszen tudja, milyenek ezek.

– Milyenek?

A lány vállat vont.

– Nem tudom, de azt mondják, ha profi játékosokkal hitelbe játszik az ember, akkor fizetni kell, mert különben...

– És Edgár megijedt?

– Szörnyen.

– Más szavakkal – mondta Mason megpróbálok egy sémát felállítani. Amikor Edgar bajba kerül, magához szalad. Maga olyan neki, mint a nővére és az anyja egy személyben.

– Hát... – gondolkozott a lány –, azt hiszem, ez így van.

– Tehát, ha Edgar bajba került, és szüksége volt ötezer dollárra, azt feltételeznék, hogy elmondta volna magának.

– Hacsak... szóval, lehet, hogy valami olyan dologról van szó, amiről nem akart velem beszélni. Tudja, a férfiak kerülnek időnként olyan kínos helyzetekbe, amit nem szeretnének, ha a családjuk megtudná.

– Ezt ki mondta magának? – kérdezte Mason.

– Miért, én... olvastam.

– Beszélt valaha ilyesmiről Edgarral?

– Nem.

– Tud valamit Edgár szexuális életéről?

– Semmit.

Mason töprengve nézett rá.

– Van a United Airlinesnak egy gépe, hat óra huszonhétkor indul San Franciscóba. Azt akarom, legyen rajta azon a gépen. Most elkísérem a liftig. Ha megérkezik a földszintre, közömbösen menjen keresztül a hallon. Ne nézzen körül, mint aki attól fél, hogy követik. Megyünk két háztömbnyit lefelé az utcán. Ott van egy taxiállomás. Beültetem egy kocsiba. Menjen a Union pályaudvarra. Ha odaér, akkor győződjön meg róla, hogy nem követik. Aztán menjen ki, szálljon be egy másik taxiba, és induljon a repülőtérre. A repülőtéren pedig várjon.

– Mire?

– Megpróbálok odaérni az indulás előtt. Nálam lesz a csomagja. Úgy egy órán belül kijelentkezem a szállodából. Lesz még annyi időm, hogy hazamenjek, és összecsomagoljak. Viszem a saját táskámat és a maga bőröndjét, és találkozunk a reptéren.

– És mi legyen ezzel a táskával, amiben... tudja, amiben a pénz van?

– A bankok már bezártak – mondta Mason. – Kockáztatnia kell, mert azt akarom, hogy feltétlenül magánál legyen a maga nevére szóló csekk, amikor reggel belép az irodába. Abban a percben, amikor kinyitnak a bankok San Franciscóban, váltsa be a pénzt. Aztán menjen be a munkahelyére, mintha semmi különös nem történt volna. Ott találkozunk, amikor megérkezik. Ez körülbelül fél tizenegykor lesz. Legyen ez a megbeszélte időpontunk. Ne érkezzen meg korábban. És kérem, ne is késsen, ha lehetséges. – A telefon megszólalt. – Azt hiszem, engem keresnek. – Gyorsan felvette a kagylót, és óvatosan csak annyit mondott: – Halló.

Drake vidám, megszokott hangja hallatszott a vonal túlsó végén.

– Szia, Perry. Megszereztem a legtöbb információt, amit akartál. Úgy ment, mint a karikacsapás.

– Éspedig?

– A keresett Cadillac Moray Cassel nevére van bejegyezve, Tallmeyer-ház 906. Ennyit tudok. Arra nem volt még időm, hogy a szokásait is kiderítsem, de már több mint egy éve ott lakik.

– Ó, a fene vigye el – mondta Mason halkan.

– Valami baj van?

– A fickó az igazi nevét mondta meg – felelte Mason. – Jókora bolondot csinálhattál volna belőlem. Én ezt a fickót egy zsaroló stricinek néztem, egy piszok jó, menő, ravasz stricinek.

– És nem az? – kérdezte Drake.

– Ezt kell kiderítenem – válaszolt Mason.

– Kövessük?

– Ne. Ez az ember vagy túl buta ahhoz, hogy ez igaz legyen, vagy túl okos, hogy csapdába csaljuk. Mielőtt belekezek, ki szeretném deríteni, miről van szó.

– Oké, csak szólj, ha szükséged van valamire.

– Szólok – ígérte Mason, és letette a telefont. Diana nyugtalan tekintettel nézett Masonre.

– Valami baj van?

Mason elgondolkozott, és néhány percig nem válaszolt, majd azt mondta:

– Nem tudom. Úgy tűnik, nem jól értékeltém a helyzetet.

– Hogyhogy?

– A Drake-nyomozóiroda jó munkájának köszönhetően alaposan kinyomoztuk a zsaroló kilétét. A neve Moray Cassel. Cadillacje van. A Tallmeyer-házban lakik, a 906-os lakásban. De mikor idejött, a valódi nevén mutatkozott be. Az ajtó előtt parkolt a Cadillacel, szép borraivalót adott a portásnak, hogy ott maradjon a kocsi a rakodásra fenntartott területen, ahol könnyen elérheti.

– Na és, mi van abban? – kérdezte Diana. – Akik csak rövid időre mennek be, gyakran adnak a portásnak egy kis pénzt, hogy nézzen a kocsijukra. Ebből élnek a portások. Ezek...

– Most nem erről van szó – vágott közbe Mason. – Ez az ember egyszerűen nem ilyen volt.

– Honnan tudja?

– Hát, be kell vallanom, hogy ezúttal nagyon meggondolatlan voltam, de én stricinek néztem azt az embert.

– Az ég szerelmére, hogyhogy?

– A megjelenése. A modora. Minden.

– Mr. Mason, azt akarja mondani nekem, hogy maga csak ránéz egy ilyen emberre, beszél vele pár percig, és tudja, hogy... szóval, az, amit maga stricinek nevez?

– Nem – ismerte el Mason végül azt azért nem mondanám. És ne felejtse, ha azt mondom valakiről, hogy strici, nem úgy értem, hogy valóban azzal foglalkozik, úgy értem, hogy olyanfajta ember. Olyanfajta, aki abból él, hogy nők helyett fellép zsarolási ügyekben.

– De honnan a csudából tudja ezt? Mi lehet egy ilyen emberben, az öltözködésében, ami... Én ezt egyszerűen nem értem.

– Nem egy bizonyos dolog – mondta Mason. – Inkább több minden együtt. Vegyünk egy férfit, aki közvetlenül vagy közvetve a nőkből él, és tudja, hogy ebben van valami helytelen. Megpróbálja elfedni ezt. Megpróbálja összeegyeztetni saját magával. Megpróbálja a lehető legjobb külszínnel eltakarni a rothadt belsőt. Ezért aztán mindig hibátlan a megjelenése. A cipője mindig csillog. A nadrágja éle gyönyörűen vasalt. Drága ingeket és nyakkendőket visel. A körmeit manikűrözteti. A kezét ápolja. A haja úgy van vágva, fésülve, kefévelve, hogy csillogjon a tükörben. Aztán a hangja. Abban is van valami. Olyan hang, ami nem szokott súlyos dolgokat mondani általában, de éles, és ellentmondást nem tűrő olyan esetekben, amelyeket kézben tud tartani. Nincs tónusa, nincs hangszíne. Az embernek az az érzése, hogyha dühbe gurul, akkor éles fejhangba csap át a hangja.

– És ez a Cassel ilyen volt?

– Igen – válaszolt Mason.

– Mit akart?

– Pénzt.

– Azt is elmondta, hogy mennyit?

– Az egész életét akarta, öt rongyot.

– És maga mit mondott neki?

– Csak csúrtem-csavartam a dolgot.

– Bevette?

– Nem tetszett neki.

– Nem sejtette meg, hogy maga...

– Már mondtam, hogy felismert – mondta Mason. – Túl gyakran jelenik meg a képem az újságokban. Tudta, hogy Perry Masonnel tárgyal, egy ügyvéddel, és egyik sem tetszett neki.

– És azt nem derítette ki, mit akart, mivel tartja a kezében Edgart?

Mason a tejét rázta.

– Ez nyilvánvalóan nem a szokásos zsarolási történet.

– Úgy gondolja, hogy valami... izé, rosszabb, mint a szokásos zsarolási történet, ahogy maga nevezte?

– Lehetséges – felelte Mason. – Úgy viselkedett, mint aki valóban nyeregben van.

– És most mit fog tenni ez a Cassel? Mason vállat vont.

– Erre várnunk kell egy kicsit.

– Mr. Mason, és ha valami... igazán komoly dologról van szó?

– Senkitől nem követelnek ötezer dolcsit azért, mert a tűzcsap előtt parkolt le – mondta Mason. – Akármi is az, biztos, hogy komoly.

– Nézze, Mr. Mason, nekem... én össze tudnám szedni a pénzt, ha...

– Felejtse el. Ellenkezik az elveimmel, hogy zsarolónak fizessenek. A pokolba az összessel. Jöjjön, Diana, és most szép közömbösen kísétálunk innen. Nem viszünk magunkkal semmit, csak a kézitáskáját, és azt a fekete táskát, a pénzzel. Kikísérem a hallon át, egészen az utcára. Mikor átmegyünk a hallon, beszéljessen velem, és nevéssen. Tudja, egy gyors, ideges nevetés, olyan nő nevetése, aki éppen belebonyolódik valami kalandba, még romantikusnak is tűnhet. Nem akarom, hogy bárki is azt hihesse, maga titokban akarja elhagyni a szállodát. Miután kimentünk az utcára, pár háztömbbel odébb van egy taxiállomás. Ne felejtse el az utasításaimat, és tartsa be őket. Szálljon be egy taxiba, és forduljon be a sarkon. Menjen a Union pályaudvarra. Vegyüljön el a tömegben. Üljön be egy másik taxiba. Menjen a repülőtérre, és szálljon fel arra a San Franciscó-i gépre. Tartson ki. Mindjárt megkérdezem, van-e még hely.

Mason felvette a telefont, és külső vonalat kért. Megadta a United Airlines számát, kérte a helyfoglalást, és rendelt két jegyet San Franciscóba, a 6.27-kor induló járatra.

Az ügyvéd elégedetten bólintott, és azt mondta:

– A repülőtéren vesszük át a jegyeket. Mind a kettőt Perry Mason névre... Igen, Perry Mason, az ügyvéd. Benne vagyok a telefonkönyvben. Air Travel Carddal utazom, és... Nagyszerű. Az egyik jegyért magam fogok jönni. A másikat egy bizonyos Miss Diana Douglasnak adják át. Kérem hogy közvetlenül az indulásig tartsák meg a jegyeket. Köszönöm szépen.

Mason letette a telefont, és a lányhoz fordult:

– Mindent elintéztem, Diana. Kérje a Perry Mason nevére félretett jegyet. Találkozunk a repülőgépen. Nálam lesz a bőröndje, mikor elmegyek innen a szállodából. El ne felejtse, ha bármi történik ezzel a táskányi pénzzel, magának vége. Eláshatja magát. Nagy pácban lesz.

– Tudom – mondta a lány. – Állandóan magammal hordom, és... alig tudtam aludni a félelemtől. Tudom, hogy ha bármi történik velem, sosem leszek képes rendbe tenni semmit. De eddig még minden simán ment, és végül is, ki tudhatja azt, hogy ötezer dollár van nálam?

– Mostanra már túl sokan tudják – szolt Mason komolyan. – Jöjjön, Diana, vegye elő a legszebb mosolyát, lemegyünk a hallba, kimegyünk a bejárati ajtón, és végig a taxiállomásig. Maga csak nevéssen és beszéljen, és időnként majd én is mondok egy-két aranyköpést. Jöjjön, induljunk. Az az érzésem, hogy ez a szálloda nagyon vacak hely lenne magának mostantól. Egy kicsit várnia kell a repülőtéren, de igyekezzen, hogy ne keltsen feltűnést, és mihelyt a kapukat kinyitják, szálljon fel a gépre.

8. fejezet

Mason visszament a szállodába, a 767-es szobába. Bekopogott, mire Stella beengedte.

– Nos, a csalétektől megszabadultunk. Majd a repülőtéren találkozunk. Reméljük, hogy nem történik velem semmi, amíg elindulunk.

– Úgy gondolja, hogy veszélyben van?

– Nem igazán veszélyben, de ez a Cassel nevű alak idegesít. Lehet, hogy agyafúrtabb, mint hittem. Mióta megérkeztem ide a szállodába, volt valami rossz érzésem Diana miatt. Túl szembeszökő nyomokat hagyott maga után, és... Az ügyvéd elhallgatott, mert az ajtón éles kopogás hallatszott. Visszafordult, és halkán azt mondta Stella Grimesnek: – Ez férfikopogás, méghozzá parancsolóan hangzik.

– Cassel jött vissza? – kérdezte a lány. Mason a fejét rázta:

– Ó lágyan, alattomosan kopogtat. Ez valamilyen hatóság kopogtatása. Vagy a szállodai detektív, vagy...

Újabb kopogtatás hangzott fel, és egy hang azt mondta:

– Nyissák ki, kérem. Rendőrség. Mason odafordult Stella Grimeshez:

– Ha lehetséges, inkább majd én beszélek. Mason kinyitotta az ajtót.

A folyosón két civil ruhás férfi állt, meglepetten ismerték fel az ügyvédet.

– Perry Mason – szólt az egyikük – mit keres maga itt?

– A kérdés inkább az lehetne – válaszolta Mason –, hogy maguk mit keresnek itt.

– Ezt inkább odabent szeretnénk megbeszélni, nem itt, a folyosón – mondta a szóvivőjük, és benyomult a szobába. A kezében a jelvénye. – Los Angeles-i rendőrség – mondta.

– És mit keresnek maguk itt? – érdeklődött Mason.

A férfiak egy időre Stella Grimes felé fordították minden figyelmüket. Az egyik bólintott.

– Huszonkét éves, 5,2 láb, 160 font, szőke, kék szemű, jó alakú – sorolta.

A másik is bólintott.

A két nyomozó leült, és az egyik így szólt:

– Szeretnénk feltenni néhány kérdést.

– Csak tessék – mondta Mason –, kérdezzenek.

– Maga Diana Douglas? – kérdezte az egyik nyomozó Stella Grimestől.

– Várjon egy percet – szólt közbe Mason. – Csináljuk annak rendje és módja szerint.

Miért jöttek ide?

– Ezt nem vagyunk kötelesek megmondani.

– Nekem nem, de a fiatal hölgynek igen. Bűncselekménnyel gyanúsítják?

– A San Franciscó-i rendőrség táviratban küldött utasításai szerint járunk el.

Információt kell gyűjtenünk. Csak fel akarunk tenni néhány kérdést, ennyi az egész.

– Bűncselekménnyel gyanúsítják ezt a hölgyet?

– Nem tudjuk. Halvány fogalmunk sincs róla.

– Maguk a San Franciscó-i rendőrséget képviselik?

– Igen.

– A San Franciscó-i rendőrség gyanúsítja őt valamivel?

– Nem vagyunk gondolatolvasók. Nem tudjuk.

– Ezek szerint – mondta Mason –, mivel maguk a San Franciscó-i rendőrség nevében tevékenykednek, és mivel nem tudják, hogy a San Franciscó-i rendőrség gyanúsítja-e őt valamilyen bűncselekménnyel, mielőtt bármi kérdésre felelne, maguk jobban tennék, ha felvilágosítanák őt alkotmányos jogairól.

– Mintha nem ismerné a jogait – mondta a nyomozó.

Mason elmosolyodott.

– Ezt majd mondja a bíróságnak.

– Jól van, jól van – válaszolt a nyomozó. – Szeretnénk, ha válaszolna néhány kérdésünkre, kisasszony. Nem vádoljuk semmivel. Nem akarjuk letartóztatni, de szeretnénk feltenni egy pár kérdést. Ha akar, megtagadhatja a válaszadást.

Nem kötelezhetjük semmilyen kijelentésre. Joga van ügyvédhez, aki képviseli magát minden alkalommal. Ha nincs pénze ügyvédre, mi biztosítunk egy ügyvédet magának. Mindenesetre azt tudnia kell, hogy bármi, amit mond, felhasználható maga ellen. Tehát, akar ügyvédet?

Stella már épp mondani akart valamit, de Mason leintette.

– Már van neki – felelte.

– Maga képviseli?

– Igen.

- Mit csinál itt... Miss Douglas, ugye?
- Dolga van – válaszolt Mason.
- Milyen dolga?
- Magánügy.
- Miss Douglas, tud arról, hogy az Escobar Import-Export Vállalatnál, ahol maga dolgozik San Franciscóban, jelentős mennyiségű készpénzt tartanak a széfben?
- Nincs válasz – mondta Mason.
- Várjon csak egy percet – ellenkezett a nyomozó. – Maga minek üti bele az orrát ebbe? Csak rontja a kisasszony helyzetét. Mi kizárólag információt akarunk.
- Miért?
- Mert San Francisco azt kérte.
- Feltételezem, hogy valamilyen bűncselekménnyel kapcsolatban nyomoznak.
- Nem vagyunk biztosak benne. San Francisco sem biztos benne.
- Úgy gondolom, ilyen körülmények között az ügyfelem semmiféle kérdésre nem válaszol, mindaddig, amíg nem tisztázódik a helyzet – közölte Mason.
- Arra kényszerít minket, hogy jelentsük San Franciscóba, miszerint a maga ügyfele minden valószínűség szerint nagy összegű sikkasztásban bűnös.
- Nocsak! – kiáltott fel Mason. – Mekkora az a nagy összeg?
- Az ellenőrzés még nem ért véget – mondta a nyomozó de jelentős összegről van szó: több mint húszezer dollár.
- Mennyi? – kérdezte Mason, hangja megdöbbenésről árulkodott.
- Jól hallotta, több mint húsz rongy.
- Ennyit sikkasztani egyetlen vállalatnál – csodálkozott Mason.
- Előfordultak már ennél nagyobbak is – felelte a detektív.
- Tehát San Franciscóban bűncselekmény történt?
- Ha a sikkasztásról beszél, nagyon úgy tűnik.
- És San Francisco az én ügyfelemet gyanúsít-ja?
- Ezt nem mondtam... eddig még.
- De erről akar kérdéseket feltenni?
- Figyeljen ide, Mason, maga megnehezíti a dolgot. És ezt nem vesszük jó néven. Mindössze annyit akarunk, hogy az ügyfele válaszoljon né- hány kérdésre. Hogyan tárolták a készpénzt annál a vállalatnál, kinek van felhatalmazása készpénzt kivenni, és általában a könyvelési oldaláról a dolognak. Csak azért mondom, hogy tudja, annál a vállalatnál, úgy tűnik, meglehetősen nagy összegeket tartanak kéznél kemény készpénzben, és tudni szeretnénk, hogy miért. Azt is meg akarjuk kérdezni, hány ember ismeri a széf kombinációját, és hogyan lehetséges, hogy egy cégnél ekkora hiány keletkezzék, és eddig még senki sem vette észre.
- Már régóta fennáll a hiány? – kérdezte Mason.
- Nem tudjuk – válaszolt a nyomozó. – Éppen ezt szeretnénk kideríteni. Egyszerűen csak információt szeretnénk gyűjteni.
- De úgy gondolják, hogy az én ügyfelem lehet, hogy elsikkasztotta azt a pénzt? – kérdezte Mason.
- Nem pontosan – felelte a nyomozó. – Másképp közelítsünk a dologhoz. Nincs olyan bizonyítékunk, amely szerint fizikailag lehetetlen lett volna, hogy sikkasszon. Másrészt viszont ellene sincs bizonyítékunk... eddig még.
- Csak közvetett – szólt közbe a másik nyomozó.
- Hát, igen – bólintott a szószóló. Mason elmosolyodott, és azt mondta:
- Minden világos, uraim. Az ügyfelemnek joga van ügyvédi tanácsra.
- Így van. Ezt el is mondtuk neki. Nem is lehet kérdéses.
- És én mint ügyvédje, azt tanácsolom neki, hogy ne szóljon egy szót sem.
- Még azt sem engedi meg, hogy elmondja a könyvelési módszereket, és a vállalat üzleti hátteréről beszéljen?
- Egyetlen szót sem – közölte Mason. – Még a személyazonosságát se ismerje el. A két nyomozó zavarodottan és bosszúsan nézett egymásra.
- Nem biztos, hogy most nagyon okosan cselekszik – mondta a beszédesebb.

– Nem biztos – egyezett bele Mason. – Én sem vagyok tévedhetetlen. Időnként én is követek el hibákat. Honnan tudott San Francisco annyit, hogy magukat lóhalálában ideküldte?

A nyomozó elvigyorodott.

– Az ügyvédem tanácsára nem válaszolok, Mr. Mason.

Az ügyvéd komoly maradt.

– Minden joga megvan erre. Alkotmányos jog. Nem köteles egy szót sem mondani.

A nyomozók felálltak, és ellenségesen néztek Stella Grimesra.

– Oké, kislány, maga akarta így. De annyit hadd mondjak, hogy nem viselkedik valami okosan. Amikor bejöttünk, csak információt akartunk kérni.

– És most mit akarnak? – kérdezte Mason.

– Legalább húsz rongyot – felelt a nyomozó. És búcsúzásképpen még odaszólt Masonnek: – Vigyázzon, magának sem tesz jót, ha sikkasztott pénzből kapja a tiszteletdíját. Esetleg kinyomozzák, és lefoglalják. Azt hiszem, ez minden.

– Még találkozunk – mondta Mason.

– A bíróságon – ígérte meg a nyomozó, és kiment.

Mason csendet intett, és halkán azt mondta Stella Grimesnak:

– Vigyázzon, mit mond. Szoktak az ajtó előtt hallgatózni.

Több mint egy percig csendben ültek. Akkor Mason lábujjhegyen odament az ajtóhoz, hirtelen kinyitotta, és kinézett a folyosóra.

Nem látott senkit, bezárta az ajtót, és azt mondta:

– Jó kis kalamajka.

– Húszezer dollár – mondta Stella Grimes.

– Nem értem – csóválta a fejét Mason. – De mennem kell a repülőtérre. Fogom a csomagot a szobámból, ahol Diana holmija van, és indulok. El kell érnem azt a 6.27-es San Franciscó-i gépet.

– A repülőtéren találkozik Dianával? Mason bólintott:

– Ott találkozunk. Tartsa a frontot, Stella, és rögtönözzön. Maradjon kapcsolatban Paul Drake-vel. Jobb lesz, ha az ételt a szobájába kéri, legalább huszonnégy órán át. Ha elhagyja a szobát, lehallgatókat szerelhetnek fel.

– Majd csak megoldom. Mi legyen a központossal?

– Ennyi kockázatot vállalnunk kell – vélte Mason. – De ne fecsegyen fölöslegesen. Ha az irodát hívja, beszéljen rejtélyesen, de azért úgy, hogy megértsék.

A lány bólintott.

Az ügyvéd a 767-es szobából átment a 789-esbe, fogta a bőröndjét, és Diana Douglasét is, és letelefonált a pulthoz, hogy segítséget kérjen.

– Kérje meg a pénztárost, hogy készítse el a számlámat – szólt Mason a portásnak. – Váratlan telefonhívást kaptam, és azonnal el kell mennem.

Mason megvárta a londinert, borraivalót adott neki, és rábízta a csomagokat. Odament a kasszához, és magyarázkodni kezdett.

– Mr. Mason vagyok, a 789-es szobában lakom. Itt akartam tölteni egy-két napot, de kaptam egy telefont, és kénytelen vagyok azonnal indulni. Mit lehet tenni a szobával? Csak rövid ideje érkeztem. Néhány törülközőt használtam, de az ágyat nem.

A pénztáros a fejét rázta.

– Sajnálom, Mr. Mason, de egy egész napot ki kell fizetnie.

Mason fontosnak tartotta, hogy tiltakozzon.

– De csak két törülközőt kell kicserélniük, és újra kiadhatják.

– Sajnálom, de ilyenkor délután már nincsenek benn a takarítónők és... ez a szabály, Mr. Mason.

– Jól van – adta meg magát az ügyvéd. – Kérem a számlát.

Készpénzzel fizetett, és odaintette a londinert.

– Taxit szeretnék.

– Épp itt vár egy – felelte a fiú.

Mason jókora borraivalót adott a fiúnak, elhelyezkedett a taxiban, és jó hangosan azt mondta:

– Kérem, vigyen a Union pályaudvarra. Lassan hajtson, mert el kell olvasnom néhány táviratot. A tucsoni vonatot kell elérnem. – Hirtelen összehajította a kezében tartott papírokat. – Várjon csak. Ez a távirat megváltoztatta a tervemet.

– Akkor nem a pályaudvarra megyünk? – kérdezte a sofőr.

– Nem, nem – válaszolt Mason. – Muszáj elérnem a repülőgépet, ami Phoenixbe és Tucsonba megy, úgyhogy menjünk a repülőtérre, amilyen gyorsan csak lehet.

– A napnak ebben a szakában nem könnyű kijutni a repülőtérre.

– Ezen nem tudunk segíteni, próbáljuk meg, amit lehet.

– Mikor indul a gépe?

– 5.48-kor.

A taxisofőr manőverezni kezdett a forgalomban, talált egy keresztutcát, és megpróbálta lerövidíteni az utat.

Mason az ülés szélén ült előredőlvén, és időről időre az órájára pillantott. Odavetett egy-két dicsérő megjegyzést a sofőrnek. Kértek a repülőtérre. A sofőr megnyomta a dudát, hogy jelezzen a hordárnak.

Mason kitárta az ajtót, és azt mondta a hordárnak:

– Vigye ezt a két bőröndöt a tucsoni géphez. – A taxisofőrnek átnyújtott egy tízdolláros. – Tűnjön el, öregem, mielőtt valami zsarú utoléri. Ez igazán jó menet volt.

A sofőr elvigyorodott.

– Ez mind az enyém?

– Kifizeti, amit az óra mutat, a többi a magáé. A taxis beindította a motort.

Amikor már hallótávolságon kívül volt, Mason a hordár után sietett.

– Eltévesztettem – mondta –, éppen Tucson járt az eszemben. Várjon csak, ki kell vennem valamit az egyik bőröndből. Adja csak ide – és átnyújtott pár dollárt a hordárnak.

– A jegye megvan, uram? – kérdezte a hordár.

– Igen.

Mason bement a váróterembe, és gyorsan körülnézett. Aztán odament a légitársaság pultjához, felvette a jegyét, és kifizette mindkettőt. Diana csomagját feladta, majd újra végigsétált a váróhelyiségen. Néhány közömbös forduló után az álcázásra szánt bőröndöt elhelyezte egy csomagmegőrzőben. Majd vett egy italt, és kényelmesen elhelyezkedett egy széken.

Az indulás előtt pár perccel kényelmesen odasétált a kapuhoz, és felmutatta a jegyét.

– Sietnie kell – sürgette a jegykezelő. – Már az utolsó utasok szállnak be.

– Máris megyek – ígérte meg Mason.

Kilépett az ajtón, intett az őrnök, és épp az utolsó pillanatban szállt be, mielőtt az átjárót eltolták a géptől.

Az ajtóban álló légikisasszony szemrehányón nézett rá.

– Majdnem lekéste – mondta neki. Mason elmosolyodott.

– Majdnem. De ilyen melegben nem lehet sietni.

– Ott hátul van még egy hely.

– Köszönöm.

Mason végigsétált a repülőgépen, jól megnézve közben az utasokat.

Tíz perc múlva elment a mosdóba, és újból kihasználta az alkalmat, hogy tanulmányozza utastársai arcát.

Diana Douglas nem volt a gépen.

Mason megérkezett San Franciscóba, taxival elment egy szállodába, bejelentkezett, megvacsorázott, majd felhívta a Willatson Hotelt. A 767-es szobát kérte, és mikor meghallotta Stella Grimes óvatos hangját, így szólt:

– Stella, megismeri a hangomat?

– Igen. Hol van most?

– San Franciscóban. Nem hallott valamit a párjáról?

– Semmit.

– Ugyanazzal a géppel kellett volna jönnie, amivel én, de nem jött. Nem hagyott magánál üzenetet?

– Nem. Semmit sem hallottam.

– És bárki mástól?

- Semmi.
- Azt hiszem, Stella, hogy ebben az ügyben nem jönnek össze a randevúk. Holnap fél tizenegykor még elmegyek a megbeszélte találkozóra, de ha akkor sem történik semmi, akkor végeztem ezzel az egészszel.
- Részemről rendben. Jelentsek, ha történik valami?
- A főnökével tartsa a kapcsolatot, és én majd vele beszélek. Még mindig magán van az a melltartó?
- Igen.
- Le ne vegye – mondta Mason. – És aludjon jól.

9. fejezet

Az Escobar Import-Export Vállalat irodái a United Financial épületében voltak.

Mason megnézte a regisztrációs jegyzékben, hogy a cég a hatodik emeleten található, és visszahúzódott az ajtó közelébe, ahol látta az érkező embereket.

Tíz óra múlt húsz perccel.

10.25-kor Diana Douglas jött be az ajtón.

Mason előrelépett.

– Hol volt tegnap este?

A lány felemelte kisírt szemét, és belekapaszkodott a férfi karjába, mintha nemcsak ügyvédi, hanem fizikai támaszra is szüksége lett volna.

– Ó, Mr. Mason – szólt remegő hangon –, Edgar ma hajnalban meghalt.

– Sajnálom – mondta együttérzőn Mason, és átkarolta a lány vállát. – Sokat jelentett magának, igaz?

– Nagyon. Rettenetesen szerettem.

Diana hirtelen Mason vállára borult, és elsírta magát.

A férfi magához szorította.

– Jól van, ne hagyja el magát, Diana. Ne felejtse el, fontos dolgunk van. Fel a fejjel, szembe kell néznie a tényekkel.

– Tudom – zokogott a lány –, de... úgy érzem, nem bírom ki. Ha nem ígértem volna meg magának, hogy idejövök... telefonálni akartam Homer Gage-nek, hogy ne várjon.

– Ugyan, ugyan, Diana – vigasztalta Mason. – Mindenki minket bámul. Jöjjön, menjünk ide a sarokba, és próbálja meg összeszedni magát. Dolga van. Fel kell mennie, és vállalnia kell a következményeket.

– Mekkora az azok a következmények?

– Jókorák.

– Hogyhogy?

– Attól tartok, olyan ősrégi játékot játszottak el magával, mint az országút. Valaki elsikkaszt a cégtől ezer dollárt, és lelécel. Valaki más pedig, aki tud a dologról, nyugodtan kivesz még négyezret. Az, aki megszökött az ezressel, végül ötezer dollárnyi sikkasztásért felel.

A lány sírástól vörös szeme kikerekedett.

– Úgy értem, hogy...

– Úgy értem, hogy az Escobar Import-Export Vállalat szerint húszezer dolláros hiányuk van.

– Húszezer dollár! – ismételte Diana rémülten.

– Pontosan – mondta Mason. És egy perc múlva így folytatta: – Mivel jön dolgozni?

Autóval, vagy...?

– Nem, busszal.

– Mi a helyzet a temetéssel? Vannak rokonaik?

– Nincsenek. Ma korán felkeltem, és intézkedtem.

– Miért nem jött tegnap este azzal a géppel, amit megbeszélünk?

– Mert úgy éreztem, hogy valaki követ. Mr. Mason, biztos voltam benne, hogy egy férfi autóval követett egészen a Union pályaudvarig, és ott is megpróbált a nyomomban maradni. Igyekeztem elvegyülni a tömegben, de nem nagyon sikerült. Állandóan az volt az érzésem, hogy az a férfi leskelődik utánam, és egész idő alatt szemmel tart. Bementem a

női WC-be, és csak sokára jöttem ki, majd mindenféle cseleket csináltam, maga így mondaná, ugye? Elindultam egy kijáraton az egyik vonathoz, aztán visszafordultam. Mire kiértem a reptérre, tíz perccel elkéstem. A gép már elindult. Úgy döntöttem, hogy megvacsorázom, és a későbbi géppel jövök.

– Miért nem telefonált Paul Drake irodájába, vagy valakinek?

– Én... eszembe sem jutott. Tudtam, hogy maga azzal a géppel jött, és tudtam, hogy ma reggel itt találkozunk, és... nem is gondoltam ilyesmire. Aztán mikor megérkeztem, felhívtam a kórházat. Azt mondták, hogy az öcsémnek rosszabbodott az állapota, és bementem hozzá... Ott voltam vele amikor...

– Jól van, jól van – nyugtatta Mason. – Nagyon nehéz lehetett magának. Most elmondom, mit kell tennie. Szálljon fel a következő buszra, menjen haza, és próbáljon meg aludni. Van altatója?

– Igen.

– Vegyen be belőle. Feküdjön le, és felejtse el mindent. Magánál van a csekk?

– Igen.

– Adja ide. Valószínűleg nem fogom használni, de jobb, ha nálam lesz. És itt van a bőröndje.

– Mit akar csinálni? – kérdezte a lány, miközben átadta a csekket.

– Felmegyek az Escobar Import-Export Vállalathoz, és fontoskodom egy kicsit. Vagy legalábbis megpróbálok.

– Mr. Mason... húszezer dollár! Te jó isten!

– Tudom, ez nagy megrázkódtatás.

– De mit tehetünk?

– Azt majd meglátjuk. A játszma régi, de szinte kivédhetetlen. A szegény fickó elkezd lovakra fogadni, nyakig benne marad, elvesz két-három ezret, és eliszkol a városból. A ravasz fiú ott marad, az összes pénzt eltünteti, és az egészet a sikkasztó nyakába varrják. Ha nem kapják el, akkor feltételezik, hogy az egész nála van. Ha elkapják, és csak két- vagy háromezer dollárt akar beismerni, senki sem hisz neki. Az egészért ültetik le.

Mason a tárcájába tette a csekket, és gyengéden az ajtó felé kísérte Dianát.

– Szálljon fel a buszra – mondta Mason. – Menjen haza, és aludjon. Hagyja rám az Escobar

– Mi a helyzet a temetéssel? Vannak rokonaik?

– Nincsenek. Ma korán felkeltem, és intézkedtem.

– Miért nem jött tegnap este azzal a géppel, amit megbeszéltünk?

– Mert úgy éreztem, hogy valaki követ. Mr. Mason, biztos voltam benne, hogy egy férfi autóval követett egészen a Union pályaudvarig, és ott is megpróbált a nyomomban maradni. Igyekeztem elvegyülni a tömegben, de nem nagyon sikerült. Állandóan az volt az érzésem, hogy az a férfi leskelődik utánam, és egész idő alatt szemmel tart. Bementem a női WC-be, és csak sokára jöttem ki, majd mindenféle cseleket csináltam, maga így mondaná, ugye? Elindultam egy kijáraton az egyik vonathoz, aztán visszafordultam. Mire kiértem a reptérre, tíz perccel elkéstem. A gép már elindult. Úgy döntöttem, hogy megvacsorázom, és a későbbi géppel jövök.

– Miért nem telefonált Paul Drake irodájába, vagy valakinek?

– Én... eszembe sem jutott. Tudtam, hogy maga azzal a géppel jött, és tudtam, hogy ma reggel itt találkozunk, és... nem is gondoltam ilyesmire. Aztán mikor megérkeztem, felhívtam a kórházat. Azt mondták, hogy az öcsémnek rosszabbodott az állapota, és bementem hozzá... Ott voltam vele amikor...

– Jól van, jól van – nyugtatta Mason. – Nagyon nehéz lehetett magának. Most elmondom, mit kell tennie. Szálljon fel a következő buszra, menjen haza, és próbáljon meg aludni. Van altatója?

– Igen.

– Vegyen be belőle. Feküdjön le, és felejtse el mindent. Magánál van a csekk?

– Igen.

– Adja ide. Valószínűleg nem fogom használni, de jobb, ha nálam lesz. És itt van a bőröndje.

– Mit akar csinálni? – kérdezte a lány, miközben átadta a csekket.

– Felmegyek az Escobar Import-Export Vállalathoz, és fontoskodom egy kicsit. Vagy legalábbis megpróbálok.

– Mr. Mason... húszezer dollár! Te jó isten!

– Tudom, ez nagy megrázkódtatás.

– De mit tehetünk?

– Azt majd meglátjuk. A játszma régi, de szinte kivédhetetlen. A szegény fickó elkezd lovakra fogadni, nyakig benne marad, elvesz két-három ezret, és eliszkol a városból. A ravasz fiú ott marad, az összes pénzt eltünteti, és az egészet a sikkasztó nyakába varrják. Ha nem kapják el, akkor feltételezik, hogy az egész nála van. Ha elkapják, és csak két- vagy háromezer dollárt akar beismerni, senki sem hisz neki. Az egészért ültetik le.

Mason a tárcájába tette a csekket, és gyengéden az ajtó felé kísérté Dianát.

– Szálljon fel a buszra – mondta Mason. – Menjen haza, és aludjon. Hagyja rám az Escobar Import-Exportot. Külön telefonja van, vagy a ház központján keresztül kapcsolják?

– A központon keresztül.

– Szóljon, hogy ne zavarják. Aludjon egy kicsit. Nálam megvan a telefonszáma. Mondja meg a központnak, hogy kizárólag engem kapcsoljon. Ma péntek van. Délután visszamegyek az irodámba. A Drake-nyomozóirodán keresztül el tud érní, ha szüksége van rám. Nagyon sajnálom az öccsét. Szegény kislány, túl sokat kellett elviselnie az elmúlt néhány nap alatt. Próbáljon megnyugodni, és csak hívjon, ha szüksége van rám. Hol áll meg a busz?

– Itt, ebben a megállóban. És tartozom még a repülőjegy árával, Mr. Mason. Emlékszem, hogy két jegyet rendelt a saját nevére. Mikor kértem a repülőtérre, rohantam a géphez, hátha kicsit késve indul. Ki akartam fizetni a jegyet a hitelkártyámmal, de nem találtam. Valahol elveszíthettem, és a jegyet kiadó lány azt mondta, már ki van fizetve.

– Hagyja csak – szolt Mason –, felejtse el. Odavezette egy padhoz a járdán.

– Szálljon fel az első buszra. Én felmegyek az irodába, és meglátom, mit tehetünk. A lány az ügyvéd köré fonta a karját, és hevesen megcsókolta.

– Mr. Mason, maga annyira csodálatos! – mondta.

10. fejezet

Mason a hatodik emeleti folyosón állt, és az Escobar Import-Export Vállalat irodáit figyelte. Keleti műalkotásokat állítottak ki a folyosón, valamint faragott elefántcsont és rekeszománc darabokat. A bejárati ajtó másik oldalán tollék vagy azték kinézetű szobrocskák álltak.

Kettős üvegajtó vezetett egy keskeny bemutatóterembe, amelyben üvegpalcokon további műkincseket lehetett látni. A bejárati ajtón egy táblán az állt: ESCOBAR IMPORT-EXPORT VÁLLALAT, Csak nagykereskedőknek.

Mason benyitott, és belépett a kiállító terembe. A telefon mellett ülő lány gépiesen elmosolyodott.

– Segíthetek? – kérdezte.

– Mr. Gage-dzsel szeretnék beszélni – lépett közelebb Mason.

– Melyikkel? Franklin vagy Homer Gage-dzsel?

– Franklin Gage-dzsel.

– Nincs bent. Üzleti úton van.

– Akkor Homer Gage-dzsel.

A nevét legyen szíves.

– Perry Mason.

– Vásárlás miatt keresi, Mr. Mason, műalkotások miatt, vagy...

– Ennél valamivel személyesebb jellegű dologról van szó – vágott közbe Mason.

– Megkérdezhetem, melyik céget képviseli?

– Egyiket sem – válaszolta Mason. – A nevem Perry Mason. Los Angeles-i ügyvéd vagyok. Azért jöttem, hogy egy Diana Douglas nevű dolgozójukról beszéljünk.

– Ó, ó – mondta a lány. – Ó, igen. Egy pillanat.

Kapcsolt egy vonalat, és Mason látta, hogy gyorsan mozog az ajka, de a telefon úgy volt beszerelve, hogy nem lehetett hallani, amit mond.

Egy perc múlva kinyílt egy ajtó a szoba hátsó felében, és egy nagydarab, tagbaszakadt férfi lépett ki. Harmincas évei vége felé járt, sötét haja a halántékán már gyérülni kezdett. Sűrű fekete szemöldöke volt, éles, szürke szeme, és teknőckeretes szemüvege. A szája éles, határozott vonalnak tűnt.

– Mr. Mason? – kérdezte.

– Igen.

– Én Homer Gage vagyok. Milyen ügyben keres?

– Diana Douglas ügyében.

– Mi van vele?

– Magánál dolgozik?

– Igen. Itt dolgozik, de most éppen nincs benn. Az öccse komolyan megsérült egy autóbalesetben, és attól tartok, eléggé kiborult. Ha valami hitelügyről vagy megbízhatóságról van szó, biztosíthatom, hogy jó híre van.

– Nem erről akarok beszélni magával – mondta Mason –, hanem róla.

– Tessék, állok rendelkezésére.

– Nos, jól van – nézett körül Mason. – Ha itt akar beszélgetni, úgy is jó. Én Miss Douglas ügyvédje vagyok. Miért mondták azt a Los Angeles-i rendőrségnek, hogy elsikkasztott húszezer dollárt ettől a...

Gage közbevágott, és tenyerét kifelé fordítva felemelte a kezét.

– Álljon meg, Mr. Mason. Mi sosem mondtunk semmi ilyesmit.

– Akkor céloztak rá.

– Mr. Mason, ez nem a legmegfelelőbb idő és hely egy ilyen ügyet megbeszélni.

– Mi a baja az időponttal? – kérdezte Mason.

– Én csak... nem vártam... nem is telefonált... nem figyelmeztetett előre.

– Szüksége lett volna rá?

– Nem feltétlenül.

– És mi a baja a hellyel?

– Nyilvános.

– Maga választotta – emlékeztette Mason. Gage kinyitott egy ajtót a pulton.

– Nem jönne be az irodámba, Mr. Mason?

Mason követte a férfit a vastag szőnyegen. Oldalt további vitrinek álltak. Elhaladtak két fiatal nő előtt, akik nyíltan abbahagyták a munkát, és megbámulták az ügyvédet.

Gage kinyitotta az irodája ajtaját, és amint Mason belépett, azt mondta:

– Kérem, üljön le, Mr. Mason. Sajnálom, hogy odakint hozta elő ezt a témát, ahol a lányok is meghallhatták.

– Nem volt más választásom – mondta Mason.

– Hát, igen, talán az én hibám... elnézést kérek. Nem gondoltam, hogy ilyen fontos ügyben kerestem fel.

– Remélem, most már tudja.

– Nos, Mr. Mason, az mindenesetre tény, hogy a könyvelés ellenőrzése alapján jelentős hiány mutatkozik a készpénzben. És ilyen körülmények között természetes, hogy minden hiányzó munkatársunkat ellenőrizni akartuk.

– Az egyik volt Diana Douglas?

– Igen.

– A nagybátyja, Franklin Gage volt a következő?

– Hát, ő nem dolgozója a cégnek. Valójában az egésznek ő a tulajdonosa.

– És Edgar Douglast is ellenőrizték?

– Igen. Ő kórházban fekszik, koponyasérülése van. A baleset óta nem is tért magához. Attól félek, nem jók az esélyei.

– Őt is ellenőrizték? – kérdezte Mason.

– Nem voltunk abban a helyzetben, hogy ellenőrizhessük. Egy eszméletlen embert nem lehet kikérdezni.

– Tehát a rendőrségtől csak azt kérték, hogy járjanak utána Diana Douglasnak.

– Ugyan, Mr. Mason, maga a ló elé akarja befogni a szekeret. Egy ekkora hiány esetén az természetes, hogy Miss Douglasszal akartunk beszélni. Jogunk van hozzá. Ennek a vállalatnak az alkalmazottja. Feltételeztük, hogy az öccse állapota miatt hiányzik, és hogy minden idejét a kórházban tölti. De kiderült, hogy elég hirtelen elment Los Angelesbe.

– És maga megkérte a Los Angeles-i rendőrséget, hogy nyomozzon utána?

– A Los Angeles-i rendőrség azt a megbízást kapta, hogy próbáljon információt kérni tőle.

– Maga célzott arra, hogy ő lehet a sikkasztó?

– Nem, Mr. Mason, egyáltalán nem. Ne akarjon a számba adni olyat, amit nem mondtam. Egyszerűen csak ellenőrzést kértünk.

– És hogyan tudta kideríteni, hol szállt meg Los Angelesben?

– Attól tartok, Mr. Mason, ez olyan bizalmas dolog, amit nem óhajtok megbeszélni magával.

– Jól van – felelte Mason. – Csak azt akartam, hogy tudja, én képviselem Miss Douglast. Úgy érezzük, hogy tönkretették a jó hírért, mert sikkasztással vádolták, legalábbis céloztak rá, és mert maga a nyakára küldte a Los Angeles-i rendőrséget. Itt van a névjegyem, Mr. Gage, és ha a továbbiakban bármi elintéznivalója támadna Miss Douglasszal, velem elintézheti.

– Úgy érti, hogy nem dolgozik tovább nálunk – faggatta a férfi.

– Erre nem kaptam felhatalmazást – válaszolta Mason. – Én csak azzal az ügygel foglalkozom, ami személyiségének megsértésével kapcsolatos. Azt javaslom, ha bármit tervez, szóljon nekem.

– Ugyan, ugyan, Mr. Mason. Nincs szükség ellenségeskedésre. Mi értelme annak, hogy ilyen hangon beszél? Ezért jött ide Los Angelesből, hogy ezt elmondja?

– Miért ne? – kérdezett vissza Mason.

– Olyan jelentéktelennek tűnik ez... Istenem, nem tudjuk, hol van a pénz. Csak annyit tudunk, hogy hiány van.

– Ebben biztos?

– Hogyne. Kicsivel több mint húszezer dollárnyi összeg hiányzik a készpénzből.

– Ekkora összeget tartanak készenlétben készpénzben?

– Igen. Még ennél is többet.

– Megkérdezhetem, miért? – tudakolta Mason.

– Nem tudom, miért ne tarthatnánk – felelte Homer. – Az üzleteinknek jó része készpénzes üzlet, és nagyon sokszor hétvégén kötjük meg őket, mikor a bankok zárva vannak.

– És esetleg nem mindegyik üzletkötésről akarnak nyomot hagyni maguk után?

– Nem, nem, erről szó sincs. Egyszerűen csak arról van szó, hogy gyakran vásárolunk készpénzért, és aztán, mikor az üzletet lebonyolítottuk, akkor hát... megállapítjuk, hogy...

– Attól tartok, nem értem – állította le Mason.

– Ezt nem könnyű megérteni, Mr. Mason, de különböző országokban különböző tilalmak vannak érvényben, amelyeket... izé, figyelembe kell vennünk. Például Mexikóból tilos régi műalkotásokat exportálni, pedig nálunk nagyon nagy kereslet mutatkozik ezek iránt.

– Tehát ezeket a mexikói szobrocskákat kicsempészték Mexikóból?

– Én nem ezt mondtam, Mr. Mason. Nagyon vigyáztam, hogy ne mondjam ezt. Csak arról beszéltem, miért kell nagy összegeket tárolnunk a széfben. Vannak kérdések, amiket nem szoktunk feltenni. És ha az ember nem kérdez, a készpénz beszél helyette.

– Attól félek, nem értem – vitázott Mason.

– Olyan fontos az, hogy maga értse?

– Úgy gondolom, igen. Gage elvörösödött.

– Végül is, Mr. Mason, elmondtam az üzleti tevékenységünkről mindent, amit szükségesnek éreztem a jelenlegi körülmények között.

– Amikor arról van szó, hogy készpénzt használnak, hogy szobrocskákat tudjanak áthozni a határon, én ezt úgy értelmezem, hogy megvesztegetnek valakit.

– Egyáltalán nem – tiltakozott Gage. – Maga ügyvéd. Tudhatna egy kicsit következtetni.

– Lehet, hogy már meg is tettem – szolt Mason.

– De az is lehet, hogy teljesen rossz következtetésre jutott – figyelmeztette Gage.

– Ebben az esetben – mosolygott Mason nyájasan – lehetősége lesz a részletesebb magyarázatra a bíróságon.

– Várjon egy kicsit, Mason, nincs értelme a bírósághoz fordulni, és arra sincs okunk, hogy veszekedjünk.

Mason nem válaszolt. Gage mély lélegzetet vett.

– Hadd magyarázzam el, Mr. Mason. Mexikó nem engedi a régi műkincseket kivinni az országból. Másrészt viszont, az Egyesült Államokba nem tilos régi műkincseket behozni. Ennélfogva, ha megjelenik valaki egy teherautónyi mexikói szobrocskával, az üzlet lebonyolításakor nem kell megállapítanunk, hogy a szobrok eredetiek vagy másolatok. Gondolhatja, hogy Mexikóban külön iparág foglalkozik a régi szobrocskák másolásával. A turistáknak árúsítják őket, akik gyakran azt hiszik, hogy eredeti darabhoz jutottak hozzá.

– Ez még mindig nem magyarázza meg a készpénzt.

– Hát – folytatta Gage –, próbálja magát a teherautó sofőrjének a helyébe képzelni. El akarja adni a műkincseket. Jó árat szeretne kapni értük. Tudja, hogy neki mennyibe került. Keresni akar rajta. De ha egy ember egész teherautónyi ilyen szobrocskát hoz, akkor valószínűnek tűnik, hogy ezzel foglalkozik. Nem egyszeri esetről van szó. Ilyen körülmények között nem örül neki, ha hivatalos feljegyzés készül az üzletről. Jobban szereti a készpénzes ügyleteket. Aztán ott van a másik terület, a hongkongi áruk exportja. Ezekhez származási bizonyítvány szükséges. Itt is akadnak olyan helyzetek, amelyekben kemény készpénzt kell használnunk, amit táviratilag szoktunk elküldeni. Nos, ennél részletesebb magyarázatra nincs szükség. Mi...

Gage elhallgatott, amint egy titkárnő benyitott az ajtón.

– Elnézést kérek – mondta de Mr. Franklin Gage épp most érkezett meg.

– Kérje meg, hogy jöjjön be, legyen szíves – szolt Homer Gage. – Ezenkívül mondja meg neki, hogy Mr. Perry Mason, egy Los Angeles-i ügyvéd van itt, és azt is, hogy talán tanácskoznunk kell a jogi osztályunkkal.

– Miért nem teszi ezt? – kérdezte Mason. – Én sokkal szívesebben beszélnék egy ügyvéddel.

– Nem, nem, még nem. Én csak azt akartam, hogy Mr. Franklin Gage lássa, milyen helyzetben vagyunk. Ő... itt is van.

Mason megfordult. A magas, előkelő külsejű úr, aki az ajtóban állt, nyájas mosolyt erőltetett az arcára, de a szeme nem mosolygott, hanem megpróbálta felmérni a terepet. Széles, kerek szeme volt, szinte uralta az egész arcát.

Negyvenes éveinek vége felé járhatott, keret nélküli szemüveget viselt, ami csak még jobban hangsúlyozta nagy szemét. A szája nagy volt, vastag ajkakkal. Úgy mosolygott, mint aki megszokta, hogy nyájas taktikával szerzi meg az élettől, amit akar.

– Mr. Mason, Mr. Franklin Gage – mutatta be őket egymásnak Homer Gage.

Franklin Gage kezét nyújtott. A keze párnás volt, mintha a teste szigetelőréteget épített volna ki a jobb kezén.

– Á, igen, Mr. Mason – mondta sokat hallottam már magáról. A maga híre nem korlátozódik Los Angelesre. Nagyon örülök, hogy találkoztunk. Mit tehetünk önért, Mr. Mason?

Homer Gage gyorsan válaszolt:

– Mr. Mason Diana Douglas miatt jött. Ha emlékszel, az elmúlt három napban hiányzott.

– Nem volt nagyon sok dolgunk mostanában, én engedtem el. Az öccse komolyan megsebesült egy autóbalesetben, és eszméletlen.

– Úgy tudom, ma hajnalban meghalt – szolt közbe Mason.

A két Gage összenézett.

– Úristen! – kiáltott fel Homer.

– Szegény gyermek – mormogta Franklin együttérzően. - Várhattál volna, amíg

mindannyiunkkal beszélsz, mielőtt eszedbe jutott ez az egész sikkasztás, és főleg mielőtt ezt a szóbeszédet az útjára engedted.

– Sajnálom, de Diana Douglas álnevet használt, elment Los Angelesbe, és bejelentkezett egy szállodába Diana Deering néven. Ilyen körülmények között úgy éreztem...

– Hát ezt meg hogy tudtad meg? – kérdezte Franklin Gage.

– Hát, őszintén szólva nem én tudtam meg – vallotta be Homer Gage, most már nyilvánvalóan védekezve és egy kicsit kapkodva. – Meg akartam kérdezni Dianát a pénzről, hogy nem vett-e ki a széfből valami feljegyzést, hogy postázza. Szóval, a lakásán nem találtam. Nem volt a kórházban sem, az öccse mellett, bár a baleset után két-három órát ott töltött. Aztán mintha eltűnt volna. Szóval, van ez a barátom a rendőrségnél, és megkérdeztem tőle, hogy lehet kideríteni ilyen körülmények között egy fiatal nő hollétét. Ő azt mondta, hogy kinyomozza. Persze, a józan eszét használta, amit én is megtehettem volna, ha eszembe jut. Tudta, hogy Diana aggódott az öccse miatt, úgyhogy elment a kórházba, és kikérdezte a telefonközpontost, és megtudta, hogy Los Angelesből rendszeresen telefonál valaki, Edgar Douglas állapotáról érdeklődik. Meghagyott egy számot is, hogy értesítsék, ha bármi változás következne be. A nyomozó kiderítette, hogy a szám a Los Angeles-i Willatson Hotel száma, és egy bizonyos Diana Deering telefonált. A személyleírás alapján elég hamar rájött, hogy Diana Deering azonos Diana Douglasszal. Ő javasolta, hogy jó lenne kikérdezni a lányt, mert... hát, láthatják, milyen helyzetben voltam.

– Nem szólok most semmit – mondta Franklin Gage de Diana Douglas nagyon hűségese munkatársunk, és én teljesen megbízom a becsületességében. Sajnálom, hogy Mr. Mason úgy fogja fel, hogy rágalmazás történt. Az az érzésem, hogy inkább nagyon óvatosan ellenőriznünk kell azt a készpénzt, mielőtt bármiféle hiányról beszélünk. Tudja, Mr. Mason, időnként még százezer dollár is van a széfben.

Mason felhúzta a szemöldökét.

– Tudom, hogy magának ez nagy összegnek tűnik – folytatta Franklin Gage de nekünk nem nagy, mert ez nem a szokásos üzleti tevékenység. Ez nem olyan, mint az autókereskedelem, ahol van egy kódszám és egy rózsaszínű úrlap. Ebben az üzletben, akinél a műtárgyak vannak, minden feltételezés szerint az a tulajdonos – persze, hacsak nem lopta, de ennyi kockázatot vállalnunk kell. Igaz, sok ügyfelünk van, akivel rendszeresen kötünk üzletet, és eddig szerencsénk volt, mert nem fordult elő lopott holmi.

– És csempészaru? – kérdezte Mason.

– Azt nem tudom – felelte Franklin Gage, és megrázta a fejét. – Nem is akarok tudni róla. És persze a csempészes nem olyan nagy bűn. Vannak kiviteli tilalmak. Ha egy ravasz fickó kivisz egy tucat szobrocskát Mexikóból, úgy, hogy a mexikói vámosok nem veszik észre, és aztán az Egyesült Államok vámosainak bemutatja, azt mondja, hogy egy tijuani régiségboltban vette őket fillérékért, senki nem foglalkozik vele, hiszen vannak olyan régiségboltok, amelyek másolatokat árulnak. Aztán, ha bejutottak az országba, és esetleg kiderül, hogy eredeti szobrocskákról van szó, mi biztosan nem fogjuk megkérdezni, hogyan engedték ki Mexikóból. Mi csak annyit kérdezzük: Mennyibe kerül? És ha az ár megfelel, az áru minősége is kielégítő, akkor lezárjuk az üzletet.

– Ezek szerint a vitrinekben lévő régi szobrok másolatok? – tudakozódott Mason.

Franklin Gage a fejét csóválta:

– Mi nem foglalkozunk másolatokkal, Mr. Mason. Mi csak eredeti, valódi alkotásokkal kereskedünk.

– De az igaz, hogy úgy jönnek át a határon, mint másolatok? – faggatózott tovább Mason.

– Fogalmunk sincs róla, hogyan jönnek át a határon, Mr. Mason. Most pedig, ha megengedi, nagyon megrázott minket, hogy Diana elveszítette a testvérét. Tudom, hogy nagyon közel álltak egymáshoz. Értem, hogy most nem alkalmas az időpont beszélni vele, de a temetés után, Mr. Mason... gondolom, egyetértünk abban, hogy ezt az egész ügyet el kellene halasztanunk a temetés utánra. Én személy szerint nem értem, hogy kinek jó az, ha fokozza a bánatot vagy a sérüléseket. Mr. Mason, szeretném megkérni egy

szívességre, személyes szívességre a cég felé. Hagyjuk függőben ezt a dolgot néhány napig. Tudja, hétvége van, és ahogy maga mondta, Diana testvére elhunyt. Ez azt jelenti, hogy intézkedni kell a temetésről, és az a szegény lány... Homer, próbáld meg felhívni telefonon, és kérdezd meg, nincs-e szüksége pénzre. Nem kér-e előleget.

– Ma ne is próbálja – szolt közbe Mason. – Azt tanácsoltam neki, vegyen be nyugtatót, és hallgattassa el a telefonját.

– Igen, igen, értem – mondta Franklin Gage –, és persze holnap már szombat, de... azt hiszem, jobb lenne, Homer, ha megkérnéd valamelyik lányt az irodából, biztosan van barátnője, aki közelebről ismeri, hogy hívja fel néhány óra múlva, és fejezze ki együttérzésünket, egészen természetes módon.

Homer Gage nemet intett.

– Dianának nincs barátnője. Olyan magának való a többi lány között. De meglátom, mit tehetek.

Franklin Gage felállt, és újra Mason felé nyújtotta párnás kezét.

– Nagyon örülök, hogy megismerhettem, Mr. Mason. Köszönöm, hogy bejött, és elmondta a véleményét. Én meg vagyok róla győződve, hogy nem kell majd ellenfélként szembenéznünk, nem mintha bármiben is egyetértenék magával, de... majd csak találunk valami megoldást. És nem szeretném, ha azt gondolná, hogy mi valami szokatlan módon üzletelünk. Biztosíthatom, hogy manapság minden importtal és exporttal foglalkozó cégnek vannak problémái, és mindenkinek vannak kapcsolatai is.

– Hogy érti azt, hogy kapcsolatai? – kérdezte Mason.

– Hát, üzletkötők – legyintett Franklin Gage. – Tudja, nem adunk pénzt minden Tomnak, Dick-nek és Harrynek, aki megjelenik itt egy rakomány régiséggel. De vannak bizonyos embereink, akikkel üzletelünk, azok pedig másokkal üzletelnek és... szóval, teljesen normális dolog, hogy amikor elmegyek, viszek magammal öt-, tíz-, esetleg tizenötezer dollárt, készpénzben. Kapcsolatba lépek valamelyik üzletkötőnkkel, akinek olyan szállítmánya van, amit mi profittal tudnánk továbbadni: mexikói szobrocskák, elefántcsont faragványok vagy szép jade-szobrok. Tudjuk, hogy az üzletkötő csak közvetítő, és persze neki is van haszna az üzletből. Mi igyekszünk vigyázni arra, hogy az ő haszna ne legyen eltúlzott, de másrésztől azt akarjuk, hogy legyen valami haszna. Hiszen ebből él, és mindenkinek megtehető haszonra kell szert tennie az üzletkötés során. Tehát így van ez.

– Értem – mondta Mason, majd az ajtó felé indult.

Homer Gage nem nyújtott kezét. Kissé tartózkodóan, gőgösen állt.

Franklin Gage kinyitotta az ajtót Perry Mason-nek.

– Még egyszer köszönöm a látogatást, Mr. Mason. Jó, hogy nem habozott eljönni és elmagyarázni a helyzetet. Remélem, találunk megoldást. Viszontlátásra, Mr. Mason.

– Viszlát – felelte Mason.

Végigsétált az irodán, és egy pillanatra megállt az egyik pultnál, ahol megbámult egy elefántcsont faragványt, ami igencsak felkeltette a figyelmét. A faragott elefántcsont szobrocska alatt egy összehajtogatott papírdarab volt. A papírra Mason nevét gépelték.

Mason előrehajolt, hogy jobban szemügyre vegye a szobrocskát. Közben jobb kézzel feltűnés nélkül kivette a papírt a szobor alól. Mikor felegyenesedett, az összehajtott papír már a kabát-zsebében volt.

Egy ajtón keresztül kijutott a külső kiállítóhelyiségbe, és újra megállt, hogy megnézzen néhány szobrot a polcokon.

– Valóban gyönyörűek – szólalt meg a telefon mellett ülő lány mosolyogva.

– Igen – helyeselt Mason. – Az ember nem tud betelni velük.

Kiment az irodából, és a lift felé menet elővette a papírdarabkát a zsebéből. Kinyitotta. Géppel írott üzenet volt, a következő szöveggel:

Ne hagyja, hogy port hintsenek a szemébe. Diana talpig becsületes. De vannak itt olyan dolgok, amiket el akarnak titkolni maga előtt. Vigyázzon Dianára.

Az üzenetet nem írták alá.

Mason összehajtotta a papírlapot, visszadugta a zsebébe, szép lassan elsétált a szállodájába, és kijelentkezett.

11. fejezet

Hétfőn reggel Mason beledugta a kulcsot az irodája ajtajába, és kinyitotta az ajtót.

- Hello, idegen – fogadta Della Street. Mason elmosolyodott.
- Azért annyira nem rossz a helyzet.
- De elég közel jár hozzá. Csak rohángál San Franciscóba és vissza, meg holmi nyomozókkal mászkál. Mit tud?
- Semmi konkrétat – válaszolt Mason –, mindössze annyit, hogy ezzel a Dianával csak a baj van. Legszívesebben levinném róla a kezem.
- Miért nem teszi?
- Hát – felelte Mason –, szakmai kötelesség.
- Egész idő alatt hazudott – mondta Della. – És amikor nem hazudott, akkor is titkolózott.
- Tudom. De szegény kislány teljesen kikészült a testvére miatt.
- Aki autóbalesetet szenvedett?
- Pénteken hajnalban meghalt – szökött Mason. – Azt hiszem, ma délelőtt van a temetés. Pénteken mondtam Dianának, hogy vegyen be altatót, feküdjön le, és felejtse el ezt az egész cirkuszt.
- És maga elment az Escobar Import-Export Vállalathoz?
- Találkoztam néhány igen érdekes emberrel. Szeretnék megtudni egyet s mást annak a cégnek a belső ügyeiről. Találkoztam Homer Gage-dzsel és Franklin Gage-dzsel, igazán figyelemre méltó személyiségek.
- Sima modorú fickók?
- Rejtélyesek. Homer Gage-nek időnként nagy erőfeszítésébe kerül, hogy uralkodjon magán. Franklin Gage pedig megjátssza a nyájast. Olyan benyomást tesz az emberre, mint aki belefáradt már, hogy egész életén át elrejtse a valódi érzéseit. Amikor kezet fogtam vele, olyan párnás volt a keze, mintha valami rugalmas szivacsból lenne, ami nem enged át semmiféle mágnesességet.
- Maga felé?
- Mindkét irányba. Ez bonyolult téma, Della, de mikor kezet fogunk valakivel, sok mindent meg lehet tudni a kézfogásából. Van valami mágnesesség, amit érezni lehet.
- Tudom – mondta a titkárnő. – Vannak olyan kezek, amelyek őszinték, mások pedig... olyan kitérők, nehéz ezt megmagyarázni.

Mason elgondolkozott.

- Furcsa szokás ez a kézfogás. Két test részleges érintkezése, hogy a vibrálás, vagy mágnesesség, vagy nevezzük bárminek, átáramolhasson az egyikből a másikba... Jobb lesz, ha dologhoz látunk.

Della Street a fejét rázta.

- Ma délelőttre két megbeszélése volt, de mivel nem hallottam maga felől semmit, péntek délután lemondtam mind a kettőt.
- Szólnom kellett volna – mondta Mason. – De az Escobar Import-Export Vállalatnál voltam, és furcsa élményben volt részem.
- Milyen élményben?
- Az egyik gyorsíró hagyott egy üzenetet a nevemre címezve egy elefántcsont figura alatt, amit nézegettem.
- Ó, ó! – kiáltott fel Della Street. – Szóval ezért maradt ott San Franciscóban péntek éjszakára is!

Mason elnevette magát.

- Nem olyan üzenet volt. Nézze csak.

Ezzel elővette a jegyzetfüzetéből a cédulát. Della Street ránézett, és így szólt:

- Azt hiszem, elektromos írógépen írták. Nem vette észre, hogy melyik titkárnő dolgozott elektromos írógéppel?
- Nem – felelte Mason. – A dekorációt azonban észrevettem. Szobrocskák, faragott elefántcsont, jade. Úgy félmillió dollár értékű, ami a vitrinekben van.
- Nem ajánlottak magának valamit árengedménnyel?
- Csak nagykereskedőkkel foglalkoznak – mondta Mason elgondolkozva. – Szeretném megtudni, kik a vásárlóik, és hogy honnan szerzik be az árut. Azt mondta, hogy a ma délelőtti megbeszéléseimet mind lemondta?

– Igen. Nem voltak túl fontosak, így péntek délután telefonon lemondtam.

– Amikor kijöttem a vállalatból, elmentem a Fisherman's rakpartra, és ettem egy jó ebédet: rákot. Vagy lehet, hogy maga ezt már inkább vacsorának mondaná. Aztán kimentem a repülőtérré... Péntek délután a San Franciscó-i repülőtéren. Szerencsém volt, hogy egyáltalán hazaértem. Csak negyed hatra értem ide, és akkor már nem akartam magát zavarni. Átmegek Paul Drake irodájába, megkérdezem, hogy a mi kis csalétkünk nem hallott-e valamit.

– A mi csalétkünk?

– Stella Grimes – magyarázta Mason. – Az a nyomozó, aki Diana Deeringként lakott a Willat-son Hotelben. Valahogy az az érzésem, egy kicsit lemaradtunk az események mögött. Franklin Gage meglehetősen egykedvűen vette tudomásul, hogy húszezer dollár hiányzik. Sőt valójában csak tízezer hiányzott, mert Franklin kivett tízezret. Valami üzletet akart kötni, ami végül is nem sikerült neki, így vissza is tette a pénzt, mikor péntek reggel bejött.

– De elmondta, mit csinált?

– Igen, amikor az unokaöccse azt állította, hogy hiány van a kasszában.

– Éppen jókor – állapította meg Della Street. Mason bólintott.

– Az biztos, hogy elég nemtörődöm módon tárolják a készpénzt. Azt gondolom, hogy Franklin Gage inkább elvisel egy nagymértékű veszteséget is, minthogy bíróság elé vigye az ügyet, ahol esetleg megkérdeznék tőle, miért tart ekkora összegeket az irodában, és mire használják. Lehet, hogy valami adócsalás is van emögött... és fogadni mernék, hogy sok vámrendelkezést figyelmen kívül hagynak.

– Vagyis csempésznek?

– Azt gondolom, hogy az embereik, akikkel üzletelnek, azok csempésznek. És az egész dolog nem tiszta nekem. A kiállított műkincsek között van egy-kettő, ami igazan gyönyörű. Megyek, és beszélek Paul Drake-vel, Della. Remélem, bent van. Aztán, ha visszajövök, keményen belefogunk a munkába.

– Ma délután három fontos megbeszélése van, főnök – figyelmeztette Della.

– Oké – mondta Mason. – Csak benézek, és aztán vissza a sóbányába. Úgy sejtem, Edgar temetése ma délelőtt van. Utána lehet, hogy hallunk Dianáról. Persze az is lehet, hogy sose hallunk róla többet. Az az érzésem, hogy Franklin Gage is ott lesz a temetésen, és talán megnyugtatója Dianát, hogy az egész sikkasztási dolog tévedés volt. Diana teljesen összeroppant. Hazarepült Los Angelesből, elment a kórházba, és az öccse mellett volt, míg meg nem halt, hajnali háromkor. Azután intézkednie kellett a temetés- ről, fél tizenegykor pedig velem találkozott az Escobar Import-Export Vállalatnál. És... várjunk csak, azt mondtam, váltsa be a pénzt csekkre. Ideadta nekem. – Mason a belső zsebéből elővette bőrtárcáját, kivett néhány papírt, és azt mondta: – Itt van. A San Francisco-i Farmer's Financial Bank csekkje Diana Douglas nevére kiállítva, ötezer dolláros értékben. Lehet, hogy titkolózott előttünk, Della, de a csekkel kapcsolatban követte az utasításaimat, mégpedig akkor, mikor éppen majd megszakadt a szíve. Igazán nagyon szerette a testvérét. Gondolom, egy kicsit anyja is volt a fiúnak, nemcsak a nővére. Ha bármi történe az elkövetkező tíz percben, Paul Drake-nél leszek.

– Nem kell sietnie – felelte Della Street. – Majd odaszólok, ha lesz valami fontos.

Mason végigsétált a folyosón a Drake-nyomozóirodához, köszönt a telefonos kislánynak, és hüvelykujjával Paul Drake irodája felé mutatott.

A lány elmosolyodott, bólintott, és így szólt:

– Bent van. Éppen telefonál. Menjen csak be.

Mason kinyitotta a csapóajtót, amely elválasztotta a várótermet az irodáktól, végigment a hosszú folyosón, amelyet apró irodák szegélyeztek. Odabenn Drake nyomozói jelentéseket készítettek. Végül Mason odaért Drake irodájához.

Az irodában Paul Drake az íróasztala mögött ült, amelyen több telefon is állt. Épp befejezett egy telefonbeszélgetést, amikor Mason benyitott.

A nyomozó egy székre mutatott.

– Szia, Perry. Ez itt a parancsnoki híd helye, ahonnan a sokféle munkát irányítani kell, nem pedig tanácsadásra szánt hely.

Mason leült a székre.

– Mi ez a sok telefon? Forró drót a rendőrkapitányságra?

– Majdnem – felelte Drake. – Nagyon sok ügyet intézünk a központon keresztül, de a kényes megbízásoknál olyan kocsikat használunk, amikbe be van szerelve a telefon, és az embereknek sokszor nincs idejük a központon bíbelődni. Megadom a nyomozóimnak a titkos számomat, így közvetlenül el tudnak érni, és biztosak lehetnek benne, hogy megtalálják.

– És ha nem vagy bent? – kérdezte Mason.

– Akkor kigyullad egy lámpa a központnál, és fel tudják venni. De általában bent vagyok. Ha az ember ilyen munkát végez, ott kell ülni a tetején, különösen, ha az embereimnek autótelefonja is van. Mi jár az eszedben, Perry?

– Ez a 36-24-36-os ügy – válaszolt Mason. – Diana Douglas olyanfajta lány, aki ugyan elmegy az orvoshoz, hogy gyógyszert kérjen az influenzájára, de amikor hazaért, inkább a házmeester tanácsát fogadja meg, bevesz két aszpirint, iszik egy forró limonádét, és kidobja a gyógyszert, amit az orvos írt fel neki. Aztán megjelenik egy barátja, aki azt mondja, hogy sok C-vitaminra és whiskyre van szüksége. Ekkor bevesz egy marék

C-vitamint, és iszik egy forró whiskyt. Aztán valaki azt tanácsolja, hogy forró teát igyon, és vegyen be kinint, és ő azt is beveszi, és mikor az orvos eljön, hogy megnézzze, a whiskysüveget meg a teáskannát bedugja az ágy alá, nehogy észrevegye, és panaszkodni kezd: doktor úr, szörnyen rosszul vagyok. Drake elvigyorodott.

– Perry, ilyen az emberi természet. Mit csinált már megint?

– Semmit – mondta Mason. – Nagyon erősen kötődött az öccséhez, aki autóbalesetet szenvedett. Pénteken hajnalban meghalt. De addig a mi kis Douglas kisasszonyunk mindenféle dolgokat csinált. Vagyis inkább nem csinált. Azzal a géppel kellett volna San Franciscóba repülnie, amelyikkel én, de nem jött. Azt mondta, úgy érezte, hogy követik. Normális körülmények között ezt el is hinném, de ahogy őt ismerem, hajlamos vagyok kételkedni a szavában. Mindenesetre, jobb lesz, ha a mi kis dublőzünket visszahívjuk a Willatson Hotelből, és várunk.

– Nem mondhatod semmit anélkül, hogy megsértenéd a titoktartási kötelezettségedet? Mason a fejét rázta.

– Ne felejtse el, Paul, ebben az ügyben én voltam az ügyfeled, és mindaz, amit Diana Douglas-ról tudsz, a te nyomozómunkád eredménye. Telefonáljunk Stella Grimesnek. Mondd meg neki, hogy csomagoljon össze, és jöjjön haza.

Drake felvette a telefont, és beleszólt:

– Hívja fel a Willatson Hotelt, és kérje a 767-es szobát.

Egy perc múlva azt mondta:

– Halló, Stella. Azt hiszem, vége a munkának. Jobb lesz, ha összecsomagol, és...

Tessék?... Biztos benne? Várjon egy kicsit, Stella. – Drake felnézett Masonre, és elismételte, amit Stellától hallott: – Stella úgy gondolja, valami nincs rendjén. Lement reggelizni, és egy férfi követte. Meg van győződve róla, hogy a hetedik emelet végén őt áll valaki, és a liftet figyeli.

Mason az órájára nézett.

– Mondd meg neki, Paul, hogy máris indulunk.

– A mindenit, Perry, én nem mehetek el innen. Elküldhetek egy embert, ha...

– El tudom intézni – vágott közbe Mason. – Csak azt gondoltam, esetleg lenne kedved velem jönni. Ráérek ma délelőtt, és ha a mi Moray Cas-sel barátunk megbízta az egyik strici haverját az örökórással, hogy ráijesszen a 767-es szoba lakójára, én nagyon fogok örülni, ha megmondhatom neki a magamét.

– Csak lassan a testtel, Perry – figyelmeztette Drake. – Ezek a fickók veszélyesek is tudnak lenni.

– Én is veszélyes vagyok – felelte Mason –, ha holmi stricik egy nővel akarnak erőszakoskodni.

Mason kiment Drake irodájából, és azt mondta a központos lánynak:

– Legyen szíves, hívja fel az irodámat, és mondja meg Della Streetnek, hogy egy megbízás miatt ki kellett mennem, és egy óra múlva visszajövök.

– Egy megbízás miatt? – kérdezte a lány. – Csak ennyi?

– Nos – nevetett Mason –, megmondhatja neki, hogy jótékonyági megbízásról van szó. Ha kérdezősködne, mondja meg neki, hogy olyan sokáig kellett irányító pozíciót elfoglalnom, és hagynom, hogy a csapataim verekedjenek helyettem, hogy már egészen berozsdásodtam. Azt hiszem, muszáj magamnak is kimennem a tűzvonalba.

– Ezt mondjam meg neki?

– Tulajdonképpen – felelte Mason –, jobb lesz, ha mégsem mondja ezt. Mondjon csak annyit, hogy egy órán belül itt vagyok.

Az ügyvéd lement a lifttel a földszintre, fogott egy taxit, majd megadta a Willatson Hotel címét. A szállodában felment a hetedik emeletre, és egy férfit látott, aki kalapáccsal és vésővel dolgozott valamit a folyosó végén. Senki mást nem vett észre.

Odament a 767-es szobához, finoman bekopogott, és azt mondta:

– Ó, Diana.

Stella Grimes kinyitotta az ajtót.

– Jöjjön be, Mr. Mason. És soha többé ne adjon nekem ilyen megbízást.

– Csak nem ijedt meg, mert valaki követi?

– Ugyan, dehogy – felelte a lány. – Csak halálra untam magam. Ült már egy szállodai szobában órákon át, várva, hogy történjen valami, de nem történik semmi? Az ember bekapcsolja a rádiót, és válogathat két adó közül. Addig hallgatja ezt az üres fecsegést, míg belefárad. Az egyik székéből átül a másikba. Az étkezéseket is a szobában kell elköltenie, és a telefont nem meri otthagyni, mert esetleg valaki keresheti, valami fontos ügyben. Nem mer senkit felhívni, mert nem akarja lefoglalni a vonalat, ha a főnök keresné. Fogadjunk, hogy amennyit az elmúlt két-három nap alatt aludtam, az egy hónapra is elég lenne. Ma reggel mentem ki először napok óta. A szobalány kezdett gyanakodni, így hát felhívtam az irodát, és közöltem, hogy háromnegyed órára elmegyek. És kimentem friss levegőt szívni. Remélem, legközelebb olyan munkát ad, amiben van valami tennivaló is.

– Ahol a munkába járó melltartóját is tudja használni? – kérdezte Mason.

A lány elmosolyodott.

– Még sosem kellett igazán használnom. Csak elővettem néhányszor, amikor olyan volt a helyzet. Én... – elhallgatott, mert kopogtattak.

– Ne mondja, hogy soha nem történik semmi – szólt Mason. – Túl korán akartuk lefűjni a dolgot. A fejemet rá, hogy ez a barátunk, Moray Cassel.

– És ha újra itt talál?

– Mutasson büntudatot – mondta Mason. – Csináljon úgy, mintha valami titkos ügyben lenne bűnrészes. És aztán nagyon vigyázzon. A fickó majd megpróbálja beszervezni magát a lányai közé.

Az ajtón újra hangosan kopogtak. Mason odabólintott Stella Grimesnek:

– A maga szobája.

A lány odament, és kinyitotta az ajtót.

A küszöbön két férfi állt. Benyomultak a szobába. Nem ugyanazok a nyomozók voltak, akik korábban.

– Ez a maga hitelkártyája? – kérdezte az egyik férfi. – Maga vesztette el?

Odanyújtott Stella Grimesnek egy Bank America hitelkártyát. Akkor észrevette Mason, és megkérdezte:

– Kicsoda a barátja?

– Jobb lesz, ha egyszerre csak egy kérdést tesz fel – felelte Stella Grimes. – Melyikre válaszoljak először?

Az egyik férfi ellenségesen fordult oda Mason-höz.

– Kicsoda maga?

A másik férfi továbbra is odatartotta a hitelkártyát Stella elé.

– Jól van – szólt végül –, a magáé ez a hitelkártya, vagy nem?

Stella Grimes Masonre pillantott, és kitérő választ adott:

– Úgy látom, ez egy Bank America hitelkártya, Diana Douglas névre.

– A magáé vagy nem?

– Én...

– Ne válaszoljon – szólt közbe Mason élesen.

– Várj csak egy kicsit, Mac – mondta a nyomozó beleütőd az orrodát valamibe, ami...

– Egy pillanat, egy pillanat, Bill – figyelmeztette társát a másik ez egy ügyvéd.
Megismerem. Perry Mason.

– Mi a csudát csinál maga itt? – kérdezte a férfi.

– Maguk mit csinálnak itt? – kérdezett vissza Mason.

– Azt szeretnénk megtudni, hogy ez a hitelkártya ennek a hölgynek a tulajdona-e.

– Egy Diana Douglas nevére szóló hitelkártya?

– Igen. Diana Douglas.

Mason hirtelen eltöprengett, majd a nyomozókhoz fordult:

– Ha bűnügyben nyomoznak, akkor kötelességük figyelmeztetni a gyanúsítottat, és ismertetni alkotmányos jogait.

– Jól van – vonta meg a vállát a férfi. – Civil ruhás nyomozók vagyunk. Gyilkossági csoport. Itt az igazolványunk.

Kivett a zsebéből egy bőrtárcát, kinyitotta, és megmutatta a jelvényét és az igazolványát.

– Most pedig, hölgyem, ha akar, joga van nem válaszolni. Ha válaszol a kérdésekre, bármi, amit mond, felhasználható maga ellen. Joga van ügyvédhez, az eljárás egész ideje alatt.

– Van ügyvédje – szólt Mason. – Én vagyok az ügyvédje. Most pedig mondják meg, milyen bűncselekménnyel vádolják.

– Még nem vádoljuk semmivel – felelte a nyomozó –, de forró nyomot követünk. Ki akarjuk kérdezni Moray Cassel meggyilkolásáról, aki a Tallmeyer-házban lakott, a 906-os lakásban. Szóval, hajlandó beszélni, vagy sem?

– Egy pillanat – mondta Mason hadd gondolkodjam.

– Jobb lesz, ha gyorsan gondolkozik. Nem azért jöttünk, hogy bárkit is megvádoljunk, de ha a fiatal hölgy nem tudja megmagyarázni, mit keresett a hitelkártyája az áldozat lakásán, akkor nagy bajban lesz. Ha megmagyarázza, mi szívesen meghallgatjuk, és ellenőrizzük minden nyomot, amit adni tud nekünk.

– Mikor ölték meg ezt a Casselt? – érdeklődött Mason.

– Nocsak, maga kérdez? – hökkent meg a férfi. – A kérdéseket mi tesszük fel, és gyorsan szeretnénk választ kapni.

– Ha gyorsan akarnak választ kapni, jobban tennék, ha nyakon csípnék azt a fickót, aki a folyosó végén dolgozik kalapáccsal és vésővel. Megkérdezhetnék, ő hogyan illik a képbe.

A nyomozó sejtelmesen elmosolyodott, és azt válaszolta:

– Ne izguljon, öregem, a mi emberünk. Ma kora reggel óta megfigyelés alatt tartjuk ezt a szobát, reménykedtünk, hogy jön ide valaki. Valami férfi bűntársat vártunk. Úgyhogy maga miatt vagyunk itt.

Mason Stella Grimeshez fordult.

– Mutassa meg az iratait, Stella. Stella Grimes a táskájáért nyúlt.

– Nono, csak lassan – mondta az egyik nyomozó. – El ne siessék a dolgot, mert akkor nagy baj lesz. Adja ide nekem azt a táskát, kislány, először én nézek bele.

A lány átnyújtotta a táskát. A férfi átnézte, majd visszaadta, és azt mondta:

– Oké, vegye elő az iratokat.

Stella Grimes elővette magánnyomozói papírjait.

– A következő információt tudom nyújtani maguknak – magyarázta Mason. – Csapdát állítottam. Stella Grimes magán-detektív, a Drake-nyomozóiroda munkatársa, és azt játszotta, hogy ő Diana Deering San Franciscóból.

A nyomozó töprengve nézte végig az igazolványokat.

– És Diana Deering azonos Diana Douglas-szal?

– Ezt nem mondtam – felelte Mason.

– Nem is kell mondania.

Egy percig mindannyian hallgattak. Mason megszólalt:

Egy perc múlva a rendőr beleszólt a kagylóba:

– Bill Ardley beszél a Los Angeles-i rendőrségtől. Vigyék be Diana Douglast kihallgatásra. Az Escobar Import-Export Vállalatnál dolgozik. Egy Bank America hitelkártya van a nevére kiállítva. Maguk adták a fülest, hogy itt van Los Angelesben, a

Willatson Hotelban, Diana Deering néven. Ez bizony hamis nyom volt. Jelenleg valószínűleg San Franciscóban van. Vigyék be kihallgatásra, és aztán értesítsenek minket a Willatson Hotelban, a 767-es szobában... Jól értette a nevemet? Bill Ardley vagyok a... Ó, maga ismer engem? Igaz, együtt dolgoztunk egy évvel ezelőtt, azon a Smith-ügyön... Jól van. Megköszönöm maguknak. Induljanak azonnal, jó? És ha beviszik, azt kérdezzék meg tőle először, csipogja el, hogy hol van a Bank America hitelkártyája. Ha azt mondja, hogy elveszítette, tudják meg, hol. Oké. Viszlát.

A nyomozó néhányszor lenyomta a gombot, míg újra tudott beszélni a központtal.

– Központos, itt a Los Angeles-i rendőrség. Kapcsolja ki ezt a vonalat, amíg oda nem megyünk magához, és azt nem mondjuk, hogy visszakapcsolhatja. A bejövő hívásokat fogadjuk. Kifelé ne kapcsoljon semmit, akárki is próbál telefonálni, hacsak nem rendőrségi hívás. Megértette? Oké.

A nyomozó letette a telefont, és széttárt lábbal elhelyezkedett az egyik széken.

– Oké, ügyvéd barátom, most gondolom, maga fog egy kicsit beszélni.

– Én viszont úgy gondolom, hogy nem fogok.

– Annak nem fogunk örülni – közölte a nyomozó.

– Akkor már kezdhet is nem örülni – válaszolta Mason –, mert elmegyek.

– Nem, nem. Egy ideig még nem.

– Ha jól értem, itt akarnak tartani minket? A nyomozó bólintott:

– Megteszem, amit tudok.

– Hát, ezt nem biztos, hogy nagyon okosan teszi – kezdte Mason. – Ha le akar tartóztatni, azzal kiteszi magát annak, hogy beperelem jogtalan fogva tartás miatt. És ez a fiatal hölgy...

– Csak lassan – vágott közbe a nyomozó. – Én a maga érdekében csinálom. Lehet, hogy később még megköszönik nekem... mind a ketten.

– Az a hitelkártya – kérdezte Mason – az nyomra vezető bűnjel a gyilkosságban?

– Maga szerint milyen esélyei vannak az idén a Dodgersnek? – kérdezte a nyomozó.

– Elég jók.

– Nos tehát – folytatta a nyomozó –, szeretnénk tudni, mikor találkozott utoljára Diana Douglasszal, miről beszélgettek, és maga mit mondott neki.

– Tudhatják, hogy nem adhatok ki bizalmas információkat – felelte Mason. – És maga szerint milyenek a Dodgers esélyei?

– Elég jók – válaszolta a rendőr. Odafordult Stella Grimeshez. – Magának nincs szakmai mentessége, maga magánnyomozó, engedélye van. Együtt kell működni a rendőrséggel. Mit keres maga itt?

Stella Grimes segélykérően nézett Masonre.

– Igaza van – hagyta jóvá Mason. – Mondja el. A lány belekezdett.

– Mr. Mason telefonált a Drake nyomozóirodába, ahol dolgozom, és megkért, hogy jöjjek ide, használjam a Diana Deering nevet, és ha bárki kérdezősködött volna utánam a 36-24-36-os kódszám alapján, akkor válaszolnom kellett.

– Jött valaki? – kérdezte a nyomozó. A lány megint Masonre nézett.

– Mondja meg. Maga most tanú. Gyilkossági ügyben nyomoznak.

– Egy férfi jött, és elég furcsán viselkedett.

– Miben?

– Úgy viselkedett, mintha valami zsarolási jelenetet játszana.

– És maga mit mondott neki?

– Semmit. Mr. Mason beszélt vele.

– És mit mondott Mr. Mason?

– Azt nem tudom. Kimentem. Mr. Mason jelzett nekem, hogy csináljak úgy, mintha a barátnője lennék, mintha éppen randevúnk lett volna. Odamentem hozzá, megcsókoltam, és kimentem.

– És magára hagyta azt a férfit és Masont?

– Igen.

– Hogy nézett ki az a férfi?

– Körülbelül harmincvalahány lehetett. Selymes, fekete haja volt, és... jól ápolt volt. A nadrágja jól vasalt, a cipője csillogó, a körme manikűrözött.

A nyomozó összevonta a szemöldökét:

– Megmondta a nevét?

A lány megint csak Masonre pillantott. Az ügyvéd bólintott.

– Azt mondta, Casselnak hívják.

– A fene vigye el – mormolta a nyomozó.

Pár percig hallgattak. Majd megszólalt a nyomozó:

– Tehát maga kiment, és Mason itt maradt ezzel a férfival?

– Igen.

– És maga hová ment?

– Mondja meg – szólt Mason.

– Mr. Mason jelzett nekem, hogy kövessem a férfit, amikor kimegy. Nagyon könnyen tudtam követni. Az autóját, egy Cadillacet, a bejárat előtt hagyta, és megfizette a portást, hogy vigyázzon rá. Felírtam a rendszámát. WVM 574. Beugrottam egy taxiba, és mikor ez a férfi kijött, és elindult a Cadillacén, mondtam a sofőrnek, hogy kövesse.

– És követte?

– Igen.

– Hová?

– A Tallmeyer-házba.

– És aztán?

– Aztán csináltam néhány elterelő műveletet, hogy ne adjam ki magam a taxisofőrnek, nehogy esetleg jó pénz reményében elmondja a Cadillac vezetőjének, hogy követték.

– És aztán?

– Aztán visszajöttem, és jelentést tettem. A nyomozó Masonre nézett.

– Innen folytassa, Mason. Mason azt felelte:

– Ügyvéd vagyok, és az ügyfeleimet képviselem. Nem tudok olyan információt adni, ami maguknak hasznos lenne. Legfeljebb annyit, hogy nincs hozzátennivalóm a kisasszony beszámolójához.

– De maga azonnal kinyomozta az autó rendszámát, ugye?

– Nincs válasz.

– És megtudta, hogy Moray Cassel nevére van bejegyezve. A címe: Tallmeyer-ház 906?

– Nincs válasz.

– És – folytatta a nyomozó – ha kiderül, hogy maga továbbadta ezt az információt Diana Douglasnak, akkor ez a legtökéletesebb, legösszeillőbb gyilkossági eset, amit valaha is látott. Ezt még a nagy Mason sem fogja megdönteni.

– Még mindig nincs válasz – szólt Mason.

A nyomozó elővett egy csomag cigarettát, kivett egyet, megkínálta Stella Grimest, majd Mason is, és legvégül a kollégáját.

– Hát – mondta – úgy tűnik, jó nyomon vagyunk.

Csendben cigarettáztak. A nyomozó szemmel láthatólag azon gondolkozott, amit Stella Grimes-től hallott.

Még vagy húsz percig ültek ott, időnként váltva egy-két szót. Akkor megszólalt a telefon. A nyomozó felvette. Lassan mosoly áradt el az arcán.

– Oké – mondta. – Masonhoz fordult, és az ajtó felé intett. – Maga és ez a fiatal hölgy szabadok, mint a madár. Mehetnek, ahová akarnak.

Mason kinyitotta az ajtót Stella Grimes előtt.

– Hozza a holmiját – mondta. – Befejeztük. Ez azt jelenti, hogy San Franciscóban Dianát letartóztatták.

12. fejezet

Perry Mason a taxi ülésének a szélén ült, a másodperceket számolta, míg odaértek az irodájához. Odadobott a sofőrnek egy ötdolláros.

– Tartsa meg a többi. Kösz, hogy olyan gyorsan jött, ahogy csak lehetett.

Az ügyvéd végigfutott a folyosón, be a liftbe, majd sietve ment végig az irodájához vezető előszobán.

– Szép jó napot – fogadta Della Street, amint berontott a magánirodájába. – Mi ez a nagy sietség?

– Hallott valamit Diana Douglasról? – kérdezte Mason.

A titkárnő nemet intett.

– Nem volt R-beszélgetés San Franciscóból? Della újból a fejét rázta.

Mason megkönnyebbülten felsóhajtott, felvette a telefont, és kiszólt Gertie-nek:

– Ha San Franciscóból keresnének telefonon, úgy, hogy én fizetem a hívást, mondja, hogy rendben van. Azonnal kapcsolja. – Mason hátradőlt az íróasztala mellett álló forgós székben, mélyet lélegzett, és azt mondta: – Ha negyedórán belül nem keresnek, akkor felhívjuk a San Franciscó-i rendőrséget, és ha ez sem elég, akkor azonnal megindítjuk az eljárást törvénytelenül őrizetben tartott személy szabadon bocsátásáért.

– Mi történt?

– Letartóztatták Diana Douglast.

– A sikkasztás miatt? Mason megrázta a fejét.

– A sikkasztás kisebb ügy – mondta –, bár lehet, hogy megpróbálják a sikkasztásért lecsukni. Így bent tarthatják, abban a reményben, hogy beszélni fog. Ha ez a tervük, akkor azonnal vissza kell mennem San Franciscóba. Azzal vádolják, hogy meggyilkolta Moray Casselt.

– Micsoda! – kiáltott fel Della, és megdöbbenve nézett a férfitra.

Mason bólintott.

– Valaki bement Moray Cassel lakásába, megölte őt, és elment.

– És a rendőrség szerint Diana tette? Mason újra bólintott.

– Mikor történt? – kérdezte a titkárnő.

– Ez még kérdéses. A rendőrség valószínűleg megpróbálja bebizonyítani, hogy csütörtökön délután történt. A holttestet lehet, hogy csak ma találták meg. Ebből rázós ügy lesz, szakértők, akik különböző véleményen lesznek, ellentmondanak egymásnak, és az ezzel járó összes felhajtás.

Della Street elgondolkozott.

– És az ügyfelünknek magával kellett volna találkoznia csütörtök este, a 6.27-es repülőgépnél, de nem jelent meg, ugye?

Mason bólintott.

– Lehetségesnek tartja, hogy ő... Nem, ő nem olyan lány.

– Honnan tudja, hogy nem olyan? – kérdezte Mason.

– Van valami ötlete? – tudakolta Della Street. Mason töprengve válaszolt:

– Amikor találkoztunk San Franciscóban, azt mondta, hogy a repülőtéren a hitelkártyával akarta kifizetni a jegyét, de nem találta. Akkor jutott eszébe, hogy én megrendeltem két jegyet a számlám terhére, elkérte az egyiket, és azt mondta, hogy majd kifizeti nekem az árát.

– És? – kérdezte Della Street, mikor látta, hogy Mason habozik.

– És a gyilkossági csoporttól megjelent két nyomozó a Willatson Hotelban, megrohanták Stella Grimest, mutattak neki egy Bank America hitelkártyát, amely Diana Douglas nevére szólt, és azt kérdezték, az övé-e.

– És ő?

– Közbeléptem. Mondtam neki, hogy ne feleljen. És akkor hirtelen kiderült, hogy sokkal nagyobb tétre megy ki a játék, mint a sikkasztás. Gyilkosság ügyében nyomoztak, és nem mertem tovább folytatni a cselt. Úgyhogy mondtam Stella Grimesnek, mutakozzon be a nyomozóknak.

Amint megtudták, mi az ábra, azonnal telefonáltak San Franciscóba, és intézkedtek, hogy tartóztassák le Diana Douglast gyilkosság vádjával.

– És maga most azt várja, hogy telefonáljon?

– Ha legalább most az egyszer követné az utasításaimat, és nem beszélne... de ide fogják hozni, és alaposan meg fogják dolgozni – szólt Mason.

– És itt jövünk mi? – kérdezte Della Street.

– Itt jövünk mi – mondta Mason. – Majd... – Megszólalt a telefon. Mason intett Dellának, hogy gyorsírással jegyezze a beszélgetést, és felvette a telefont. – Perry Mason beszél.

Egy éles hang szólalt meg:

– Maga az ügyvédje Diana Douglasnak, aki az Escobar Import-Export Vállalatnál dolgozik?

– Igen.

– Letartóztattuk. Lehetőséget kér, hogy beszélhessen magával. Mi megadtuk neki a lehetőséget.

– Kapcsolja – mondta Mason.

– A hívás költségei magát terhelik – figyelmeztette a hivatalos hang.

– Rendben van – mondta Mason.

Egy perc múlva Diana ijedt hangja hallatszott.

– Mr. Mason, én ezt nem értem. Azzal vádolnak, azt állítják, hogy...

– Hallgasson – szólt közbe Mason. – Ne beszéljen. Csak hallgasson!

– Igen, Mr. Mason.

– Moray Cassel meggyilkolásával fogják vádolni. Fel fogják ajánlani, hogy rendőrbíró elé állítják San Franciscóban, mielőtt Los Angelesbe hozzák. Én azt akarom, hogy hozzák ide. Fogja be a száját. Ne mondjon semmit, senkinek, semmiről. Csak két szót használjon: „Nincs válasz”. Annyit még hozzátehet: „Nem válaszolok egyetlen kérdésre sem. Nem mondok semmit, csak az ügyvédem, Perry Mason jelenlétében.” Meg tudja jegyezni?

– Igen.

– Meg tudja csinálni?

– Azt hiszem, igen.

– Hadd beszéljek az ügyeletes tiszttel. – Egy perc múlva újra a hivatalos hangot lehetett hallani, majd Mason folytatta: – Én vagyok Diana Douglas ügyvédje. Azt az utasítást adtam neki, hogy ne mondjon semmit, csak az én jelenlétemben. Lemondunk a San Franciscó-i kihallgatásról, a Los Angeles-i rendőrbíróság előtt történő kihallgatást elfogadjuk. Nincs kifogásom az ellen, hogy ügyfelemet San Franciscóból Los Angelesbe szállítsák. Ettől eltekintve nem szabunk semmi feltételt, nem teszünk beismerő vallomást, sem engedményeket. Mint Miss Douglas ügyvédje, ragaszkodom hozzá, hogy minden kihallgatáson és kikérdezésen jelen lehessenek. Kérem, hogy értesítsenek, mihelyt megérkezik Los Angelesbe.

– Ha hozzájárulna, hogy megbeszéljük vele a dolgot, lehet, hogy mindent rendbe tudnánk hozni – szólt közbe a rendőrtilt. – Nem akarjuk Los Angelesbe vinni, hacsak nincs erre nyomós indok. Ha meg tud magyarázni néhány közvetett bizonyítékot, ami ellene szól, és én biztos vagyok benne, hogy meg tudja, akkor szabadon engedjük. Hiszen ő olyan kedves fiatal hölgy, és látszik, hogy sok viszontagságon ment keresztül mostanában.

– Ez igazán kedves maguktól – mondta Mason. – Nagyszerű stratégia. Hányan beszéltek maguknak, és aztán a börtönben kötöttek ki. Közlöm, hogy utasítottam Diana Douglast, ne beszéljen, ha nem vagyok ott. És most magát is utasítom, nem kérdezhetik ki, csak ha én is jelen vagyok. Nem akarom, hogy bárki is kérdéseket tegyen fel neki, ha én nem vagyok mellette. Feljegyzést készítek erről a beszélgetésről. Tehát bármiféle további próbálkozás, hogy információt csikarjanak ki Miss Douglasból, alkotmányos jogainak a megsértésével egyenértékű. Gondolom, érti.

– Nos, ha maga az ügyvédje, elmagyarázna nekünk néhány dolgot, amit nem értünk? – kérdezte a nyomozó.

– Semmit sem magyarázok – felelte Mason.

– Tudja, mikor vette észre először az ügyfele, hogy elveszítette a Bank America hitelkártyáját?

Mason belenevetett a telefonba.

– Mi olyan vicces? – kérdezte a nyomozó a vonal másik végéről.

– Maga – válaszolta Mason, és letette a kagylót.

13. fejezet

A megyei börtön társalgójában Diana kisírt szemmel nézte Masont.

– Volt valami gondja a rendőrséggel? – kérdezte Mason.

– Csodálatosan viselkedtek velem. Olyan kedvesek, megértőek, és... Mr. Mason, az nem árthat, ha elmondok nekik egy-két dolgot, ugye?

– Mit?

– Például, hogy hogyan találtam a pénzt, meg Edgarról, és hogy miért adtam fel a hirdetést, és...

– És hol állna meg? – kérdezte Mason.

– Hát, gondolom, meg kell állnom. Maga azt akarja.

– Persze – bólintott Mason. – Maga sem akarhatja, hogy egyenesen a gázkamrába beszélje magát. Meg akar állni, még idejében, csak az a baj, hogy maga nem tudja, mikor kell megállni.

– Igen – felelte a lány. – Gondolom, hogy meg kell, de olyan kedvesek, figyelmesek, és...

– Hát hogyne – mondta Mason. – Ez is része a taktikájuknak. Bizonyos emberekkel kedvesek és figyelmesek. Néhány nővel tökéletes úriemberként viselkednek, apáskodó modorban. Aztán, ha ez nem jön be, más módszereket is kipróbálnak. Feldühödnek, és mindenfélével megpróbálkoznak. Az utóbbi években a bíróságnak nem tetszettek ezek a taktikák, ezért mostanában inkább bizonyítékok alapján igyekeznek felállítani a vádat, nem pedig a vádlottat akarják vallomásra bírni. De ha bárki hajlandó beszélni, ők szívesen meghallgatják. Nagyon sokan voltak már, akik addig beszéltek, míg a börtönben találták magukat. Ugy értem, sok ártatlan ember is. Úgy mondtak el dolgokat, hogy nem ismertek minden tényt.

– De én minden tényt ismerek – mondta Diana.

– Igen?

– Igen.

– Ki ölte meg Moray Casselt?

A lány összeresztette a kérdésre.

– Maga? – kérdezte Mason.

– Nem.

– Nézze, Diana, velem őszinte lehet. Én vagyok az egyetlen, akivel őszinte lehet. Az a kötelességem, hogy védelmet biztosítsak magának, akár bűnös, akár ártatlan. Tehát, úgy volt, hogy találkoztunk azon a 6.27-es gépen csütörtök este. Maga nem jött. Másnap reggel találkoztunk, és maga egész szép történetet tált nekem arról, hogy valaki követte, akit nem tudott lerázni, aki úgy megijesztette, hogy mindenféle kerülő utakhoz folyamodott, és ezért túl későn ért a repülőtérre. Valójában maga meg sem próbálta elérni azt a gépet. Ez a történet, hogy követték, csak arra szolgált, hogy el tudjon számolni az idejével. Én megmondtam magának, hogy a zsarolót Moray Casselnek hívják. Megmondtam a címét. Maga úgy gondolta, hogy én nem fogom kifizetni a pénzt, és hogy talán az öccse nem ezt akarta volna, így keresztülhúzta a tervemet. Taxit fogott, és odament a Tallmeyer-házba. Felment Moray Cassel lakásába. Amíg ott volt, történt valami. Maga kinyitotta a táskáját, lehet, hogy egy fegyvert vett elő. Amikor a táskát kinyitotta, kiesett a Bank America hitelkártyája, és maga ezt akkor nem vette észre. Később kiment a repülőtérre. Jegyet akart venni San Franciscóba, ki akarta fizetni, és akkor vette észre, hogy elveszítette a hitelkártyáját. Ezt a rendőrség tudja, vagy legalábbis sejti, vagy olyan bizonyítékokat tud felmutatni, amelyek majdnem ugyanerre utalnak. A lány a fejét rázta.

– De igen, meg tudják tenni – folytatta Mason. – A rendőrség hihetetlenül okos. Magának fogalma sincs, micsoda utánajárás van egy nyomozás során. Meg fogják találni a taxisofőrt, aki elvitte magát a Tallmeyer-házba.

A lány hirtelen felrezzent.

– Ó, ó – mondta Mason –, ez talált... Maga kis bolond, azt akarja mondani, hogy egyenesen a Tallmeyer-házhoz vitette magát, nem is próbálta eltüntetni a nyomait?

– Nagyon siettem – magyarázkodott Diana. – Látni akartam azt az embert, és el akartam érni a repülőgépet. Gondoltam, van elég időm, hogy gyorsan beszéljek vele, és ha... szóval... gondoltam, majd meglátom.

– Más szavakkal – mondta Mason –, ha úgy találta volna, hogy ötezer dollárral elintézheti a dolgot, ahelyett hogy csekkre váltja a pénzt, akkor kifizette volna az ötezer dollárt, hogy kihúzza a bajból az öccsét.

– Hát, igen...

– És miért nem tette ezt?

– Mert már halott volt.

– Folytassa – mondta Mason.

– Bementem a házba. Olyan szállodaféle ház, a liftnél van egy ajtónálló. De éppen valakinek a kocsiját vitte a parkolóba, úgyhogy be tudtam surranni a liftbe. Felmentem a kilencedikre. Megtaláltam a 906-os lakást. Bekopogtam. Nem jött senki, újra kopogtattam, és mikor újra nem történt semmi, benyitottam. Nem tudom, miért tettem, de megpróbáltam. Az ajtó kinyílt, és...

– Egy pillanat – szólt közbe Mason –, volt magán kesztyű?

– Én... nem.

Mason felsóhajtott, és a fejét csóválta.

– Folytassa.

– Bementem, és először nem láttam senkit. Azt mondtam: „Hahó, van itthon valaki?” – és bementem. És akkor megláttam, hanyatt feküdt az ágyon. Ó, Mr. Mason, olyan szörnyű volt. Minden csupa vér volt, és...

– Halott volt? – kérdezte Mason. A lány bólintott.

– Honnan tudja?

– Megfogtam a kezét, hideg volt.

– És aztán mit csinált?

– Elnéztem.

– Nem, dehogyis szaladt – emlékeztette Mason. – Kinyitotta a táskáját. Miért nyitotta ki?

– Istenem, nem is tudom, Mr. Mason. Én... csak... gondolom, sírtam, vagy ilyesmi, és zsebkendőt akartam... nem tudom elmondani, mit éreztem. Az... majdnem hánytam.

– Maga átkozott kis hazudozó. Legszívesebben megragadnám a vállánál, és kiráznám magából az igazságot. Miért nyitotta ki a táskáját?

– Már mondtam, Mr. Mason. Az igazat mondtam.

– Vagy azért nyitotta ki a táskát, hogy elővegyen egy fegyvert, vagy azért, hogy eltegyen. Melyik változat volt? – faggatta Mason.

Diana mogorván, megbántottan nézett rá.

– Maga mindig keresztkérdéseket tesz fel nekem.

– Mert maga mindig hazudni próbál – vágott vissza Mason. – Melyik?

– Eltettem a fegyvert – ismerte be a lány.

– Így már jobb – mondta Mason. – Tehát, miért vette fel azt a fegyvert?

– Mert Edgaré volt.

– Honnan tudta?

– Megismertem. Volt egy huszonkettes revolvere, amit magával szokott vinni, mikor halászni ment, a kígyók miatt. Fényes fanyele volt, vagy markolata, vagy minek hívják. Egy kis szilánk hiányzott belőle, és... Mr. Mason, az Edgar pisztolya volt. Rögtön megismertem. Edgar mindig meg akart tanítani lőni, és én több százszor is lőttem azzal a fegyverrel.

– Szóval felvette a fegyvert, majd a táskájába tette – mondta Mason.

Diana bólintott.

– És aztán?

– Aztán lábujjhegyen kimentem a szobából.

– És mit csinált a fegyverrel?

– Az rendben van, Mr. Mason. Senki sem fogja megtalálni. Efelől biztos lehet.

– Nem feltétlenül lesz szükségük a fegyverre.

– Hogy érti ezt?

– Minden golyónak, amit egy fegyver csövén keresztül kilőnek, bizonyos megkülönböztető huzagolása vagy hornyai vannak a fegyver csövétől. Ha a Moray Casselt megölő golyó nem deformálódott csontnak ütődve, és ha a rendőrség megtalálja

azt a helyet, ahol a maga öccse a célba lövést gyakorolta, találhatnak golyókat fába vagy egy padba fúródva, vagy akármit is használtak célpontként. Aztán azt a két golyót mikroszkopikus vizsgálatnak vetik alá, és lehet – csak azt mondom, lehet –, hogy be tudják bizonyítani, hogy a végzetes golyót Edgar fegyveréből lötték ki. Ehhez nem kell látniuk a fegyvert. A lány arcán rémület ült.

– Mindenesetre – folytatta Mason –, egy ilyen kis kaliberű fegyver esetében erre nincs sok esély. Csakhogy maga azt mondja, több száz lövést adott le. Mit használtak célpontként?

– Edgarnak volt egy céltáblája. Az autóban szokta hozni. Nekitámasztottuk egy padnak.

– Miféle céltábla?

– A régi célba dobós játék céltábláját használta. Parafából készült, vagy valami hasonlóból, akkor használta, mikor azokkal a kis nyilakkal célba dobott. Aztán, mikor már nem játszott ilyet, csinált rá furnérlemezből hátlapot, az elejére pedig céltáblának papírlapot ragasztott, körökkel.

– Jó lövő volt?

– Remek lövő, és engem is tanított, úgyszólván én is elég jól lövök.

– Mindig az ő fegyverével?

– Mindig. Azt akarta, hogy a nők képesek legyenek megvédeni magukat. Azt akarta, hogy kitűnő céllövő legyek.

– Nincs saját fegyvere?

– Nincs.

– Nem is volt soha?

– Nem.

– Legyünk biztosak a dolgunkban – szögezte le Mason. – Nem is kérelmezte soha, hogy revolvert vásárolhasson? Senki nem adott magának revolvert?

A lány tagadólag rázta a fejét.

Mason egy ideig hallgatott. A lány megszólalt:

– Nem hiszem, hogy aggódnia kellene a revolver miatt, Mr. Mason. Soha nem találják meg. Megmondom, mit csináltam vele, hogy megnyugodjon, vagy...

– Maradjon csendben – hallgattatta el. – Ne mondja meg. Ne mondja meg senkinek.

– De ha magának elmondom, az bizalmas információ, nem?

– Vannak dolgok, amik bizalmasak – felelte Mason. – De vannak olyanok, amit ha elmond nekem, én is bűnrészes leszek. Nem akarom tudni, hol van a fegyver. Ne tudja meg senki. Ne mondjon senkinek semmit arról a fegyverről, vagy arról, hogy ott járt abban a lakásban. Teljes hallgatást kérek. Mondja azt, az ügyvédje egyelőre nem akarja, hogy bármit is mondjon, és majd később teljes vallomást fog tenni. Ha megkérdezik, mikor később, vagy valami ilyesmit, felelje azt, hogy az ügyvédje fogja kitűzni az időpontot... Hol tartotta Edgar azt a céltáblát, amiről beszélt?

– Nem tudom. Valahol a garázsban.

– Saját garázs volt?

– Igen. Az ő lakása egy olyan házban van, ahol nem központi nagy garázs van, hanem külön mindenkinek.

– És az autója? – kérdezte Mason.

– Az teljesen összetört a balesetben, és azt hiszem, a rendőrség elvontatta.

– Láta a kocsit a baleset után?

– Nem.

– Belenézett a csomagtartóba?

– Nem.

– Nem tudja, az a céltábla benne lehetett a csomagtartóban?

– Nem tudom.

– Előfordulhatott?

– Igen.

Mason újra töprengve elhallgatott.

– Jól van, Diana – mondta hirtelen. – A jövője nagyrészt attól függ, hogy ne beszéljen. És persze a szerencsétől. Eddig bármilyen tanácsot is adtam magának, mindig felülbírált, és a saját eszét próbálta használni az enyém helyett. Ide jutott.

– De muszáj volt beszélnem Cassellel – erősködött a lány. – Hát nem érti, Mr. Mason? Egy zsarolóval szemben az ember nem engedheti meg magának, hogy kockáztat. Maga azt mondja, hogy nem fizet, és kész, de ugyanolyan jól tudhatja, mint én, hogy ez kockázatos játék. Nem akartam, hogy harcolni kezdjen azzal az emberrel, és ezzel megkockáztassa, hogy tönkreteszi Edgar életét... Akkor, persze, azt hittem, hogy meg fog gyógyulni.

– Ahogy maga tervezte, az sokkal kockázatosabb játék lett volna. Egy zsarolótól nem lehet megszabadulni azzal, hogy fizet neki. Ettől csak még mohóbb lesz. Elhalaszthatja a következő követelést pár héttel, vagy esetleg pár hónappal, de a zsaroló végül mindig visszajön. Úgy kapaszkodik az áldozatába, mintha valami tőke lenne. Mintha államkötvényei lennének, vagy bankbetétje.

A lány megrázta a fejét.

– Tudom, hogy az ügyvédek mindig ezt mondják, de ez nem biztos. Nem is tudja, mit akartak. Nem tudja, mivel zsarolták Edgart. Lehet, hogy valami olyasmi, ami... szóval, amivel esetleg meg tudtam volna védeni őt.

– Hogyan?

– Ha fizetek, kaphattam volna például negatívokat és fényképeket.

– A negatívokat is lehet másolni – magyarázta Mason. – A fényképeket is. Ha elhiszi egy zsarolónak, hogy átadja a bizonyítékokat, akkor azt feltételezi róla, hogy becsületes. És ez, az esetek nagy részében, elég kockázatos.

Az ügyvéd megnyomott egy csengőt, jelezve, hogy befejezték a beszélgetést.

– Mi fog történni velem? – kérdezte kétségbeesetten a lány.

– Az sok mindentől függ – felelte Mason. – De egy biztos. Ha elkezd beszélni, ha megpróbálja megmagyarázni, amit csinált, ha megbízik a rendőrségben, akkor vagy a gázkamrában köt ki, vagy élete hátralévő részét a börtönben tölti.

– Nem engednek ki óvadék ellenében? Mason nemet intett.

Egy ügyeletes kinyitotta az ajtót.

– Befejezték? – kérdezte.

– Igen – válaszolta Mason. Megfordult, és biztatólag intett Diana Douglas felé.

14. fejezet

Amikor visszatért az irodájába, Mason Paul Drake-ért küldött.

– Milyen a helyzet? – kérdezte Della. Mason a fejét csóválta.

– A kis bolond!

– Mit csinált már megint?

– Hazudott. Okosabbnak képzelte magát nálam. Valószínűleg nyomot hagyott, amit a rendőrség követni tud, de azt hiszi, hogy okosan viselkedett, és meg fogja úszni.

Az ajtón Drake kopogtatása hallatszott. Mason intett Dellának. A lány kinyitotta az ajtót.

– Ezúttal mi történt? – kérdezte Drake.

– Attól tartok, Paul, vége a főtt ételnek, az éttermi étkezéseknek. Attól félek, megint hosszú órákon át kénytelen leszel az asztal mellett ülni, és vacak hamburgereket enni, amit a sarki bisztróból küldenek fel.

– Mi van?

– Diana Douglas.

– Most mit csinált?

– Nem tudom – mondta Mason.

– Hát, ha te sem tudod, akkor ki tudja?

– Azt el tudom mondani, hogy a rendőrség szerint mit csinált. A rendőrség úgy gondolja, hogy csütörtök délután Diana elment a Tallmeyer-házba, felment a kilencedik emeletre, beszélgetett Moray Cassellel, aki megpróbálta megzsarolni őt, vagy talán az öccsét.

– És kifizette? – érdeklődött Drake.

– Kifizette. Egy huszonkettes kaliberű revolverrel, és egy jó erős huszonkettes tölténnyel.

– A golyót megtalálták? – kérdezte Drake.

– Talán.

– A huzagolás?

Az ügyvéd vállat vont.

– Hányszor? Úgy értem, hány lövés volt?

– Ha jól tudom, egy – felelte Mason. – Lehet, hogy nem halt meg azonnal, de eszméletlen volt, és mozgásképtelen. Sok vért vesztett.

– Honnan tudják, hogy huszonkettes kaliber?

– Hát – kapott észbe Mason –, helyesbíték. Azt mondják, kis kaliberű. Azt gondolom, ez huszonkettes lehet. És a rendőrök azt állítják, hogy amikor a mi kis Lángész kisasszonyunk kinyitotta a táskáját, és kivette a fegyvert, véletlenül kirántotta a Bank America hitelkártyáját.

– És a rendőrség megtalálta?

– Meg.

És a lány azt állítja, hogy önvédelemből lőtt, vagy mit?

– Nem állít semmit. Hallgat.

– Láttá valaki bemenni abba a lakásba? – kérdezte Drake.

– Nem tudom. Lehet, hogy hagyott maga után valami nyomot, amit ki tudnak nyomozni, és bizonyítani tudnak. Én csak azt mondom el, amit a rendőrség most tud. Azt állítják, hogy nem vette észre, amint kirántotta a Bank America hitelkártyáját.

– Ujjlenyomatok? – tudakozódott Drake.

– Nem tudom – válaszolta Mason. Drake ravaszul nézett rá.

– Jó esély van rá, hogy vannak ujjlenyomatok?

– Lehetséges.

– És azt akarod, hogy tudjam meg?

– Azt akarom, hogy mindent tudj meg erről az ügyről, amit csak lehet, Paul. Különösen az áldozatra vagyok kíváncsi, Moray Casselre.

– Szokások, barátok, kapcsolatok?

– Minden – mondta Mason. – Paul, én valami stricinek néztem azt az embert. Az a fajta, aki nőkből él, vagy valamilyen módon a nők nyakán, és a rothadt belsőt pompás külsővel próbálja elfedni. Különösen érdekelne az a nő.

– Nő, egyes számban? – kérdezte Drake.

– Hát, mondjuk, hogy nők, többes számban – válaszolta Mason –, mert a fickónak lehet, hogy több is volt... és persze, mindent tudni akarok, amit ki tudsz deríteni a rendőrség álláspontjáról.

– Mikor akarod tudni?

– Máris. Szedd össze az információt, amilyen gyorsan csak tudod.

– A költségek? – érdeklődött Drake.

– Gondolom, hogy az ügyfelem kifizeti, Paul, de én is beszállok. Sőt ha kell, az egészet kifizetem.

Drake kérdően húzta fel a szemöldökét. Mason magyarázkodni kezdett:

– Ez az ügy a gyenge pontomon talált el. Rögtön az elején rossz tanácsot adtam az ügyfelemnek.

– Ugyan már – Drake vigasztalni próbálta. – Egész életedben egyetlen jogi hibát sem követtél el.

– Nem jogi szempontból volt rossz a tanács, amit adtam – mondta Mason –, de nem lett volna szabad hagynom, hogy keresse a bajt. És aztán, annak ellenére, hogy tudtam, hajlamos az ügyvéd tanácsai helyett a saját feje után menni, a legkritikusabb időszakban szem elől veszítettem.

– Mikor történt ez? – kérdezte Drake.

– Magunk között legyen mondva – szólt Mason –, valószínűleg épp akkor, mikor Moray Casselt megölték.

– Oké – állt fel Drake –, megkapod a szokásos kedvezményt, Perry. Lássunk munkához.

Charles Jerome Elliott bíró bejelentette:

– Ezt az időpontot tűztük ki a Moray Cassel meggyilkolásával vádolt Diana Douglas ügyének előkészítő tárgyalására. Jelen van-e a vádlott és ügyvédje? Mason felállt.

– Én képviselem a vádlottat, tisztelt bíróság. Elliott bíró bólintott.

– És a vád? – kérdezte.

Ralph Gurlock Floyd szintén felállt.

– Engem bíztak meg, hogy képviseljem a vádat, bíró úr.

– Jól van – mondta Elliott bíró. – Most pedig mindkét félhez szólok. Tudom, hogy a védelmet képviselő ügyvéd úr korábban látványos jeleneteket rendezett a tárgyalóteremben az előkészítő tárgyalások alkalmával. Én nem helyeslem, hogy egy ügyet az előkészítő tárgyaláson döntsenek el. Az előkészítő tárgyalás célja azt eldönteni, hogy történt-e bűncselekmény, és van-e alapja annak, hogy a vádlottat kapcsolatba hozzuk a bűncselekménnyel. Ebben az esetben a vádlottat esküdtszék elé állítjuk. Uraim, én nem fogom a szemtanúk szavahihetőségét ellenőrizni. Elfogadom a bizonyítékokat ránézésre. Ha megállapítottuk, hogy bűncselekmény történt, és ha bizonyíték van rá, hogy a vádlottnak köze van a bűncselekményhez, a bíróság esküdtszéki tárgyalásra küldi a vádlottat, függetlenül attól, milyen bizonyítékok szólnak a vádlott mellett. Más szavakkal, nem én fogom eldönteni, milyen súlyuk van a bizonyítékoknak, vagy melyik az erősebb. Természetesen abban az esetben, ha a vádlottnak olyan bizonyíték áll rendelkezésére, amely teljesen megdönti a vádat, más a helyzet. De gondolom, önök is tudják, uraim, hogy ennek vajmi kevés az esélye. Most pedig, amennyiben megértették az álláspontomat, kezdheti, ügyész úr, vezesse elő a vádat.

Ralph Gurlock Floyd, a kinevezett ügyész, akinek a lelkén több halálos ítélet száradt, mint bármely más ügyésznek az államban, és aki erre büszke is volt, szemmel láthatólag méltóságán alulnak érezte ezt az előzetes tárgyalást. De mivel Hamilton Burger, a kerületi ügyész őt jelölte ki erre a feladatra, azzal a vad gyűlölködéssel végezte, amely annyira jellemezte viselkedését a tárgyalóteremben.

Első tanúja egy szobalány volt a Tallmeyer-házból.

– Ismerte Moray Casselt? – kérdezte tőle az ügyész.

– Igen.

– Mikor látta utoljára életben?

– Kedden, e hónap tizedikén.

– Hány órakor?

– Körülbelül délután négykor.

– Mikor látta őt utoljára?

– Vasárnap este, tizenötödikén.

– Élt?

– Halott volt.

– Maga mit csinált?

– Értesítettem a ház igazgatóját, ő pedig értesítette a rendőrséget.

– Kikérdezheti – csattant fel Floyd.

– Nincs kérdésem – mondta Mason.

Egy rendőrtisztet hívtak be tanúnak, majd a helyettes halottkémet. Egy ábrán bemutatták, hogy tizenötödikén, vasárnap este 9-kor, mikor felfedezték, milyen helyzetben feküdt a holttest az ágyon, és hogyan helyezkedtek el a lakásban a különböző bútordarabok.

Floyd William Ardleyt szólította következőként, aki azt vallotta, hogy átkutatta a lakást nyomra vezető jelek után.

– Mit talált?

– Egy Bank America hitelkártyát, egy bizonyos San Franciscó-i Diana Douglas nevére kiállítva.

– Mit csinált azzal a kártyával?

– Azonosítás céljából megjelöltem két kis lyukkal, egy általam kiválasztott helyen.

- Mutatok magának egy hitelkártyát a Bank of Americától. Láttá már valaha?
- Ez ugyanaz a hitelkártya.
- Biztos benne?
- Ugyanaz a kártya, a lyukak ugyanott vannak, ahová én tettem őket.
- Kérdezze ki – mondta Floyd.
- Nincs kérdésem – jelentette be Mason vidáman.

Floyd elgondolkozva nézett rá, majd egy ujjlenyomat-szakértőt hívott a tanúk emelvényére, aki azt vallotta, hogy elég sok lappangó ujjlenyomatot talált a lakásban. Az elhunyt és a szobalány ujjlenyomatait, aki hetente kétszer takarított.

- Más ujjlenyomatok? – kérdezte Floyd.
- Volt néhány, amelyet nem tudtunk azonosítani.
- És volt olyan, amit azonosítani tudott?
- Igen, uram, kettő.
- Hol?
- Az egyik a fürdőszobában, a gyógyszeres szekrény tükörén. A másik az ágy melletti éjjeliszekrényen.

– Megállapította ezeknek az azonosságát?
 – Igen, uram. Az egyik a vádlott jobb kezének középső ujjától származik, a másik a vádlott jobb kezének a hüvelykujja.

- Biztos benne?
- Több, mint elég hasonlósági pontot találtunk, és jó néhány sajátos jellemző jegyet.
- Volt még valami a fürdőszobában?
- Volt ott egy nedves törülköző, vérnyomokkal, amivel valaki nyilvánvalóan

megmosta...

- Tiltakozom, a tanú saját következtetéseiről beszél – szólt közbe Mason.
- Helyt adok – csapott le Elliott bíró.
- Egy véres törülköző – ismételte meg a tanú.
- Itt van?
- Igen, uram.
- Mutassa meg, kérem.

A tanú elővett egy lepecsételt papírzacskót, kinyitotta, és kivett belőle egy kéztörölt, aminek a sarkába bele volt hímezve a Tallmeyer-ház neve. A törülközőn halvány rozsdabarna folt látszott.

- Javasoljuk, hogy a vád B jelű bizonyítékeként jelöljük meg – ajánlotta Floyd.
- Nincs ellenvetésem – jegyezte meg Mason.
- Lefényképezte az ujjlenyomatokat? – kérdezte Floyd.
- Igen.
- Mutassa be a fényképeket, kérem.

A képeket bemutatták, és felvették a bizonyítékok sorába. Az ügyész ezután még egy sor fényképet mutatott be, amelyeken az áldozatot lehetett látni az ágyon. A vér szétfröccsent a párnára, a padlóra és a szőnyegre.

Tanúnak szólítottak egy boncolóorvost. Azt vallotta, hogy a koponya hátsó részéből kivette a végzetes lövedéket. A golyó huszonkettes kaliberű, hosszanti huzagolású volt. A homlok közepén hatolt be, körülbelül kéthüvelyknyivel a szem fölött, és jelentős vérzést okozott.

- Mikor következett be a halál? – kérdezte az ügyész.

– Minden tesztet megcsináltam, ami csak lehetséges, és ezek alapján az a véleményem, hogy a halál csütörtök, tizenkettedike délután két óra és szombat, tizennegyedike reggel öt óra között állt be.

- Azonnal meghalt?

– Nem, nem hiszem. A lövés után azonnal elveszítette az eszméletét, és valószínűleg nem is mozgott. De annak ellenére, hogy az áldozat eszméletlen volt, a szíve továbbra is pumpálta a vért az agyba, emiatt volt a nagy mennyiségű vérzés. A halál tíz-tizenöt perccel a végzetes lövés után következhetett be, de lehet, hogy egy óra is eltelt, nem tudom pontosan.

- Azt mondta, hogy megtalálta a golyót?

– Igen, uram.
– Mit csinált vele?
– Két szemtanú jelenlétében átadtam a ballisztikai szakértőnek.
– Meg tudná határozni, milyen fegyverből lőtték ki?
– Jelenleg nem pontosan. Azt tudjuk, hogy többféle gyártmányú fegyverből kilőhették, és elég valószínű, hogy a fegyver hosszú csövű volt, mert...
– Kérem, húzzák ki, amit a tanú valószínűnek tart – vágott közbe Mason.
– Töröljék – intézkedett a bíró. – Csak a tényekről beszéljen, kérem.
– Jól van – mondta Floyd győzelmes mosollyal. – Egyelőre visszahívom ezt a tanút, másokat szeretnék kihallgatni, majd újra őt fogjuk szólítani. Kérem Miss Smitht.
Miss Smith egy csinosan öltözött fiatal, harmincas éveinek elején járó nő volt.
– Mi a foglalkozása?
– A United Airlinesnál dolgozom, a Los Angeles-i repülőtéren vagyok jegypénztáros.
– Dolgozott e hónap tizenkettedikén, csütörtökön?
~ Igen.
– Kérem, hogy nézze meg a vádlottat, és mondja el, látta-e valaha.
– Igen, uram, láttam.
– Hol?
– Tizenkettedikén, csütörtökön este, a jegypénztárnál.
– Hány óra körül?
– Pontosán délután 6.40 volt.
– Beszélt vele?
– Igen.
– Miről?
– Nagyon szerette volna tudni, hogy a 6.27-re kiírt járat elindult-e időben, vagy esetleg még fel tud-e szállni rá. Mondtam neki, hogy a gép csak körülbelül ötperces késéssel indult, és várnia kell a következőre, ami nyolckor indul.
– Mit csinált a vádlott?
– Kért egy jegyet San Franciscóba.
– És aztán? – kérdezte Floyd győzelmesen.
– Elővette a táskáját, és azt mondta: „Bank America hitelkártyával fizetek.” Felemelte a táskáját, úgy, hogy egy pillanatra beleláttam, majd hirtelen leengedte a pult mögé, ahol már nem látszott.
– Azt mondta, hirtelen?
– Hirtelen és zavartan.
– Volt valami oka erre?
– Egy fegyver volt a táskájában.
– Milyen fegyver?
– Egy hosszú csövű fegyver, famarkolattal.
– A fegyveren revolvert ért?
– Igen, uram.
– És aztán mi történt?
– Akkor elkezdett keresgélni a táskájában, a pult alatt, hogy ne lássak bele, és azt mondta: „Úgy látszik, elveszítettem a Bank America kártyámat.” Majd gondolkodott egy pillanatig, és megkérdezte: „Nem hagyott itt nekem Perry Mason, az ügyvéd egy jegyet?” Mondtam neki, hogy Mr. Mason két jegyet fizetett ki az utazási kártyájával. Az egyiket elvitte, és a másikat itt hagyta Diana Douglas számára. Szemmel láthatólag megkönnyebbült, és azt mondta: „Én vagyok Diana Douglas. Kérem, adja ide a jegyet.”
– És maga odaadta?
– Igen.
– És aztán?
– Aztán elment, és én jól megnéztem a táskáját. A fegyver kidudorodott...
– Kérem, húzzák ki, hogy a fegyver miatt dudorodott a táska – mondta Mason. Elliott bíró habozott, majd így szólt:
– Húzzák ki. A tanú csak azt állíthatja, hogy a táska alakja megváltozott.

– A táska alakja megváltozott valamitől, amit beleraktak, valami olyan hosszú tárgytól, hogy a táska eldeformálódott.

– Kereszkérdések – mondta Floyd. ?

– Kiválasztotta valaha a vádlottat több ember közül? – kérdezte Mason.

– Nem.

– Nem látta azóta, hogy beszélt vele a jegypénztárnál, egészen mostanáig, amikor belépett a tárgyalóterembe?

– Azonosítottam a fényképét.

– De nem több személy közül választotta ki?

– Nem. Erre egyáltalán nem volt szükség, Mr. Mason. Annyira felhívta magára a figyelmemet, hogy bárhol megismerném.

– Ennyi – mondta Mason, és visszament a helyére.

Floyd a következő tanút szólította, győzelme biztos tudatában. Egy középkorú férfi volt, aki foglalkozásaként azt diktálta be, hogy a United Airlines repülőgépeit takarító személyzet tagja.

– Ismeri azt a repülőgépet, amelyik e hónap tizenkettedikén este nyolc órakor indult a Los Angeles-i repülőtérrel, és körülbelül egy óra múlva megérkezett San Franciscóba?

– Igen, uram.

– Maga takarította azt a gépet?

– Igen, uram.

– Talált valami szokatlant?

– Igen, uram.

– Mi volt az?

– Egy fegyver.

– Hol találta a fegyvert?

– A fegyvert az egyik mosdóban, egy résben rejtették el, a törülközők alatt. Ezeket a törülközőket csomagonként rakjuk a tartályba, és időnként újratöltjük. Akkor éppen az egyik konnektorhoz kellett hozzáférnem, és ehhez ki kellett szednem a törülközőket, és benyúlnom a törülközők mögötti részbe. Ekkor éreztem, hogy valami idegen tárgy van ott, kivettem, és az a fegyver volt.

– Tett lépéseket, hogy azonosítsák a fegyvert?

– Odavittem a főnökömhöz.

– És mit csinált a főnöke?

– Értesítette a rendőrséget, és a rendőrség kérésére leírtuk a fegyver adatait.

– És mik voltak az adatok?

– Huszonkettes kaliberű egylövetű revolver volt, csövének a hossza 9,38 hüvelyk, markolata fából készült. Az volt ráírva: „Ruger 22 hat”, egy szám: 139 573, és a gyártó neve: Sturm-Ruger Vállalat, Southport, Connecticut. A markolatba E. D. kezdőbetűk voltak belevésve.

– Mutatok önnek egy fegyvert, ez volt az, amit talált?

Floyd előrelépett, és átnyújtotta a tanúnak a fegyvert.

Diana Douglas megmarkolta Mason lábát, olyan erősen, hogy az ügyvéd lopva odanyúlt, és lefejtette magáról a lány kezét.

Diana arca feszült volt, elsápadt, száját összeszorította.

A tanú megforgatta a kezében a fegyvert, bólintott, és azt mondta:

– Ez az.

– Milyen állapotban volt a fegyver, amikor megtalálta?

– Teljesen meg volt töltve, csak egyetlen töltény hiányzott belőle.

– Ez egylövetű fegyver, vagyis először fel kell húzni, aztán lehet meghúzni a ravaszt.

Nem automata fegyver, ugye?

– Nem, uram, ez az úgynevezett egylövetű fegyver.

– Kereszkérdések – mondta Floyd.

– Azt nem tudja, mennyi ideig volt a fegyver abban a tartályban?

– Nem, uram. Csak annyit tudok, hogy mikor találtam.

– Köszönöm – mondta Mason. – Nincs több kérdésem.

Floyd felmutatta bizonyítékként a Sacramento sportáruház regiszterét, amely szerint a szóban forgó fegyvert öt évvel ezelőtt adták el Edgar Douglasnak.

A vád következő tanúja egy fiatal nő volt, aki légikísérőként dolgozott a nyolcórás San Franciscói gépen tizenkettedikén, csütörtökön. Észrevette Dianát, aki azon a gépen utazott, és már akkor feltűnt neki a táskája különös alakja, mikor a fedélzetre lépett. Azt mondta, hogy a retikül mellett Diana egy nagyobb táskát is vitt magával, és amikor a mosdóba ment, mind a kettőt magával vitte, amit a stewardess elég furcsának talált. De ettől eltekintve, nem tud semmiféle bizonyítékkal szolgálni. Miután Diana kijött a mosdóból, nem figyelte a táskáját.

Floyd ekkor visszahívta a legfontosabb tanút, a ballisztikai szakértőt. A tanú kijelentette, hogy a végzetes lövedéket, amely Moray Casselt megölte, az Edgar Douglas nevére bejegyzett fegyverből lőtték ki.

A szakértőt a San Franciscó-i apartmanház igazgatója követte az emelvényen. Azt mondta, hogy miután Edgar Douglas autóbaleset következtében eszméletlenül feküdt a kórházban, a vádlottnak átadtak egy kulcsot az öccse lakásához, és ő többször járt is ott, rendet rakni.

Ezután Floyd a Tallmeyer-ház portását szólította. A portás azt vallotta, hogy nem látta a vádlottat bemenni a házba, de látta, amikor elment. Észrevette, hogy fekete táskát és fekete retikült vitt magával. A retikül teljesen ki volt tömve valami merev tárggyal. A retikül különösen feltűnt neki.

Floyd felmutatott egy kézitáskát, amit a vádlott tulajdonaként azonosítottak, és megkérdezte a kapust, felismeri-e. A tanú igenlően válaszolt. Ugyanez a táska volt, vagy pontosan ugyanilyen.

Elliott bíró az órára nézett, és megköszönte a torkát.

– Uraim, közeledik az ebédszünet ideje. Nincs értelme ezt a meghallgatást tovább folytatni.

Kétségtelenül bebizonyosodott, hogy bűncselekmény történt, és arra is bőségesen van bizonyíték, hogy a vádlottnak köze van ehhez a bűntényhez. Az az igazság, hogy a bíróságot meglepte, milyen sok és részletes bizonyítékot gyűjtött össze a vád.

– A vád túlságosan is jól ismeri a védőügyvéd úr hírnevét, és nem akart semmiféle kibúvót hagyni – szólott Floyd.

– Valóban úgy tűnik, hogy nem hagytak kibúvót – helyeselt Elliott bíró mosolyogva. – Azt gondolom, uraim, lezárhatjuk a kihallgatást, és az esküdtszék elé idézhetjük a vádlottat.

Mason felállt.

– Ha a tisztelt bíróság megengedi – mondta tisztelettel, de nagyon határozottan –, a védelem is szeretne néhány tanút kikérdezni.

– Miért? – kérdezte a bíró.

– Mert azt hiszem, jogunk van ehhez.

– Joguk van megidézni tanúkat, ez igaz. De ennek a bíróságnak nem feladata a tanúk szavahihetőségének a vizsgálata. Nem feladata a kétséges kérdések eldöntése. Azt el kell ismernie, hogy a vád első látásra megalapozottnak tűnik.

– Hogy a vád megalapozott-e – jegyezte meg Mason –, az a bizonyítékoktól és az ügy lezárásától függ. Minden próbálkozás az ügy eldöntésére, anélkül hogy a vádlottnak lehetőséget adnának...

– Ó, jól van, jól van – szakította félbe a bíró türelmetlenül. – Akkor holnap délelőtt tíz óráig elhalasztjuk a tárgyalást. Mindenesetre figyelmeztetem az ügyvéd urat, hogy nagyon elfoglaltak vagyunk, és hogy a bíróság nem támogatja azt, hogy egy ügyben az előzetes tárgyaláson érdemben döntsenek. A bíróság figyelmezteti az ügyvéd urat, hogy nem mérlegeli a tanúk szavahihetőségét, és hogy az egymásnak ellentmondó állítások esetében ezen a tárgyaláson a vád javára fogunk dönteni. De a bíróság nem akadályozza meg a vádlottat abban, hogy megfelelő, érdemi tárgyaláson vegyen részt az esküdtszék előtt. Majd akkor felmerülhet a tanúk szavahihetőségének a kérdése, és előjöhethetnek az értelmes kétségek. – Egyszerűen arról van szó, hogy a különböző bírói fórumok különböző feladatot látnak el. Megértett engem, Mr. Mason?

– Értem – mondta Mason.

– Nagyon helyes. A tárgyalást holnap reggel tíz óráig elnapolom.
Mason bátorítóan Diana vállára tette a kezét.

– Arcizma se rezdüljön, Diana – szólta.

– Esküdtszék elé állítanak?

– Talán – mondta Mason –, de mielőtt a bíróság elrendeli, ki akarok deríteni mindent, amit csak lehet.

– És mi lesz, ha esküdtszék elé kell állnom?

– Esküdtszék hoz ítéletet. Bármilyen kétség merül fel, élhet vele. – Mason előrehajolt, és halkán megkérdezte: – Honnan vette azt a fegyvert?

– Pontosan úgy volt, ahogy mondtam, Mr. Mason. A földön hevert, véresen. Bevittem a fürdőszobába, lemostam a vért, és betettem a táskámba. Elég nehezen tudtam beletenni, gondolom, akkor veszíthettem el a hitelkártyámat.

– És maga rejtette el a repülőgépen?

– Igen. Kivettem a törülközőket, körültapogattam a törülközőtartó hátulját, és megtaláltam azt a kis részt. Azt gondoltam, ott sohasem fognak ráakadni.

Mason másra terelte a beszélgetést.

– Beszéljen nekem a lányokról az irodában. Mit gondol, ki írhatta nekem azt az üzenetet?

– Bármelyikük.

– Elektromos írógépen írták.

– Minden írógép elektromos.

– Jól van – mondta Mason. – Legyen nyugodt. Reggel találkozunk.
Az ügyvéd felkapta az aktatászkáját, és kiment a tárgyalóteremből.

15. fejezet

Perry Mason, Della Street és Paul Drake az asztal körül ültek egy olasz étteremben, a bírósághoz közel, ahol a tulajdonos gyakran rendelkezésükre bocsátotta kis különtermét.

– Nos – állapította meg Drake –, annak alapján, amit hallottam, úgy tűnik, mintha a bíró már döntött volna.

Mason bólintott.

– Mit találtál, Paul?

– Nem túl sokat – vallotta be Drake. – Sok apró információt. Nem tudom, jók lesznek-e valamire. Ahogy magad is megjegyezted, az ügyfeled egy szörnyű hazudozó.

– Ez igaz is, meg nem is – mondta Mason. – Azért hazudott, mert meg akarta őrizni a testvére jó hírét. Azt gondolta, valami vaj van a fején, olyasmi, ami miatt képes ötezer dollárt fizetni. Szerette volna a fiú szándékát végigvinni. Ezért cselekedett az én tanácsaim ellenére, ezért próbált becsapni, de amikor ki kellett teríteni a lapokat, akkor nem hiszem, hogy hazudott. Legalábbis azt hiszem, lehetséges, hogy igazat mond. Egy ügyvéd tartozik ennyivel az ügyfelének. Attól függetlenül, hányszor hazudott a múltban, az ügyvédnek mindig meg kell bíznia az ügyfelében. Mindig hinnie kell abban, hogy a kártyák végső kiterítésénél igazat mond, és felfelé helyezi el a lapjait.

– Ebben az esetben nem mondhat igazat, Perry. Odament, és megpróbálta kifizetni a fickót. Nem sikerült, ezért megölte – vélekedett Drake.

– Mit találtál? – tért ki Mason.

– Hát, valószínűleg elég jól mérted fel Moray Casselt. Titokzatos élete volt, senki nem tudta, miből él valójában, és mennyi bevétele van. Ennyit tudtam kideríteni. Az a fickó mindig fegyverrel járt. Harmincnyolcas, rövid csövű revolvert hordott a bal hóna alatt, a vállára szíjazva. A ruháit szabónál varratta, és már évek óta ugyanaz a szabó készítette a ruháit. Mindig bőre hagyta a bal hóna alatt, hogy a fegyver ne látsszon ki.

– Az ördögbe! – mondta Mason. Drake bólintott.

– És az a fegyver akkor is rajta volt, amikor megtalálták?

– Rajta kellett, hogy legyen – felelte Drake. Mason szeme összeszűkül.

– Nocsak, hát nem érdekes? A rendőrség mindent leírt a szobában, fényképeket mutogatott a teljesen felöltözött holttestről, golyóval a homlokában, csupa vér a párnája, a padló... de a fegyverről senki nem szólt egy szót sem.

– Kérdezted? – szólt élesen Drake. Mason elvigyorodott.

– Nem kérdeztem. Eszembe sem jutott, hogy fegyverről kérdezősködjek, de azt bizony meg kellett volna kérdezniem, mit találtak a zsebében, és hogy volt-e valami fontos a szobában... Mi van a jövedelmével, Paul?

Drake a fejét rázta.

– Cassel mindent készpénzzel fizetett. Egy övet viselt, abban tartotta a pénzét. Négy százdolláros volt benne. Volt egy bőr pénztárcája is, ami teljesen ki volt tömve százasokkal. Amennyire ki lehetett deríteni, bankszámlája nem volt. Megvette azt a Cadillacet, és készpénzzel fizette ki.

– Nők? – kérdezte Mason.

– Időnként jöttek hozzá nőlátogatók.

– Ugyanaz, vagy különböző nők?

– Különbözők.

– Mit tudtál meg arról az üzenetről, amit San Franciscóban hagytak nekem a vitrinben?

– Az üzenetet elektromos írógéppel írták – kezdte Drake. – Minden írógépük elektromos, de ezt az üzenetet, amennyire ezt meg lehet mondani, Joyce Baffin gépén írták. Még egy információ, Perry, ha ugyan ér valamit. Joyce Baffin csütörtökön délben elment az import-export irodából, mert nagyon fájt a feje. De péntek reggel már dolgozott. Joyce nagyon népszerű a vállalatnál, a vezetőség és a munkatársak körében egyaránt, és egy időben jó barátságban volt Edgar Douglasszal. Az az igazság, hogy a fiú teljesen bele volt esve. De sokan mások is. Például az özvegy Franklin Gage, és a ragadozó tekintetű Homer Gage is szerettek volna közelebbi kapcsolatba kerülni Joyce Baffinnel.

Perry Mason koktéliját szürcsölve próbálta megemészteni a hallottakat.

Drake folytatta:

– Van még néhány apró-cseprő adatom. Elég sok időt és pénzt pazaroltam a Tallmeyer-ház telefonközpontosára. Megtudtam, hogy Moray Cassel gyakran hívott egy helyi számot. Az a szám egy Irene Bodgett nevű, huszonhét éves, szőke hölgyé, aki a Millsep-házban lakik, elvált, és napközben biztos állása van az Underwood Importvállalatnál. Éjszakánként szokott kicsapongani, de nem feltűnően. Csendes, finom, jó megjelenésű. Néhány emberem óvatosan követte, de ha van valami zűr körülötte, azt ügyesen titkolja.

Az egyetlen, ami feltűnt, hogy ennek az Underwood Importvállalatnak van, vagy volt üzleti kapcsolata az Escobar Import-Export Vállalattal.

Della Mason arcát figyelte, és megkérdezte:

– Valami ötlete van, főnök?

– Csak ez – mondta Mason. – Halála pillanatában Moray Cassel vagy az ágy mellett állt, vagy az ágy szélén ült. Homlokon lőtték egyetlen lövéssel egy nagy erejű, egylövetű, huszonkettes kaliberű revolverből, amelynek a csöve 9,38 hüvelyk hosszú. A gyilkos szemben állt vele.

– És? – kérdezte Drake. – Mi ebben a különös? Diana Douglas elment ahhoz a fickóhoz. Becsöngetett. Cassel beengedte. A lány megpróbált alkudozni vele, de Cassel erőszakoskodni kezdett. Akkorra már tudta a lány, hogy a zsarolók sohasem hagyják abba. Ha rátapadnak az áldozatra, addig szívják a véré, míg tart. Dianát teljesen elvakította a tudat, hogy meg kell védenie az öccsét.

Mason hüvelykujja és mutatóujja között forgatta a koktélos poharat, és figyelte a pohárban kavargó folyadékot.

– Bejutottál Cassel lakásába? – kérdezte a nyomozótól.

– Hogyne, miután a rendőrség végzett. De ez szörnyen sokáig tartott. Az egészet végigkutatták ujjlenyomatok után, vérnyomokat vizsgáltak, meg minden ilyesmi.

– Mi a helyzet a pasas ruhatárával? – kérdezte Mason. – Olyan pedánsan öltözködött, ahogy gondoltam?

– Fiú, ezt eltaláltad – mondta Drake. – Elég nagy lakása volt, sok szekrénnel. A fiókok monogramos ingekkel voltak tele. Még az alsóneműjén is monogram volt, és a szekrényt megtöltötték a méretre szabott öltönyök.

– Beszéltél a szabóval?

– Persze. A szabó azt mondta, Cassel mindig készpénzzel fizetett. Ritkán viselt egy öltönyt fél évnél tovább, és nagyon finnyás volt. És természetesen, úgy kellett szabnia az öltönyöket, hogy a revolver ne dudorodjon ki a bal hóna alatt.

Egész jól összemelegedtünk a szabóval. Azt mondta, mindig úgy érezte, hogy ez a Cassel valamiféle gengszter, és biztos benne, hogy csalt az adóbevallásnál. De persze, ehhez neki semmi köze, és hidd el nekem, az a szabó is örült, hogy készpénzben kapja a fizetséget. Nem lennék nagyon meglepődve, Perry, ha esetleg ő maga is csalt volna egy kicsit az adóval.

– És a kabátok? – faggatózott tovább Mason. – Azokat is méretre varratta?

– Mindent – válaszolt Drake. – Várj csak, Perry, van egy kivétel. Volt ott egy kabát, amit Cassel nyilván a piszkosabb munkákhoz használt, például amikor rakodott az autóba.

– Miből gondolod?

– Ezt a kabátot nem szabó készítette. A nyakából és a zsebéből is kivágták a címkét.

– Mit nem mondasz – csodálkozott Mason, majd egy kis idő múlva megkérdezte: – Jó volt rá, Paul?

– Honnan tudhatnám? – kérdezte Drake. – A hulla a halottkémi hivatalban volt, éppen a boncolóorvos kése alatt. Nem mehettem oda, hogy felpróbáljak rá egy kabátot. Tavasz óta valószínűleg nem is volt rajta. A gyilkosság hetében végig meleg volt. Miért olyan fontos az a kabát?

Mason egy hosszú percre elgondolkodva ült, majd hirtelen témát váltott.

– Megvan neked az Escobar Import-Export Vállalat dolgozóinak a telefonszáma? Drake bólintott.

Mason azt mondta Della Streetnek:

– Próbáljon szerezni nekünk egy telefont, Della.

Behoztak egy telefont. Mason a hitelkártyáját használta.

– Ez egy hitelkártyás hívás. Franklin Gage-dzsel akarok beszélni, San Franciscóban, a következő számon. – Mason fogta Drake jegyzetfüzetét, és felolvasta Franklin Gage otthoni telefonszámát. – Személyes hívás. Ha ő nincs benn, mással nem akarok beszélni. – Az ügyvéd jobb kezével dobolt az asztalon, amíg várt. – Reméljük, hogy szerencsénk van – mondta.

Egy perc múlva meghallotta Franklin Gage nyájas hangját a telefonban.

– Perry Mason vagyok, az ügyvéd – szölt Mason. – Ha jól tudom, magát érdeklí valamennyire Diana Douglas ügye, aki magánál dolgozik... azaz a maga vállalatánál.

– Hát, bizonyos szempontból igen – mondta Gage óvatosan. – Attól függ, mit akar.

– Befejezték az ellenőrzést a készpénzhiány ügyében?

– Igen.

– Megmondaná az eredményt?

– Kereken tízezer dolláros hiányt állapítottak meg.

– Hajlandó lenne megtenni valamit, Mr. Gage, ami talán bírói tévedést akadályozhatna meg? – kérdezte Mason.

– Mit?

– Szeretném, ha Joyce Baffin jelen lenne a tárgyalóteremben holnap, amikor megkezdik Diana Douglas ügyének a tárgyalását.

– Hát, persze, ha maga fizeti az útiköltségét – egyezett bele Gage –, én elengedem egy napra.

– Nem csak erről van szó – mondta Mason. – Lehet, hogy nem akar eljönni.

– Hát, én nem tudom kényszeríteni, hogy elmenjen.

– Már jó ideje dolgozik maguknál, nem?

– Igen, minden titkárnőnk elég régóta itt van már. Nem szívesen cseréljük az embereinket, Mr. Mason. A mi tevékenységünk nagyon speciális, és ha betanítottunk egy fiatal nőt a teljes titkárnői munkára, igyekszünk meg is tartani.

– Azért hívom személyesen magát, Mr. Gage, mert rettenetesen fontos, hogy Joyce Baffin megjelenjen. Nem tudom most elmondani, mennyire életbe vágóan fontos. Azt akarom kérni, hogy maga és az unokaöccse, Homer Gage, jöjjenek Los Angelesbe a

tárgyalásra. Még ma este vegye fel a kapcsolatot Joyce Baffinnel, és mondja meg neki, nagyon fontos, hogy maguk hárman jelen legyenek.

– Mi hárman? – visszhangozta Gage csodálkozva.

– Pontosan – mondta Mason. – Okom van azt hinni, hogy ha megkéri, jöjjön el egyedül, akkor nem biztos, hogy el is jön. És ha csak maga jön el vele, még akkor is gyanút foghat. De ha maga és az unokaöccse is eljönnek, látszólag azért, hátha tudnak segíteni Diana Douglasnak, akkor...

– Ha bűnös, akkor nem érdemel semmiféle segítséget – vágott közbe Gage komolyan.

– De tegyük fel, hogy nem bűnös. Magának volt alkalma megismerni azt a lányt. Volt alkalma megismerni a hűségét. Olyannak ismeri, aki képes lenne gyilkosságot elkövetni?

– Hát, persze – mondta Gage óvatosan –, sosem lehet tudni, mit tenne valaki, ha nagyon nehéz helyzetbe kerülne, és Diana mindig nagyon védelmezte az öccsét, de... úgy gondolja, Mr. Mason, hogy valóban nagyon fontos?

– Úgy érzem, nagyon. Életbe vágóan fontos – felelte Mason.

A vonal túlsó végén csend volt.

– Ha pontosan úgy cselekszik, ahogy mondtam – szólt Mason –, gondolom, el tudunk kerülni bizonyos kérdéseket, amelyek másképpen felmerülhetnének.

– Miféle kérdéseket?

– Ó, hát az Escobar Import-Export Vállalattal kapcsolatban. Milyen üzlettel foglalkoznak, miért tárolnak ott annyi készpénzt, és mindazok az üzleti részletek, amiket esetleg nem szeretne a versenytársai tudomására hozni.

– Jól van – mondta Gage gyorsan –, ha biztosítani tud arról, hogy ezzel az üzleti ügyeink nem kerülnek nyilvánosságra, és hogy az ügyfele szempontjából életbe vágóan fontos, Homer és én megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy rávegyük Joyce-ot az utazásra. És remélem, sikerrel járunk. Hol és mikor találkozunk?

– Jöjjenek egy ma esti géppel – ajánlotta Mason –, hogy biztosan ideérjenek.

Menjenek egy szállodába. Csak annyit kell tenniük, hogy hívják fel a Drake-nyomozóirodát, és Paul Drake majd küld magukért egy kocsit, ami elviszi magukat a tárgyalóterembe. Elintézi, hogy beengedjék magukat, és jó helyet kapjanak.

– A Drake-nyomozóiroda? – kérdezte Gage.

– Igen – felelte Mason, és megadta Paul Drake telefonszámát.

– Rendben van. Ott leszünk.

– Számíthatok magára? – kérdezte Mason.

– A szavamat adom – mondta Franklin Gage méltóságteljesen.

– Az nekem elég – válaszolta Mason, és letette a telefont.

– Mi ez az egész? – kérdezte Drake.

Mason felkapta a koktélos poharát, kiitta, és elmosolyodott.

– Azt hiszem, kezdem látni a fényt. Tízezer dolláros hiány.

– Eredetileg húsz volt – mondta Drake. Mason bólintott.

– De emlékezz vissza, mikor Franklin Gage bement az irodába, azt mondta, hogy ő vett ki tízezret, mert valami üzleti ügyön dolgozott. Az üzlet kútba esett, ő pedig visszatette a tízezret a kasszába.

– Nem értem – töprengött Drake.

– Ha eljönnek holnap délelőtt a bíróságra, talán szerencsénk lesz.

– De megígérted, hogy azok az üzleti ügyek nem fognak előjönni.

– Azt hiszem, nem is – mondta Mason. – Most pedig, én iszom még egy koktélt, és aztán rendelünk valamilyen csodálatos olasz ételt, és amíg eszünk, pihenünk.

16. fejezet

Ralph Gurlock Floyd szinte sugárzott, mikor megkezdődött Diana Douglas ügyének tárgyalása.

– Úgy gondolom, ha a tisztelt bíróság hozzájárul, a vád nem kíván szólni.

– Természetesen – egyezett bele Elliott bíró. – Sőt én úgy gondolom, ezt az egész ügyet lezárhattuk volna tegnap délután. A védelem itt semmit nem tud tenni.

– De igen – felelte Mason.

– Szeretném ismételtten felhívni a figyelmét, Mr. Mason, hogy ez a bíróság nem foglalkozik nyomozással. Nem fosztom meg a vádlottat attól, hogy törvényes védelemben részesüljön, de a logika elvei alapján itt nincs védelem, és nem is lehet védelem a tények ellen, amelyeket a tanúk eddig felsorakoztattak.

– Ha a bíróság megengedi, szeretném újra szólítani az egyik nyomozót, csak egy-két keresztkérdés erejéig.

– Ez szabálytalan – tiltakozott Floyd. – Ezt korábban kellett volna megtennie.

– Ugyan, ugyan – szólott Elliott bíró. – Egy dolog bizonyos. Nem akadályozom meg a vádlottat abban, hogy a vád bármelyik tanúját kikérdezze. Ha jól értem, Mr. Mason, valami különös jelentősége van az ügynek?

– Igen, bíró úr.

– Szólítsák a tanút.

– Foglalja el a helyét az emelvényen – mondta Mason a nyomozónak. – Ne felejtse, már megesküdött. Nos, magánál van az a kezitáská, amit a vádlott tulajdonaként azonosítottak, ami a vádlottnál volt, mikor a jegypénztáros a repülőtéren meglátta a fegyvert, ugyanaz, amire a stewardess is felfigyelt a repülőgépen?

– Igen.

– Magánál van a fegyver is és a táská is – ismételte Mason. – Megpróbálták beletenni a fegyvert a táskába?

A nyomozó leereszkedően mosolygott.

– Hogyne. Olyan szorosan fér csak bele, hogy a táská anyaga megfeszül, és az alakja eldeformálódik. Ezért lehetett olyan könnyen észrevenni.

– Kérem, tegye bele a revolvért a retikülbe – utasította Mason.

A hivataloszolga átnyújtotta a két bizonyítékot a nyomozónak. A férfi kinyitotta a retikült, először a fegyver csövét dugta be, majd fokozatosan az egész fegyvert. Meg is magyarázta, amit csinált:

– Láthatja, épp csak belefér. Meg kell mozgatni, hogy a markolat is bemenjen. – Gyorsan, győzedelmesen ránézett a helyettes kerületi ügyészre. – Ez persze megmagyarázza, miért ejtette ki a vádlott a hitelkártyáját, mikor elővette a fegyvert.

– Jól van – mondta Mason –, most benne van a fegyver a táskában.

– Igen.

– Be tudja zárni a táskát?

– Igen, nehezen, de be lehet zárni – folytatta a tanú –, és ha kinyitjuk, bárki, aki belenéz, meglátja... legalább a fából készült markolatot.

– Pontosan – helyeselt Mason. – Egy fegyvernek kétféle pozíciója van, a domború és a homorú, igaz?

– Nem értem, mire gondol – felelte a nyomozó.

– Nos, egy revolvernek általában olyan görbülete van, ha a kezünkbe fogjuk a markolatát, a csöve úgy áll, hogy célozni lehessen vele.

– Ó, hogyne, ez így van.

– És ha megfordítja a fegyvert, akkor fordított helyzetben lesz. Ezt hívom én homorú helyzetnek.

– Értem – mondta a nyomozó.

– Akkor tehát maga homorú helyzetben tette bele a fegyvert a táskába. Meg tudja fordítani, és domború helyzetben beletenni?

– Nem, akkor nem lehetne bezárni a táskát – mondta a tiszt. – Túl szoros lenne. Sőt nem vagyok benne biztos, hogy egyáltalán bele lehetne tenni.

– Jól van – szólott Mason. – Elég sokáig tartott, míg bele tudta tenni.

– Nagyon szűk – mondta a nyomozó.

– Most vegye ki – kérte Mason. – Nézzük meg, milyen gyorsan tudja kivenni.

– Hogy érti azt, hogy milyen gyorsan tudom kivenni?

Mason karórájának másodpercmutatóját nézte mereven.

– Nézzük meg, hogy pontosan mennyi ideig tart, amíg kiveszi a revolvért a táskából.

– Ó, értem – mosolygott a nyomozó –, ez is egy olyan teszt, ugye?

Dühödten esett neki a fegyvernek, de az csak még jobban beszorult. Ahhoz, hogy kivegye a revolvért, a retikül tetején szét kellett húznia az anyagot.

– Öt másodperc – mondta Mason.

A nyomozó idegesen rángatta a fegyvert.

– Tíz másodperc – mondta Mason. – Tizenkettő. Most vette ki, méghozzá fordított helyzetben. Ha löni akar velem, meg kell fordítania. Kérem, fordítsa meg.

A nyomozó gyorsan megfordította a revolvért a kezében.

– Ez egylövetű fegyver – folytatta Mason. – Nem elég csak elhúzni a ravaszt. Fel kell húzni a kakasát. Tegye meg.

A tanú megtette. Mason elmosolyodott.

– Gondolja, hogy ezt rövidebb idő alatt is meg tudja csinálni?

– Ó, hogyan, biztosan – szolt a nyomozó. – Most, hogy már tudom, mit akar, sokkal hamarabb is meg tudom csinálni.

– Jól van – mondta Mason. – Tegye vissza a revolvért a retikülbe, zárja be, és készüljön fel. Vegye ki a fegyvert, fordítsa meg, hogy löni tudjon velem, húzza fel a kakast, és húzza meg a ravaszt. Akkor kezdje, mikor szólok, és az lesz a vége, mikor kattant a ravasz.

– Attól tartok, nem látom ennek a tesztnek az értelmét, bármilyen érdekes is legyen különben – szólalt meg Elliott bíró.

– Csak arról van szó, bíró úr, hogy Moray Cassel, az áldozatot, egyetlen lövés érte a homlokán. Moray Cassel egy a vállára erősített tokban revolvért hordott magánál halála pillanatában. Úgy tudom, hogy szokása volt fegyverrel járni. Vajon okos dolog-e azt feltételezni, hogy mozdulatlanul állt ott, amíg a vádlott a táskájával kínlódott, és...

– Értem, értem – mondta a bíró. – Folytassák a tesztet.

Ralph Gurlock Floyd felpattant.

– Tiltakozunk, bíró úr. Ez nem szabályos teszt. Nem olyan feltételek között végzik, mint a büntett elkövetésekor történt. Honnan tudjuk, hogy a fegyver olyan helyzetben volt a táskában, amit Mr. Mason humorú pozíciónak nevezett, amikor a vádlott belépett Cassel lakásába? Az ajtó előtt is kivehette a revolvért, mielőtt még Cassel kinyitotta. És akkor a kezében is lehetett a fegyver, lövésre készen.

– Mégis – húzta össze a szemöldökét a bíró elgondolkodva –, ez érdekes feltevés. A bíróság nem fosztja meg a vádlottat attól a lehetőségtől, hogy véghezvigye a kísérletet. Tessék, csinálják, és mérjék le az időt.

Ezúttal, mivel a nyomozó tudta, mit várnak tőle, és nagyon sietett, körülbelül hét másodpercig tartott a művelet.

Elliott bíró figyelmesen követte.

– A bíróság hat másodpercet állapít meg.

– Hat és hét másodperc között – mondta Mason – a ravasz kattanáig. Ez elég jó.

– Bíró úr – tiltakozott Floyd –, ez teljesen értelmetlen. A vádlott kivehette a fegyvert, felhúzhatta, és lövésre készen tarthatta, mielőtt még becsöngetett. Moray Cassel kinyitotta az ajtót, és szorult helyzetbe került.

– És aztán mi történt? – kérdezte Mason.

– Ne akarjon engem is kikérdezni – vágott vissza Floyd.

Mason mosolyogva mondta:

– A bíróságnak mondom el a véleményemet. Ha azt feltételeznénk, hogy a vádlott, kezében felhúzott, lövésre kész fegyverrel csöngetett be, akkor az áldozatot az ajtó mellett találták volna meg. Ehelyett azonban az áldozatot a lakás másik végében lőtték le, amikor vagy az ágy mellett állt, vagy az ágyon ült. Nem teljesen közélről lőtték le, hiszen a seb szélén nem találtak löpörnyomokat.

– Ezt majd a megfelelő időben megvitatjuk – indítványozta Elliott bíró. – Jól érvelt, Mr. Mason.

– A vádlott talán meglepte az áldozatot, és lépésről lépésre hátrálni kényszerítette – folytatta gondolatmenetét Floyd.

– Mi célból? – kérdezte Mason.

– Hogy megfélemlítse – válaszolta Floyd. – Ki másnál lehetett volna az öccse fegyvere, és... Ó, ez az egész lehetetlen, kár az időt pazarolni rá.

– Akkor miért pazarolja? – kérdezte Mason.

– Ne akarjon kikérdezni engem! – kiáltott Floyd ingerülten.

– Elnézést kérek a bíróságtól – mentegetőzött Mason. – Én csak visszavágtam. Elliott bíró elmosolyodott.

– Folytassa, Mr. Mason. Van még kérdése ehhez a tanúhoz?

– Ha a bíróság megengedi, van még egy-két kérdésem. – Odafordult a nyomozóhoz. – Alaposan átkutatta a lakást?

– Igen. Többen is átkutattuk.

– Megnézte az áldozat ruhatárát? A tiszt mosolygott.

– Természetesen.

– Elég választékosan öltözött, nem?

– Ez nem kifejezés. Nagyon is választékosan.

– Észrevette, hogy a ruhákat méretre készítették?

– A felsőruhákat, igen, uram. Az alsónemű is rendelésre készülhetett, legalábbis a kezdőbetűi bele voltak hímezve.

– És a felsőruháknál maradvány, azt mondja, hogy mind méretre készült?

– Igen, uram, mind.

– Mindegyik?

– Mindegyik... azaz, várjon csak. Volt egy kabát, amiben nem volt benne a szabó címkéje.

– És amikor észrevette azt a kabátot, megnézte, hogy ráillik-e az áldozatra? – kérdezte Mason.

– Hát – mondta a nyomozó –, nem próbáltuk fel rá, ha erre gondol.

– Mennyi ideig tartana idehozni azt a kabátot?

– Ó, bíró úr – vágott közbe Ralph Floyd olyan hangon, mint aki már türelme végére ért –, ez abszurd, ez szinte már nevetséges. Nem tudom, hol van az a kabát. Gondolom, valahol a halottkémi hivatalban. A bíróság azt mondta, hogy nem fogja megengedni a nyomozgatást. Ha ez nem az, akkor mi?

Elliott bíró már kezdett bólintani, de aztán elgondolkozva összevonta a szemöldökét, és Masonre nézett.

– Akar bejelentést tenni, Mr. Mason?

– Akarok. Szeretném azt a kabátot idehozatni a bíróságra. Azt gondolom, hogy ennek életbe vágó jelentősége van. Van még egy kérdésem ehhez a tanúhoz, és akkor befejezem a kereszkérdéseimet, megkezdem a védelem tanúinak kihallgatását. Az első tanúm Stella Grimes lesz, egy magánnyomozó. Mire az ő tanúvallomásának a végére érünk, gondolom, megérkezik a kabát. Beidéztem a szabót is, aki Moray Cassel ruháit készítette, aki tanúsítani fogja, hogy azt a kabátot nem ő varrta, és nem is lenne jó Moray Casselre.

– Folytassa ennek a tanúnak a kikérdezését – mondta Elliott bíró –, a bíróság pedig utasítja az ügyész urat, intézkedjen, hogy a kabátot hozzák ide. Ha ez nyomozás, akkor elég különleges. Folytassa, Mr. Mason.

– Jelen volt-e a laboratóriumban, amikor a repülőgépen megtalált revolvért megvizsgálták? – kérdezte Mason.

– Igen.

– Ujjlenyomatokat is kerestek?

– Igen.

– Találtak?

– Semmit, amit azonosítani lehetett volna. Biztosan tudja, Mr. Mason, hogy a népszerű krimikkel ellentétben egy fegyveren ujjlenyomatot találni – úgy értem, hogy használható ujjlenyomatot –, nemcsak kivételes esetnek számít, de csak száz esetben egyszer fordul elő.

– Tudom – mondta Mason. – Vannak más vizsgálatok is, amit elvégeztek ezen a fegyveren?

– A ballisztikai tesztre gondol?

– Nem. A vért kimutató vizsgálatra. A tanú habozott, majd így szólt:

– Igen, végeztünk ilyen vizsgálatokat is. Vannak nagyon jó módszerek, amelyek kimutatják a vért, még ha nem is tudjuk azonosítani.

– A benzidinteszt? – kérdezte Mason.

- Az az egyik.
- Elvégezték a benzidintesztet ezen a fegyveren?
- Igen.
- Milyen eredménnyel?

A tanú habozott, majd szavait óvatosan megválogatva válaszolt:

– Nagy felületen észleltünk vért. Nyilvánvaló, hogy a fegyver szinte egész felületén véres lett. Valószínű, hogy beleeshetett a vérbe, és aztán valaki sietősen megpróbálta lemosni a vért, vízzel vagy egy nedves ruhával.

- Nincs több kérdésem – közölte Mason.
- És önnek? – kérdezte a bíró Ralph Floydot.
- Nincs – felelte az ügyész. – Mi ezeket a kérdéseket a tárgyhoz nem illőnek tartjuk.
- Most pedig a védelemé a szó, Mr. Mason.
- Igen, szólítom is az első tanúmat, Miss Stella Grimest.

Stella Grimes előrejött, megmondta a nevét, életkorát, foglalkozását és lakcímét.

– Mikor látta először a vádlottat?
– Egy éjszaka. Mr. Drake és én egy taxiban ültünk. Mindketten sötét szemüveget viseltünk.

Mr. Drake feladott egy hirdetést az újságban, amiben kérte, hogy az a személy, aki fizetni óhajt, egy bizonyos helyen, egy taxiban ülő személynek fizethet.

– Beszélt a vádlottal akkor?

– Nem. Elsétált mellettünk kétszer vagy háromszor, de nem adta jelét, hogy felismert volna, vagy át akart volna adni bármilyen üzenetet.

– Mikor látta legközelebb?

– A következő napon.

– Hol?

– A Willatson Hotelben.

– Melyik szobában?

– A 767-esben.

– És mi történt, amíg maga ott volt.

– Azt az utasítást kaptam, hogy vegyem át a szoba lakójának a szerepét.

– És a szoba valódi lakója a vádlott volt?

– Igen.

– És vele mi történt?

– Maga kivett egy másik szobát ugyanazon az emeleten. Oda vitte a vádlottat.

– És aztán mi történt?

– Aztán kopogtak az ajtón, és meglátogattak minket az elhunyt.

– Az elhunytan Moray Casselt érti?

– Igen uram.

– És miről folyt a beszélgetés?

– Nyilvánvaló volt, hogy pénzt várt, még hozzá egy férfitől. Mikor meglátta, hogy ketten vagyunk a szobában, gyanakodni kezdett, és attól félt, hogy csapdát állítottak neki.

– Mit tett maga?

– Követtem a maga titkos jelzését, Mr. Mason. Úgy tettem, mintha csak a barátnője lennék, aki csak látogatóban van. Adtam egy puszit, és elmentem. De a maga jelzésének megfelelően beültem egy taxiba, figyeltem a szálloda kijáratát, és mikor Mr. Cassel elment, követtem a Tallmeyer-házig. Aztán jelentést tettem magának, megmondtam az áldozat Cadillacjének rendszámát, és a címet, ahová ment.

– És aztán? – kérdezte Mason.

– Aztán visszamentem, és ottmaradtam a szobában. Vártam, jön-e valaki, aki át akarja venni a zsarolónak szánt pénzt.

– Amikor a vádlott a szobában volt, látta a táskáját?

– Igen.

– Ezt a táskát, amit a bizonyítékok közé soroltak, amit most mutatok önnek?

– Vagy ez a táska volt az, vagy egy hasonló.

– Beleteszem a táskába a revolvert, amiből a végzetes golyót kilőtték, és megkérdezem, maga szerint lehetséges-e, hogy ez a fegyver benne volt a táskában, mikor a vádlott elhagyta a szobát?

– Biztos, hogy nem volt benne. Észrevettem volna, hogy eldeformálódik a retikül alakja.

– Kérdezheti – mondta Mason Ralph Floyd-nak.

– A vádlott máshol is tarthatta a fegyvert, a bőröndjében, vagy elrejtve a ruhájában, és később is beletehette a retiküljébe – kezdte Floyd.

– Mr. Mason vitte a bőröndjét – mondta Stella Grimes –, hogy kicsempéssze a szállodából. Ő nem vitt magával semmit, csak a kézitáskáját, és egy nagyobb fekete táskát.

– Akkor a fegyver lehetett abban a fekete táskában is?

– Nem.

– Miért?

– Mert az a táska tele volt pénzzel, amit a zsarolónak kellett volna kifizetni.

– Mennyi pénz volt benne?

– Nem számoltam meg – mondta Stella –, de tele volt. Ennyit láttam.

Floyd habozott egy pillanatig, majd így szólt:

– Azt hiszem, ennyi.

– Ha a bíróság megengedi – állt fel Mason észrevettem, hogy egy nyomozó átadott egy kabátot a törvényszolgának. Gondolom, ez lehet az a kabát, amit Mr. Cassel szekrényéből vettek ki, amelyik nem illik rá.

– Én nem tudok róla, hogy nem illik rá – csattant fel Floyd.

– Ezt hamarosan kiderítjük – mondta Mason. – Mr. Ballard, kérem, jöjjön ide, és esküdjön meg.

Ballard, egy nagyon alacsony, zömök, negyvenes emberke, előrejött a tanúk padjához, természetéhez képest meglepően fürgén mozogva. Megmondta az adatait, majd Mason felé fordult.

– Ismerte Moray Casselt, amíg élt?

– Igen, uram.

– Mióta ismerte?

– Körülbelül hét éve.

– Mi a foglalkozása?

– Szabó vagyok.

– Készített ruhákat Mr. Cassel számára?

– Igen.

– Mennyit?

– Istenem, fogalmam sincs. Ritkán hordott egy öltönyt fél évnél tovább, és tudom, hogy nagyon gazdag ruhatára volt. Szó szerint több tucat öltönyt varrtam neki.

– És megvannak magánál a méretei?

– Hogyne. Nem akartam, hogy ahányszor bejön, mindig meg kelljen mérnem. Ő csak kiválasztotta az anyagot, megmondta, mit akar, és én néhány nap alatt elkészítettem a ruhát az első próbára.

– Mutatok magának egy kabátot, amit azonosítás céljából a védelem egyes számú bűnjelének nevezek el. Maga készítette ezt a kabátot?

A tanú megfogta a kabátot.

– Biztos, hogy nem.

– Ezt a kabátot viselhette-e Moray Cassel?

A tanú elővett a zsebéből egy mérőszalagot, gyorsan megmérte a kabátot egy-két helyen, majd megrázta a fejét.

– Moray Cassel elveszett volna ebben a kabátban.

– Jöhetnek a keresztkérdései – javasolta Mason.

– Nekem nincs kérdésem ezzel a kabáttal kapcsolatban – közölte Floyd.

– Annak a ténynek az ismeretében, hogy ezt a kabátot az áldozat szekrényében találták, kérem, hogy vegyék fel a tárgyi bizonyítékok közé, a védelem egyes számú bizonyítékaként – indítványozta Mason.

– Tiltakozom, ez lényegtelen, és nem tartozik a tárgyhoz.

– Én is hajlamos lennék így gondolni – mondta a bíró –, hacsak az ügyvéd úr úgy nem érzi, hogy mégis kapcsolatban van az ügygel. A bíróság szeretné hallani a teóriáját, Mr. Mason.

– Mielőtt elmondom a teóriámat, szeretném, ha ezt a kabátot felpróbálná valaki olyan, akire ráillik. Van itt két tanúm, akiket fel akarok kérni erre. Gondolom, szívesen segítenek. Mr. Franklin Gage, előrejönne, kérem, és felpróbálná ezt a kabátot?

Franklin Gage habozott, majd felállt, előrejött, elvette a kabátot, megnézte, és felvette. Rögtön nyilvánvaló volt, hogy az ujjá túl rövid, és a kabát szűknek bizonyult.

– Nem jó – állapította meg Mason. – Mr. Homer Gage, kérem, jöjjön ide, és próbálja fel a kabátot.

– Nem látom értelmét – ellenkezett Homer Gage.

Mason meglepetten nézett rá:

– Van valami oka, amiért nem hajlandó felvenni?

Homer Gage habozott, majd azt felelte:

– Rendben van. Úgy látom, az én méretem, de még sohasem láttam.

Előrelépett, és felvette a kabátot. Azonnal látszott, hogy a kabát tökéletesen ráillett.

– Most pedig, bíró úr, elmondom a bíróságnak az elméletemet erről a kabátról. Nagyon köszönöm, Mr. Gage. Leveheti a kabátot.

Homer Gage úgy bújt ki a kabátból, mint akit leforráztak.

Mason összehajtogatta a kabátot, és átvette jobb karján.

– Tehát, bíró úr – kezdte –, ha olyan valakihez közelítünk, aki fegyvert visel és veszélyes, és biztosak akarunk lenni benne, hogy ráijesztünk, akkor a kezünkben kell, hogy legyen egy fegyver, felhúзва, lövésre készen. A legjobb módszer erre, anélkül hogy bárki észrevenné, ha egy összehajtogatott kabátot viszünk a jobb kezünkben, a kabát alatt a fegyver... Mr. Baffin, kérem, adja át azt a fegyvert, amely most bizonyítékként szerepel... Köszönöm. Megmutatom a bíróságnak, hogyan lehet ezt megcsinálni. – Mason összehajtogatta a kabátot, jobb karjára fektette, és a fegyvert tartó kezét a kabát alá rejtette.

– Ezután pedig, ha a bíróság megengedi, elmondom a védőbeszédemet. Az a meggyőződésem, hogy egy fiatal hölgy, akinek a barátnője Moray Casselnek dolgozott, olyan helyzetbe került, amit általában úgy szokás emlegetni, hogy „bajban van”. Azt hiszem, hogy ezért a helyzetért az Escobar Import-Export Vállalat egyik vezetője a felelős. Ezt a férfit úgy fogom emlegetni, hogy Mr. X.

Moray Cassel agyafúrt zsaroló volt. Rájött, mi történt, és hogy hol dolgozott a férfi. Nem volt biztos mindenben, de lehetőséget látott, hogy keressen egy kis pénzt. Azt gondolom, a fiatal hölgynek nem volt része a zsarolási tervben.

Elutazott egy másik államba, ott szülte meg a gyermekét. De Cassel egyik felderítője kinyomozta a dolgot, és talán azt is tudta, milyen kódszám alapján érintkezett a fiatal hölgy a szeretőjével. A postát egyszerűen csak az Escobar Import-Export Vállalathoz címezték, és ráírták: 36-24-36. Ugyanez szerepelt feladóként is. Ezek a számok könnyen lehettek a szóban forgó hölgy méretei.

Tehát Moray Cassel megpróbált könnyen pénzhez jutni. Írt egy levelet az Escobar Import-Export Vállalatnak, és talán valami olyasmit írt, ha a 36-24-36 el akarja kerülni az apasági pert, feltétlenül ki kell fizetnie ötezer dollárt készpénzben. Talán még azt is mondta, hogy a fiatal hölgy rokona.

Mr. X. nős férfi. Nem engedhette meg, hogy kiderüljön az igazság. A házassága nem boldog, és tudta, hogy a felesége válopert indítana, és nagy tartásdíjat követelne, ha bizonyítani tudná a hűtlenségét. Így Mr. X. odament Edgar Douglasshoz, és anyagi érvekkel rávette, vállalja el a szerepét, menjen el Los Angelesbe, és fizesse ki Moray Casselt. Ebből a célból átadott ötezer dollár készpénzt Edgar Douglasnak.

De az történt, hogy amikor Edgar Douglas Los Angelesbe készült, és teletöltötte az autóját benzinnel, balesetet szenvedett. Elveszítette az eszméletét, és haláláig nem is tért magához.

Mr. X. tudta, hogy Moray Cassel türelmetlen lesz, nem mert másik helyettes után nézni. Magához vett ötezer dollárt készpénzben, de fegyvert is vitt magával, ami, mint

kiderült – bár talán ezt akkor ő sem tudta –, Edgar Douglasé volt. Elutazott Los Angelesbe, azzal a szándékkal, hogy csak akkor fizet, ha meggyőződik róla, nem lesz több zsarolás. Ha ebben nem lesz biztos, csak egyféle fizetség lehetséges, megöli a zsarolót.

Elment Moray Cassel lakására. Mr. X. nagyvilági férfi volt. Első látásra megismeri a zsarolót. Moray Cassel pedig ravasz zsaroló volt, aki első látásra megismeri az áldozatot, akiből több alkalommal is ki lehet csikarni valamennyi pénzt.

Mr. X. hidegen, előre megfontolt szándékkal megölte Moray Casselt, a padlón, egy vértócsában hagyta a fegyvert, és visszatért San Franciscóba.

A vádlott nem sokkal ezután lépett be a lakásba, és ott találta az öccse revolverét a padlón, egy vértócsában. Gyorsan lemosta a vért, megtörölte egy nedves rongyba, betette a táskájába, és visszatért San Franciscóba.

Elliott bíró előrehajolt.

– Ez a Mr. X. hogyan szerezte meg Edgar Douglas revolverét?

Mason Joyce Baffin-re nézett, és egész kedvesen mondta:

– Edgar Douglas teljesen odavolt a fegyverekért, és féltette a hozzá közel álló nőket. Minden nőt, aki fontos volt neki, meg akart tanítani löni, és az egyik fiatal nőnek kölcsönadta a fegyverét, hogy gyakoroljon. Azt hiszem, Mr. X. – nek talán volt némi befolyása arra a fiatal hölgyre, akinek Edgar Douglas kölcsönadta a revolvért. Talán a hölgy lakásában találta... Akar valamit mondani, Miss Baffin?

Homer Gage felállt, és így szólt:

– Gondolom, velem már végeztek – és sietve elindult kifelé a teremből.

Elliott bíró egy pillantást vetett a sápadt Joyce Baffinre, majd Homer Gage-re, és azt mondta a törvényszolgának:

– Állítsák meg azt az embert. Ne engedjék kilépni az ajtón. A bíróság fél órára visszavonul, és a bíróság azt javasolja, hogy az esettel foglalkozó helyettes kerületi ügyész úr használja ki ezt a fél órát, de persze ne veszítse szem elől, hogy az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága legutóbbi döntése értelmében a felekkel közölni kell alkotmányos jogukat. A bíróság harminc percre visszavonul.

17. fejezet

Mason, Della Street, Paul Drake, Franklin Gage és a csillogó szemű Diana Douglas Giovan-ni éttermének különszobájában ültek.

– Hogy a csudába sikerült ezt mind kiderítenie? – kérdezte Diana.

– A tényekből következtettem. Aztán meg kellett találnom a többi tényt is, ami beleillett a képbe. Az, hogy kereken tízezer dollár hiányzott a kasszából, azt is jelenthette, hogy kétszer vettek ki ötezret. Amikor Edgar meghalt, nem kellett megmagyarázni az első ötezret. A magyarázat az volt, hogy Edgar sikkasztott, és ugyanúgy rá lehetett kenni tízezeret, mint ötöt... Az az igazság, Mr. Gage, szerintem az unokaöccse nem is árulta volna el magát, ha maga nincs itt.

– Ez nagy megrázkódtatás nekem – mondta Franklin Gage. – Nekem fogalmam sem volt... az egészszről, ami itt folyt.

– Persze – folytatta Mason –, ahogy mi kezeltük az ügyet, Ralph Gurlock Floyd gyorsan a végére akart járni a dolognak. Nem akarta, hogy a sajtó azt írja róla, ártatlant akart elítélni. Ezért volt hajlandó elfogadni, hogy a maga unokaöccsét vádolja emberöléssel, és ezzel mindent rendbe tett.

– Én tudtam, hogy az öcsém nem tett volna olyasmit azzal a fiatal nővel... úgy értem, azért... szóval, ahogy maga mondta – szólt Diana.

– De erre nem lehetett építeni. Gyorsan kellett dolgoznom, és nem mertem osztozni magával ebben a bizalomban, amíg az a kabát elő nem került – magyarázta Mason. – Nyilvánvaló, hogy Homer Gage olyan helyzetbe került, ami a pozíciójába, a társadalmi presztízisébe, és nagy összegű tartásdíjba került volna neki. Moray Cassel megtudta ezt, és megpróbálta megzsarolni, de Moray Cassel nem volt biztos abban, hogy ki is az ő embere. Annyit tudott, hogy egy vezető beosztású férfi az Escobar Import-Export Vállalatnál. Tudta, hogy a szóban forgó nő nagyon büszke a tökéletes alakjára, és ezért a

férfi úgy szokta szólítani, hogy „Drága 36-24-36”. Így Cassel is ezt a kódot használta a zsaroláshoz. És – fordult Mason mosolyogva Dianához – Diana megpróbált megfelelni ennek.

Diana elpirult.

– Megpróbáltam mindent, de igyekeztem nem eltúlozni.

– Ám – folytatta Mason –, Homer Gage megegyezett Edgarral, és hogy úgy mondjam, Edgarnak kellett volna elvinni a balhét. Az volt a dolga, hogy elmegy Los Angelesbe, és azt mondja, ő a bűnös. Kijelenti, hogy nincs annyi pénze, még csak megközelítőleg sem, mint amennyit Cassel követel, de elsikkasztott valamennyit a vállalatból, és majd megpróbálja valahogy visszafizetni, mielőtt észrevennék a hiányt. Így Moray Cassel nagyon valószínű, hogy megelégszik az ötezer dollárral... Ha megsejtené, hogy valódi célpontja a vállalat igazgatója, akkor továbbra is követelőzne. És ezért halt meg Cassel.

Amikor Edgar balesetet szenvedett, és senki nem beszélt az ötezer dollárról, amit átadott neki, Homer Gage-nek nem volt más választása, mint hogy kivegyen még ötezret a kasszából, és elutazzon Los Angelesbe, hogy megnézze magának azt a férfit, akivel üzletet kell kötnie. Nagyon határozottan eldöntötte, hogy ha úgy érzi, ezzel az egyszeri fizetéssel megússza a dolgot, akkor fizet. De azt is eldöntötte, hogy megöli a fickót, ha nem tudnak megegyezni.

Magával vitte a kabátját, de attól félt, feltűnő lenne, ha ilyen meleg, napsütéses időben kabátot viselne vagy vinne a karján. Ezért kivágta a kabátból a címkéket, és a gyilkosság után egyszerűen felakasztotta a kabátot Moray Cassel ruhái közé, Edgar revolverét pedig ledobta a földre.

– De mi történt azzal az ötezer dollárral – kérdezte Franklin Gage –, amit az unokaöcsém átadott Edgarnak?

– Azt Diana felfedezte, azt hitte, hogy a zsarolás az öccse jó hírét érintheti, és eljött Los Angelesbe, hogy kifizesse. De aztán, az én tanácsomat követve, letétbe helyezte a pénzt San Franciscóban, beváltotta egy saját nevére szóló csekkre.

Franklin Gage egy percig gondolkodott, majd így szólt:

– Azt hiszem a jelenlegi körülmények között az lesz a legjobb, Diana, ha abból a csekkből kifizeti Mr. Mason ügyvédi tiszteletdíját.

Egy percig csend volt, amit Paul Drake tört meg.

– Senki ne mozduljon! Erre innunk kell egyet! Diana Douglas rámosolygott Perry Masonre.

– Magánál van a csekk – mondta.

Franklin Gage elővett a zsebéből egy töltőtollat.

– Nálam pedig van egy toll.